

ໃຊ້ສຳລັບຂ່າວເທົ່ານັ້ນ

ໝາຍເຫດ: ຫ້າມເຜີຍແພ່ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ຈິນກວ່າ
ຈະເຖິງເວລາ 12 ໂມງຕອນທ່ຽງເວລາໃນບາງກອກປະເທດໄທ
(05.00 ເວລາໃນກຣິນນິສ-ກຸງລອນດອນ, ປະເທດອ້າງກິດ
Greenwich Mean Time) ວັນພຸດ ວັນທີ 19 ເດືອນມິນາ

ໂປດຢ່າຕິດຕໍ່ກັບບໍລິສັດໄດ້ໜ້າໄດ້ລະບຸຊື່ໄວ້ໃນບົດລາຍງານ
ສະບັບນີ້ຈິນກວ່າຈະເຖິງເວລາດັ່ງກ່າວ



ອີງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມ ສາກົນ (EIA)

62/63 Upper Street, London N1 0NY, UK

Tel +44(0) 20 7354 7960

Fax +44(0) 20 7354 7961

Email: ukinfo@eia-international.org

www.eia-international.org

ເສັ້ນຊາຍແດນ

ໂຮງງານເພີນີເຈື້ອງຫວຽດນາມກຳລັງຂັ້ນຊຸລືຊາ
ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າໄມ້ເຖິ່ນ
ໃນເຂດແມ່ນໜັກຂອງ



ຄໍານິ

ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ຈັດພິມຂຶ້ນໄດ້ການສະໜັບສະໜູນ
ດ້ານການເງິນຈາກກະທະພາບເອົືບ. ສໍາລັບເນື້ອໃນເອກະ
ສານຫຼັກພິດແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອົງການສືບ
ສວບສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນໄດ້ຍິ່ງ ສະທະພາບເອົືບບໍ່ມີສົວ່ວນ
ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ຫຼັງສິ່ນ.

ອົງການສືບສວບສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນ ສະແດງຄວາມຂອບໃຈ
ມາຍັງ ອົງການ Sigrid Rausing Trust ທີ່ໄດ້ໃຫ້ ການສະໜັບ
ສະໜູນໃນວຽກງານນີ້.

ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ໄດ້ຂຶ້ນຂຶ້ນແລະບັບປຸງແກ້ໄຂໄດ້ຍິ່ງ
ການສືບສວບສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນ ແລະ ອົງການ telapak.

ຈັດຮັບປະກອບໂດຍອົງການ Ingvild Holm.
ຈັດນຳແລະອອກແບບໄດ້ຍີ: www.design-solutions.mr.uk
ໂທ: 07789041173

ຂໍສະແດງຄວາມຂອບຍິ່ງໃຈມາຍັງໂຮງພິມ Emmerson
Press ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນໃນ ການຈັດໝົມບົດລາຍ
ງານສະບັບນີ້ (Emmerson Press: +44 (0) 1926854400)
ມິນາ 2008

SIBN:0-9540 768-6-9

The contents of this report have been translated from an
original report written in English by EIA. This report has
not been translated by EIA therefore EIA has no
responsibility for its contents.



ອົງການສືບສວບສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນ (EIA)
62/63 Upper Street, London N1 0NY, UK
Tel +44(0) 20 7354 7960
Fax +44(0) 20 7354 7961
Email: ukinfo@eia-international.org
www.eia-international.org



Jalan Pajajaran No.54, Bogor, Indonesia
Tel +62 251 393 245/7159909
Fax: +62 251 393 246
Email: telapak@telapak.org
www.telapak.org

ພາບໜ້າປົກ:

ໄມ້ທີ່ທ່າເຮືອດານັງ, ປະເທດຫວຽດນາມ

© Philip Jones Griffiths/Magnum Photos

ເນື້ອໃນ

1. ປົດນຳ

2. ການສູນເສຍປ່າໄມ້ໃນເຂດແມ່ນໍ້ຂອງ

6. ການເນີ້ມຕົວຂຶ້ນຢ່າງໄວວາຂອງໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ໄມ້ຫວຽດນາມ

10. ເປີດເຜີຍ: ການນຳໄມ້ເຖື່ອນເຂົ້າສູ່ຫວຽດນາມ

16. ການເຊື້ອມຕໍ່ກັບປະເທດໄທ

18. ປາຍຫາງສຸດທ້າຍ

20. ຂໍສະເໜີແບະ





ບົດນຳ

ອີງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນ (EIA) / ເຕີລາບັກ (Telapak) ໄດ້ສືບຫາຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການລັກຄ້າໄມ້ໃນທະວີບອາຊີອາຄະເນ ມາຕັ້ງແຕ່ທ້າຍຂອງຊຸມປີ 1990. ຕະຫລອດທີ່ມີການກັບບັນຫານີ້ໄດ້ຮັບຮ່ວມມືດ້ວຍກົດໝາຍ ແລະ ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຈັດການກັບບັນຫານີ້ໃຫ້ເດັດຂາດ. ຄວາມເປັນຈິງທີ່ບໍ່ໜີຈາກຄວາມຈິງໄດ້ກໍ່ແມ່ນ “ຖຸລະກິດ” ບໍລິສັດ ຫລື ກຸ່ມຄົນຈັດຕັ້ງກັນຂຶ້ນມາທຳການບຸນສະດີມປ່າໄມ້ທີ່ເປັນຂັບພະຍາກອນອັນລັດໆໃນເຂດອົບອຸ່ນເພື່ອສ້າງຜົນກຳໄລ ໃນຊ່ວໄລຍະກະພິບຕາໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ.

ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ປະກອບດ້ວຍ ເນື້ອໃນຂໍ້ມູນຕ່າງໆຈາກຜົນການສືບສວນທີ່ອີງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນ (EIA) ຮ່ວມກັບອີງການເຕີລາບັກ (Telapak) ທີ່ເປັນຄູ່ຮ່ວມງານຂອງຕົນ ໄດ້ພະຍາຍາມລວບລວມ ແລະ ຮິບໂຮມມາຈາກພາກສະໜາມຕົວຈິງ. ບົດລາຍງານໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນເຖິງໄພຂຶ້ນຊື່ ອັນຮ້າຍແຮງຈາກການເຕີບໃຫຍ່ຂະໜາຍໄຕຂອງໂຮງງານ

ອຸດສາຫະກຳປຸ່ງແຕ່ງໄມ້ຂອງຫວູດນາມຕໍ່ບໍາໄມ້ທີ່ ຍັງມີເຫຼືອຢູ່ໃນເຂດແມ່ນຈີ້ຂອງໄຕຍສະເພາະກໍ່ແມ່ນປ່າໄມ້ໃນ ສປປລາວ ປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.

ຕົວເລກສິ່ງອອກຜະຫລິດຕະພັນເຄື່ອງເພີນຈີ້ຂອງຫວູດນາມໃນປີ 2007 ມີມູນຄ່າເຖິງ 2.4 ຕື່ໂດລາສະຫະລັດ ຫລື ສອງພັນສື້ຮ້ອຍລ້ານດອນລາສະຫະລັດ. ນັບແຕ່ປີ 2000 ເປັນຕົນມາ, ການສິ່ງອອກຜະຫລິດຕະພັນເພີນຈີ້ຂອງຫວູດນາມເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໜ້າວິທີກເຖິງສືບເທົ່າຕົວ. ແຕ່ໜ້າເສັຍດາຍ, ຍ້ອນສະພາບການຂາດການຄວບຄຸມການຄ້າໄມ້ຂອງໂລກຈຶ່ງຮັດໃຫ້ການຄ້າໄມ້ເຖື່ອນກາຍເປັນບັນຫາສຳຄັນຂອງການນຳເຂົ້າວັດຖຸດີບ ເພື່ອບ້ອນໄຮງງານຜະຫລິດເຄື່ອງເພີນຈີ້ຂອງຫວູດນາມຢ່າງບໍ່ສາມາດຫລືກລົງໄດ້. ຫວັດນາມ ມີບັນທຶກປະຫວັດທີ່ບໍ່ເພົ່ງປາດຖະໜາໃນເວລາ ຫວູດນາມເຂົ້າໄບມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນໄມ້ລັກລອບ. ໃນທ້າຍຂອງຊຸມປີ 1990, ຫວູດນາມໄດ້ຖືກຄະດີກ່ຽວກັບການນຳເຂົ້າ ໄມ້ເຖື່ອນຈາກພະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນຄືປະເທດກຳປຸ່ງເຈັຍ. ໃນປີ 2003 ອີງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນ(EIA)/ເຕີລາບັກ(Telapak)

ໄດ້ບັນທຶກເອກະສານໄວ້ກ່ຽວກັບການຂົນສົ່ງໄມ້ລັກລອບໄມ້ ຈາກປະເທດອິນໂດເນເຊີຍເຊົ້າໄປຢັ້ງປະເທດຫວຽດນາມ.

ໃນຂະນະທີ່ລາຄາໄມ້ທ່ອນ ເພີ່ມສູງເຊື່ອ, ບາງປະເທດຜະໜາລິດໄມ້ເຊື່ອປະເທດ ອິນໂດເນເຊີຍ ພັດໄດ້ປະຕິບັດມາດຕະການຕໍ່ສູ່ກັບການຕັດໄມ້ຜົດກົດໝາຍ ແລະ ການຄ້າໄມ້ລັກລອບ ກໍ່ມີການປຸງປັບ. ທັນກາຖານໃໝ່ ຈາກອົງການສືບ ສວນສິ່ງແວດເລັອມສາ ກົມ (EIA)/ເຕີລາບັກ (Telapak) ໄດ້ເຜີຍ ໃຫ້ເຫັນວ່າໃນເວລານີ້ ຫວຽດນາມ ກໍາລັງ ຊຸດຄົ້ນເອົາໄມ້ ເນື້ອແຂງທີ່ມີຄຸນຄ່າ ໃນ ສປປ ລາວ ຂຶ້ງເປັນປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນເພື່ອນໃຈໄປ ປ້ອນໂຮງງານຜະໜາລິດເຄື່ອງເຟີນີເຈີສົ່ງອອກຂອງ ຫວຽດນາມ.

ການຄ້ານີ້ເປັນການຂັດໂດຍກົງຕໍ່ກົດໝາຍໃນ ສປປ ລາວ ວ່າດ້ວຍການ ເກືອດຫ້າມການນຳອອກໄມ້ທ່ອນ ແລະ ໄມ້ເລື່ອຍ.

ໃນປີ 2007 ນັກສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົມ(EIA)/ເຕີລາບັກ (Telapak) ໄດ້ໄປຢັ້ງຍາມໂຮງງານເຟີນີເຈີຂລາຍແຫ່ງໃນຫວຽດນາມ ແລະ ໄດ້ພົບເຫັນວ່າໄມ້ສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ນຳດຳມາບ້ອນໂຮງງານເຫຼົ່ານີ້ນີ້ລົວແຕ່ແມ່ນມາຈາກປະເທດລາວ. ທີ່ທ່າເຮືອເມືອງວົງຫວຽດນາມ, ອົງການສືບສວນສອບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົມ (EIA)/ເຕີລາບັກ (Telapak) ໄດ້ພົບເຫັນເປັນປະຈັກຕາ ກອງໄມ້ທ່ອນຈຳນວນມະຫາສານຈາກລາວວ່າໄວ້ລົ້ຖ້າຂາຍ. ທີ່ເຂດຊາຍແດນຈຸດຜ່ານບ້ານນາ້ນພ້າວ ມີລືດບັນຫຼຸກຈຳນວນ 45 ຄົນທີ່ບັນຫຼຸກໄມ້ທ່ອນເຕັມຄວາມຈຸກລັງລົງຄົວກັນຢູ່ຊາຍແດນເບື້ອງລາວເພື່ອລົ້ຖ້າຂວ້າມໄປຢັ້ງປະເທດຫວຽດນາມ. ອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົມ(EIA)/ເຕີລາບັກ

(Telapak) ຄາດຄະເນວ່າຢ່າງໜ້ອຍສຸດໃນແຕ່ລະບົງຈຳນວນໄມ້ຫຼືສິ່ງຈາກ ສປປ ລາວ ໄປຢັ້ງປະເທດຫວຽດນາມມີສູງເຖິງ 500,000 ໂຕນ.

ຫວຽດນາມບໍ່ແມ່ນປະເທດດຽວເຫັນນີ້ທີ່ທຳການຊຸດຄົ້ນໄມ້ໃນປະເທດເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄູງຂອງຕົນ ແຕ່ພໍ່ຄ້າໄທ ແລະ ສິງກະໂປກໍມີສ່ວນໃນການຫຼຸມເທິງ ເຊົ້າໃນການຊຸດຄົ້ນໄມ້ໃນປະເທດເພື່ອນບ້ານຄືກັນ. ອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົມ (EIA)/ເຕີລາບັກ (Telapak) ໄດ້ບອມຕົວເອງເປັນນັກລົງທຶນ ແລະ ໄດ້ໃບພົບກັບນັກທຸລະກິດໄທຄົນນີ້ທີ່ຄຸຍໄມ້ກ່ຽວກັບການຈ່າຍເງິນສິນບິນຈຳນວນເຄິ່ງລ້ານດອນລາສະຫະລັດໃຫ້ແກ່ນ່າຍຫະຫານລະດັບສູງຂອງລາວຜູ້ນີ້ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຄຸນກັນໄມ້. ມູນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ສູນເສຍໄປຈາກຄວາມໂລບມາກໂລພາອັນບໍ່ມີເມືອງພົບແນວນັ້ນແມ່ນມາຈາກນັ້ນເຫັນນີ້ແຮງລົ້າແລ້ວເງິນທີ່ໄດ້ຈາກການຂາຍໄມ້ເຖື່ອນຫັງໝົດແມ່ນໄປຕົກຢ່າງໃນກຳມືອງຈົ້າໜ້າທີ່ພະນັກງານໂລບມາກໂລພາແບບບໍ່ມີເມືອງພົບທີ່ສັ່ລາດບ້າງຫລວງ ສັ່ງລາຍງານໃນລາວ ແລະ ນັກທຸລະກິດໃນປະເທດໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບບັນຫຼາຍໃນສະພາບອັນຮຸນແຮງຮ້າຍກາດນີ້ແມ່ນຕົກໄປຢູ່ໃນກຳມືອງຕະຫລາດຜູ້ບໍລິໂພກທີ່ນຳເຊົ້າຜະໜາລິດຕະພົນໄມ້ບຸງແຕ່ງຈາກໄມ້ລັກລອບ. ໃນດ້ວນນີ້ການເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕແບບບໍ່ມີທີ່ກົວວ່າຈະລົດໜ້ອຍລົງ

ຂອງໄຮງ່ານອຸດສາຫະກຳເພີ້ມໃຈຂອງປະເທດຫວຽດນາມແມ່ນໄດ້ຮັບຄວາມຜັກເວັນຈາກຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫລາດປາຍທາງ ທລື ຕະຫລາດສຸດທ້າຍ ເຊັ່ນ ຕະຫລາດໃນກຸ່ມປະເທດເອີຣິບ ແລະ ສະຫະລັດອະເມລີກາ. ກວ່າທີ່ສະພາບພຶດຕິກຳເໜັ້ນນີ້ຈະຖືກຢັດເປົ້າໃຫ້ສູນສິນໄປ ແລະ ພິດຕະຫລາດຈຳໜ່າຍ ຜະໜີດຕະພັນທີ່ເຮັດຈາກໄມ້ລັກລອບຂອງພວກເຂົາລົງໄດ້ ຄວາມສູນເສຍປ່າໄມ້ທີ່ມີຄຸນຄ່າວັນນະຫາສານໃນເຂດອາກາດອີບອຸ່ນກໍ່ຍັງຈະຄົງມີຕໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ມີທີ່ຫ່າວ່າຈະລົດໜ້ອຍຖອຍລົງ.

ອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົມ (EIA)/ເຕີລາປາກ (Telapak) ເດືອນມິນາ 2008

ປ່າໄມ້ໃນເຂດແມ່ນັ້ນຂອງທີ່ກຳລັງ

ຖືກຂົມຊຸ່ ແລະ ທຳລາຍ



ປ່າໄມ້ໂຄງການທີ່ມີມາດ ໃນເຂດ > 1000 ແມ່ດ
ປ່າໄມ້ໂຄງການທີ່ມີມາດ ໃນເຂດ < 1000 ແມ່ດ
ປ່າໄມ້ຄູດໄສມເປັນ ບາງຕົວນ
ປ່າໄມ້ໂຄງການທີ່ມີມາດ
ປ່າໄມ້ໂຄງການທີ່ມີມາດ ແລະ ປ່າໄມ້ ນ້ອຍ ແລະ ຕົນອຸງວັງເກີດໃໝ່
ປ່າໄມ້ໂຄງການທີ່ມີມາດ ແລະ ປ່າໄມ້ ນ້ອຍ ແລະ ຕົນອຸງວັງເກີດໃໝ່
ພື້ນທຶນຫຼັກທີ່ມີມາດບູກຄັງເກີດກົງ ແລະ ບູກຄັນໄວ້



ດ້ານເຫິງ: ແຜນທີ່ເຂດປົກຄຸມປ່າໄມ້ໃນເຂດແມ່ນັ້ນຂອງ ປີ 2000. ເຂດພື້ນທຶນທີ່ຂຽວສະແດງເຖິງເຂດປ່າໄມ້ຂຽວງາມແຄບໜ້າທີ່ຢູ່ໃນສະພາບ ບົກກະ ຕີ.

ດ້ານຂວາມ:

ນັ້ນຂອງ-ຂັບພະຍາກອນທີ່ຈະເປັນແກ່ການດຳລົງຊີວິດຂອງຊຸມຂົນໃນເຂດແມ່ນັ້ນຂອງ.

ໂຕ ເຊັ່ນການສັບຊ່າວພື້ນທີ່ສ່ວນບູກໄມ້ ແລະ ການສ້າງເຂື້ອນຢຶ່ງຮັດໃຫ້ມີການສູນເສຍປ່າໄມ້ທລາຍອັນສົ່ງຜົນຮ້າຍຕໍ່ຊຸມຂົນໃນເຂດຂົນນະບົດ, ຄວາມສົມບູນຂອງນິເວດ ແລະ ຂົວນາງພົນ.

ເຂດແມ່ນັ້ນຂອງເປັນພື້ນທີ່ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນ ແລະ ທລາກທລາຍໄປດ້ວຍປ່າໄມ້ເຂດອາກາດອິບອຸ່ນ ແລະ ເຖິງເຂດອິບອຸ່ນຊະນິດຕ່າງໆ ແລະ ອິງຕາມການຄ້າໄມ້ສາກົນແລວເຂດດັ່ງກ່າວນີ້ຢັ້ງເປັນເຂດທີ່ຄົງຮກສາໄວ້ຊະນິດພື້ນໄມ້ອັນມີຄ່າແລະກຳລັງຕົກກູ່ໃນສະພາບຫລໍ່ແຫລມຈາກໄພອັນຕະລາຍຊື່ໃນນັ້ນກໍລວມທັງໄມ້ຊະນິດນິ້ງທີ່ມີໃນແຖບເສັ້ນສູນສຸດຂອງໂລກ(Dalbergia spp), ໄມ Keruing (Dipterocarpus spp), ໄມສັກ(Tectona Grandis L spp), ແລະ ໄມ Shoreaspp. ປ່າໄມ້ທີ່ກຳລັງຫລຸດໜ້ອຍລົງເຫຼົ່ານີ້ຢັ້ງເປັນເຂດພື້ນທີ່ຂົມຊຸ່ຕໍ່ຂົວນາງພົນ ພັນທີ່ສໍາຄັນແລະ ເປັນຈຸດໃຫ້ທີ່ໜີລົບຊ່ອນ ແລະ ຫຼັກອາໄສແກ່ຊະນິດພື້ນທີ່ໄກຈະສູນພັນໜ້າຍຊະນິດລວມທັງຊ້າງອາຊີ, ເສືອດາວ, ເສືອ ໂຄ່ງ ແລະ ໝີຕາເວັນມາເລ. ການຊຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດເນື້ອມັ້ງສະແຫວງຫາປະໂຫຍດດ້ານການຄ້າຕະຫລອດໄລຍະສາມທີ່ດສະວັດທີ່ຜ່ານມານັ້ນເປັນສາຍເຫດນຳໄປສູ່ການທຳລາຍໄປໄມ້ຢ່າຮຸນແຮງໃນເຂດແມ່ນັ້ນຂອງ. ໃນລະຫວ່າງປີ 1990 ແລະ 1995 ພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ປົກຄຸມປະມານ 17 ລ້ານເຮັດການໃນເຂດອາຊີ ປາຊີຟິກໄດ້ຖືກ ທຳລາຍ ແລະ ປ່າໄມ້ຖືກທຳລາຍ ທີ່ພົບເຫັນທຳລາຍທີ່ສຸດກໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດແມ່ນັ້ນຂອງ ຊຶ່ງມີອັດຕາສ່ວນສູງສຸດເຖິງ 1.6%.

ປ່າໄມ້ທີ່ເຕີຍອຸດົມສົມບູນມາໃນຄັ້ງນິ່ງຂອງປະເທດໃນເຂດແມ່ນັ້ນຂອງຄົກກຳບູເຈຍ, ລາວ, ໄທ ແລະ ພວະນານາມໄດ້ຊຸດໂຊມທຳລາຍ ຈາກ ການຊຸດຄົ້ນເກີນຂອບເຂດ. ການຕັດໄມ້ຜິດກິດໝາຍ ແລະ ການຄ້າໄຫ້ລັກລອບຍັງເປັນບັນຫາໃຫຍ່ທີ່ຮັດໃຫ້ເກີດການສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ປົກຄຸມໃນເຂດນີ້. ບັນຫາຂົມຊຸ່ທີ່ນັບມື້ນປະຂະຫຍາຍ

ປ່າໄມ້ທີ່ຍັງເຫຼືອ ໃນເຂດອ່າງແມ່ນຈົບອງ ໃນປະຈຸບັນ ກຳລັງຖືກຄຸງຄາມຢ່າງໜັກ ຫ່ວງຈາກການຕັດໄມ້ເຖິ່ອນ ແລະ ໃນປະຈຸບັນນີ້ຍັງຄົງມີເຫຼືອໄວ້ແຕ່ປະເພດໄມ້ທີ່ມີຄຸນນະພາບຕໍ່, ໃນນັ້ນປ່າໄມ້ທີ່ຫລົງເຫຼືອຢູ່ໃນລາວທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງດ້ານການຄ້າ ແດ່ກໍ່ມີຍົງແຕ່ປະມານ 10% ຂອງພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ທັງໝົດໃນລາວ⁽¹⁾. ຂະໜາດຂອງປ່າໄມ້ ທີ່ຖືກທຳລາຍ ແລະ ສູນເສຍໄປນັ້ນໄດ້ສິ່ງຜົນກະທົບຢ່າງມະຫັນຕໍ່ແມ່ນນັ້ນຊື່ແມ່ນສາຍນີ້ທີ່ມີຄວາມຍາຫຼຸດໃນອາຊີອາຄະເນ ແລະ ທັງເປັນຊັບພະຍາກອນທີ່ເປັນປັດໃຈຕະສິນຕໍ່ຊີວິດອິນຊີຂອງມວນມະນຸດຊາດ ແລະ ຂີວະນາງພັນໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ. ການຕັດໄມ້ທຳລາຍປ່າໃນແຂລ່ງກໍາເມີດຂອງແມ່ນຈົບອິນຊີເປັນສາຍເຫດພາໃຫ້ຂາດການດຸດຊື່ມ, ການເຊາະເຈື້ອນ ແລະ ການກວາດລ້າງອາຫານການກົນໃຫ້ສູນເສຍໄປ. ຄະນະກຳມາທີ່ການແມ່ນຈົບອິນຊີໄດ້ຖະແຫລງວ່າການສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ເປັນບັນຫາສຳຄັນທີ່ໜ້າເປັນຫ່ວງຂອງລັດຖະບານທຸກປະເທດໃນຂົງເຂດແມ່ນຈົບອິນຊີ. ເຫດການອຸທິກະໄຂຮັບຍັງແຮງທີ່ພາໃຫ້ເກີດການສູນເສຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງໃນຫ່ວເຂດປາກແມ່ນຈົບອິນນັ້ນມີສ່ວນພາໃຫ້ເກີດການສູນເສຍໂດຍກົງຕໍ່ເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້⁽³⁾

ໃນລະຫວ່າງປີ 2000 ແລະ ປີ 2005, ປະເທດຫວຽດນາມໄດ້ສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ທີ່ເປົ້າມີຄຸມສຳຄັນທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນປະເທດເຖິງ 51% ຂໍ້ຈັດຢູ່ໃນອັນດັບທີ່ສອງ ຂອງການສູນເສຍປ່າໄມ້ທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ ທີ່ມີໃນໂລກໃນຂະນະທີ່ປະເທດກຳປູເຈີຍໄດ້ສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ໄປ 29% ຂອງຈຳນວນພື້ນທີ່ທັງໝົດ ແລະ ຈັດຢູ່ໃນອັນດັບທີ່ສາມຂອງການສູນເສຍປ່າໄມ້ທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດໃນໂລກ. ໃນຂະນະທີ່ຫລາຍຝ່າຍ ດັດຍິກເອົາປະເດັນຄໍາຖາມກ່ຽວກັບສະຖິຕິອັນຊັດເຈນຂອງພື້ນທີ່ປົກຄຸມຂອງປ່າໄມ້ຂຶ້ນມານັ້ນສິ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ເດັ່ນຊັດກໍ່ແມ່ນວ່າການຕັດໄມ້ ແລະ ການຊຸດຄືນພື້ນທີ່ອັນເປັນການລ້າງຜານພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ ຕອນສຸດທ້າຍໃນເຂດແມ່ນຈົບອິນ⁽⁴⁾ ກໍ່ຍັງຄົງລອຍນວນຢູ່ຕໍ່ໄປ.

ການດຳລົງຊີວິດຂອງຊຸມຊົນໃນເຂດຂຶ້ນມະບົດແມ່ນຂຶ້ນກັບປ່າໄມ້. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງຮຸນແຮງຈາກການການຊຸດຄືນໄມ້ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຜິດກິດໝາຍ. ຕີວຢ່າງໃນປະເທດກຳປູເຈີຍລາຍຮັບສາມສ່ວນຂອງປະຊາຊົນໃນເຂດຂຶ້ນມະບົດແມ່ນມາຈາກການກັ່ນເອົາຍໆໄມ້. ແຕ່ການຊຸດຄືນໄມ້ໃນພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ໃຫ້ຢ່າງ⁽⁵⁾ ໃນແຫ່ງນິ້ງຈາກການສຳປະຫານຕັດໄມ້ກວມອັດຕາສ່ວນສູງເຖິງ 90%.

ນັບຕົ້ງແຕ່ຊຸມປີ 1990 ເປັນຕົ້ນມາ, ເຖິງວ່າອັດຕາສ່ວນຂອງການສູນເສຍປ່າໄມ້ໂດຍລວມມີແນວໄນ້ມ້ນໜ້ອຍລົງກໍ່ຕາມແຕ່ຕົວເລກກໍ່ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ໃນເຂດພາກພື້ນນີ້ຍັງຄົງມີຢູ່ຕໍ່ໄປ.

ການຕັດໄມ້ທໍາລາຍປ່າ ແລະ ການຄ້າໄມ້ທ່ອນ

ການຊຸດຄົ້ນປ່າໄມ້ເກີນຂອບເຂດໃນລະ
ຫວ່າງຊຸມປີ 1980 ແລະ 1990 ຜ່ານມາ
ເປັນສາຍເຫດທີ່ພາໃຫ້ລັດຖະບານຫລາຍ
ປະເທດໃນຂົງເຂດແມ່ນຈຶ່ຂອງຕ້ອງອອກຂຶ້ນ
ກຳນົດຄວບຄຸມການຕັດໄມ້ໃນປະເທດ
ຂອງຕົນເພື່ອບັງຄັບໃຊ້. ຍັງບໍ່ພຽງເຫັນນັ້ນ,
ໃນເວລາດຽວກັນປະເທດເຫັນນີ້ໄດ້ຍສະ
ເພາະກໍແມ່ນປະເທດຫວັງດນາມ ແລະ ປະ
ເທດໄທຊັ້ນພັດສີບຕໍ່ດຳເນີນພັດທະນາຂະ
ແໜງການແປຮູບ ແລະ ບຸງແຕ່ງໄມ້ໃນປະ
ເທດຂອງຕົນຂຶ້ນຊັກໃຊ້ ແລະ ສວຍໃຊ້ເອົາ
ປະເທດເພື່ອນບ້ານໄກ້ຄົງເປັນແຫລ່ງສະ
ໝອງວັດຖຸດີບໃຫ້ແກ່ໂຮງງານອຸດສາຫະ
ກຳໄມ້ຂອງຕົນ.

ທັງຈາກເຫດການອຸທິກກະໂພຮ້າຍແຮງ
ເກີດຂຶ້ນໃນປີ 1988 ໃນປະເທດໄທ, ຕໍ່ມາ
ໃນປີ 1989, ລັດຖະບານໄທກໍໄດ້ສັງ
ເກືອດຫ້າມການຕັດໄມ້ໃນທົ່ວປະເທດ.
ໃນລະຫວ່າງປີ 1965 ແລະ 1989 ປະ
ເທດໄທໄດ້ສູນເສຍປ່າໄມ້ ແລະ ພື້ນທີ່
ເປັນປ່າແຕ່ລະປີ 2.6% ຂອງພື້ນທີ່ປ່າໄມ້
ທັງໝົດໃນທົ່ວປະເທດ. ໃນປີຕໍ່ມາອັດຕາ
ສ່ວນການຕັດໄມ້ທຳມະຊາດ ໃນປະເທດ
ຫລຸດລົງເຖິງ 83% ແຕ່ນັກຫຼະກິດໄທກໍ
ໄດ້ຫັນໄປຫາປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ
ຄືປະເທດກຳປູເຈຍ ແລະ ສະຫະພາບມຽນ
ມາເພື່ອຮັບປະກັນການຕອບສະໝອງໄມ້
ໃຫ້ແກ່ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳໄມ້⁽⁶⁾ ຫຼືກໍາ
ລົງເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕຢູ່ໃນປະເທດ
ຂອງຕົນ.

ການຕັດໄມ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນປະເທດ
ຫວັງດນາມໃນຊຸມປີ 1980 ແລະ ຕົ້ນຊຸມປີ

1990 ພາໃຫ້ເກີດການສູນເສຍປ່າໄມ້ໄປ
ຢ່າງໝັ້ນການ່ວງ. ບໍລິມາດການຕັດໄມ້ສູງ
ສຸດໃນປີນີ້ໃນຂ່ວງໄລຍະນັ້ນມີເຖິງ 4.5
ລ້ານແມ່ດັກອນ. ການຊຸດຄົ້ນໄມ້ທີ່ກິນ ໄລ
ຍະເລາຍວານານໃນຂ່ວງນັ້ນເປັນສາຍ
ເຫດໃຫ້ລັດຖະບານ ຫວງດນາມ ຕ້ອງດຳ
ເນີນມາດຕະການຄວບຄຸມໂຮງງານ ອຸດ
ສາຫະກຳໄມ້ຂອງຕົນໃນປີ 1992, ໃນນັ້ນ
ກໍລວມທັງການຫລຸດໂຄຕາຕັດໄມ້ລົງ 80%
ແລະ ປະກາດຫ້າມການສົ່ງອອກໄມ້ທ່ອນ.
ຕໍ່ມາໃນປີ 1997 ລັດຖະບານຫວັງດນາມ
ໄດ້ປະກາດປິດລັດວິສາຫະກິດປ່າ
ໄມ້ລົງປະມານ ສາມສ່ວນສື່ຂອງຈຳນວນ
ລັດວິສາຫະກິດປ່າໄມ້ທັງໝົດທີ່ມີໃນ ທົ່ວ
ປະເທດ. ແຕ່ໃນເວລາທີ່ຫວັງດນາມປະຕິ
ບັດມາດຕະການຄວບຄຸມ ການຕັດໄມ້
ພາຍໃນປະເທດຂອງຕົນຢູ່ນັ້ນ, ຫວຽດ
ນາມຊັ້ນພັດເລີ້ມຫັນໄປໃຊ້ແຫລ່ງຊັບພະ
ຍາກອນປ່າໄມ້ຈາກປະເທດເພື່ອນບ້ານໄກ້
ຄົງຂອງຕົນຄື ປະເທດ ກຳປູເຈຍ ແລະ
ສປປ ລາວ⁽⁷⁾ ຫລາຍເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອສະ
ໝອງໃຫ້ແກ່ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳໃນປະ
ເທດຂອງຕົນ.

ຮູບຢູ່ກອງ ແລະ ລຸ່ມສຸດ:
ຂະບວນຕັດໄມ້ເຖື່ອນເພື່ອການ
ຄ້າຍ້ງ ຄົງມີສີບຕໍ່ໄປໃນເຂດແມ່
ນັ້ນຂອງ



© EIA/Lao



© EIA/Lao

ໃນພາກພື້ນນີ້ເພີ່ມຍັງໄດ້ຂະຫຍາຍສວນບູກໄມ້ເພື່ອຕອບສະໜອງແກ່ຄວາມຕ້ອງການດ້ານວັດຖຸດິບ. ທາກເບິ່ງໃນແງ່ມຸມນິ່ງອີກແລ້ວ, ການຝັດທະນາ ຫລື ຂະຫຍາຍສວນບູກໄມ້ມັນເປັນພຽງແຕ່ສາກບັງນັ້ນເພື່ອເວື່ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ຕັດໄມ້ຈາກປ່າທຳມະຊາດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ການຂະຫຍາຍສວນບູກໄມ້ໃນປະເທດໄທກ໌ຖືກຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນພາກັນຂັດຄ້ານຢ່າງໜັກ.

ຂະບວນລົດບັນຫຼຸກໄມ້ຍັງຄົງສືບຕໍ່ລຳລົງໄມ້ຜິດກົດໝາຍຈາກປະເທດກຳປູເຈີຍເຂົ້າໄປຍັງປະເທດໄທຢ່າງບໍ່ຈາດໄລຍະໂດຍບໍ່ເກົງຈາມຕໍ່ລະບູບກົດໝາຍຂອງຊາດແມ່ແຕ່ໄຍດງວ. ທີ່ປະເທດໄທ, ການລັກລອບຕັດໄມ້ຜິດກົດໝາຍ ໃນສວນອຸດທິຍາມແຫ່ງຊາດຍັງຄົງມີຢູ່ຕໍ່ໄປ ແລະ ໂດຍປຶກ ກະຕິແລ້ວໄມ້ດັ່ງກ່າວຈະນຳໄປຟອກຜ່ານປະເທດເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄູງເພື່ອບອມແປງບໍ່ໃຫ້ເຫັນຮ່ອງຮອຍທີ່ມາ ຫລື ຕັນກໍາເນີດ ຂອງມັນ. ໃນເດືອນກັນຍາ ປີ 2006 ຜ່ານມາຫາງການໄທໄດ້ຢືດໄມ້ຂະຍູງທີ່ມີຄ່າຈຳ ນວນ 1,600 ທ່ອນທີ່ພືບເຫັນຢູ່ສາງສົນຄ້າໃນບາງກອກປະເທດໄທ. ໄມ້ດັ່ງກ່າວແມ່ນຕັດຢູ່ປະເທດໄທແຕ່ໄດ້ຂົນສົ່ງໄປຍັງປະເທດໄທ ແລ້ວນຳເຂົ້າໄປຍັງປະເທດໄທ ລົບ ສປປ ລາວໄດ້ນຳເຂົ້າໄປຍັງປະເທດໄທ ລົບ ສປປ ລາວໄດ້ກາຍເປັນພື້ນທີ່ເປົ້າໝາຍສຳຄັນສຳລັບການຊຸດຄົນໄມ້ຂອງປະເທດເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄູງຄືໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ.

ໃນປີ 2001, ປະເທດກຳປູເຈີຍ, ໄທ, ລາວ ແລະ ຫວຽດນາມຕ່າງກ່າວໜັນດີ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການນຳໃຊ້ກົດໝາຍບໍ່ໄມ້ພາກພື້ນອາຊືອຄະເນ ແລະ ການປຶກຄອງ. ຖະແຫລງການບາທີ່ ໄດ້ລະບຸຈະແຈ້ງວ່າບັນດາປະເທດພາຄີຕ່າງໆ ຈະຕັ້ງດຳເນີນມາດຕະການຕ້ານການຕັດໄມ້ແລະ ຕ້າໄມ້ຜິດກົດໝາຍ⁽¹⁰⁾.

ພາຍໃຕ້ຄໍາຂ້ວນຂອງສະມາຄົມກຸ່ມປະເທດອາຊຸນ, ໃນປີ 2004, 4 ປະເທດໄດ້ເຫັນດີກັບແຜນດຳເນີນງານວຽງຈັນທີ່ໄດ້ວາງເປົ້າໝາຍເອົາໄວ່ວ່າພາຍໃນປີ 2010⁽¹¹⁾ ມີຈະຕັອງລືບລ້າງການປະຕິບັດການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ແບບບໍ່ຢືນຢັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄໍາໝັ້ນສັນຍານຳກັນຄືແນວນັ້ນກໍາຕາມ, ແຕ່ການສືບສວນພາກສະໜາມທີ່ອີງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ (EIA)/ເຕෙລາບັກ (Telapak) ໄດ້ດຳເນີນມາຫວ່າງໝໍ່ໜີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການຕັດໄມ້ຜິດກົດໝາຍ ແລະ ການລັກລອບນຳເຂົ້າໄມ້ເຖືອນໃນເຂດແມ່ນທີ່ຂອງຍັງຄົງມີສືບຕໍ່ໄປ ແລະ ນັບມື້ນັບເພີ່ມທະວີຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ຢຸດຍິ່ງໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແລ້ວ, ບໍ່ໄມ້ຂອງ ສປປ ລາວໄດ້ກາຍເປັນພື້ນທີ່ເປົ້າໝາຍສຳຄັນສຳລັບການຊຸດຄົນໄມ້ຂອງປະເທດເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄູງຄືໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ.

ປະເທດລາວ: ເປົ້າສາຍຕາຂອງປະເທດເພື່ອນບ້ານໃນຫຼຸກຄ້າມ



© EPU/Lao Sipak

ສປປລາວມີພື້ນທີ່ປ່າປັກຄຸມເຫຼືອຢູ່ ຫລາຍກວ່າປະເທດຫວຽດນາມ, ໄທ ແລະ ກຳບູເຈຍ ແລະ ລາວກໍ່ຢູ່ມີປ່າໄມ້ສໍາຄັນທີ່ສຸດທີ່ເປັນປ່າດັງເດີມຈຳນວນນີ້ທີ່ຢູ່ຄົງຢູ່ໃນສະພາບອຸດົມສົມບູນແຫ່ງດຽວທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນເຂດພາກພື້ນນີ້.

ໃນໄລຍະໜໍ່ງຜ່ານມານີ້, ອັດຕາສ່ວນການຊຸດເຄີ່ນປ່າໄມ້ໃນລາວໄດ້ອ່ອນຕົວລົງສ່ວນນີ້ ກ່າຍອນວ່າການເຕີບໂຕຂອງພົນລະເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດມີຄວາມຊັກຂັດ. ປະຊາທິປະໄຕລາວຫລາຍກວ່າ 80% ຂອງຈຳນວນທັງໝົດ (5.6 ລ້າມຄົນ) ດັ່ງລົງຊີວິດຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ປະມານເຄື່ອນໜຶ່ງເຜະທຳລິດຕະພັນລວມຍອດພາຍໃນປະເທດ⁽¹²⁾ ແມ່ນໄດ້ມາຈາກ ການຜະທຳລິດກະສິກຳ.

ອົງຕາມແຫ່ງຂໍ້ມູນຂອງລັດຖະບານລາວ, ພື້ນທີ່ປ່າປັກຄຸມ ໃນປະເທດປະຈຸບັນມີປະມານ 40%, ແລະ ນັບແຕ່ຊຸມປີ 1970⁽¹³⁾

ຮູບດ້ານເງິນ:

ປະຊາຊົນໃນເຂດຊົນນະບົດຂອງລາວອາໄສປ່າໄມ້ເພື່ອການດຳລົງຊີວິດ.

ຮູບທາງຂວາມ:

ການກໍ່ສ້າງເຂື້ອນ ໄຟຝ້າ ນັກເຕີນ 2

ເປັນຕົນມາຮອດປະຈຸບັນ ອັດຕາສ່ວນຂອງພື້ນທີ່ປ່າປັກຄຸມໄດ້ຫຼຸດລົງປະມານ 70%. ການສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າປັກຄຸມທີ່ມີສືບຕໍ່ກັນມາເລື່ອຍ່ານັ້ນ ເປັນບັນຫາໜັກໜ່ວງຂອງປະເທດລາວຍັນວ່າ ພົນລະເມືອງລາວສ່ວນໃຫຍ່ອ່າໄສຂັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ໄດ້ກົງເພື່ອການດຳລົງຊີບຂອງຕົນເຊັ່ນ: ອາ ຫານ, ມັກ, ຫົ້ພັກອາໄສ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງເຊັ່ນ ຂວາຍ, ປະເພດຢາງ ທລື ວັດສະດຸຕ່າງໆຈາກຕົນໄມ້.

ຄວາມອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມຕືບໝາຂອງປ່າໄມ້ໄດ້ຮັບຜົນກະທີບອັນບໍ່ດີ ແລະ ແຕກຫັກອອກເປັນຂຶ້ນເປັນສ່ວນ ແລະ ຄວາມແໜ້ນໜາຂອງປ່າໄມ້ກໍ່ນັບມື້ນັບວັນຫຼຸດໜ້ອຍລົງຊີ່ງສະເລ່ຍແລ້ວເຫັນວ່າໃນປີ 1992 ຜ່ານມາຄວາມໜາແໜ້ນຂອງປ່າໄມ້ໄດ້ຫຼຸດລົງ 29% ແລະ ໃນປະຈຸບັນນີ້ມີແຕ່ 8% ແລະ ພື້ນທີ່ປ່າເປີດເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 16% ເປັນ 25% ຂອງຈຳນວນພື້ນທີ່ປ່າປັກຄຸມທັງໝົດ. ການສໍາຫລວດປ່າທີ່ຫາກໍ່ສໍາເລັດລົງໃນໜໍ່່ງຜ່ານມາ ຂຶ້ໃຫ້ເຫັນວ່າອັດຕາສ່ວນ ການສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ມີຕົວເລກສູງ ເຖິງ 53,000 ເຮັກຕາຕໍ່ປີ⁽¹⁴⁾

ມີຫລາຍກິດໝາຍ. . . ແຕ່ ການປະຕິບັດຢ່າງຂາດປະສິດທິຜົນ

ເພື່ອຮັບມີກັບບັນຫາການສູນເສຍປ່າໄມ້ທີ່ກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນນັນລັດຖະບານລາວໄດ້ອອກນະໂຍບາຍຫລາຍຢ່າງແນໃສ່ສະວັດຮັນການເຕັດໄມ້ ແລະ ການສົ່ງອອກໄມ້ໜີ ຂຶ້ງ



© EPU/Lao Sipak

ໃນນັ້ນດ້ານນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອ ລວມສູນອຳນາດການ
ຄຸ້ມຄອງໃຈນີ້ ແລະ ມອບໝາຍານສ່ວນຍ່ອຍໃນການ
ຄວບຄຸມໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ພະນັກງານແຂວງຍ້ອນວ່າ
ແຂວງຂາດສະມັດຖະພາບໃນການຄຸ້ມຄອງວຽກງານນີ້.

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ບັນຫາຄວາມອ່ອນແອຂອງ
ການປົກຄອງ, ບັນຫາການສ້າລາດບັງຫລວງ ແລະ
ຊ່ອງຫວ່າງໃນກົດໝາຍນັ້ນ ໝາຍເຖິງວ່າກົດໝາຍ ຫລື
ນະໂຍບາຍ ທີ່ມີນັ້ນບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຊ້ໃຫ້ເກີດຜົນສັກສິດ
ແລະ ການສູນເສຍປ່າໄມ້ໃນລາວກໍ່ຍິງຄີມີຕໍ່ໄປອີກ.
ນີ້ຕົກກຳທີ່ລັກສຳລັບການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ໃນ ສປປ ລາວ
ແມ່ນກົດໝາຍປ່າໄມ້ ສະບັບປະກາດໃຊ້ໃນປີ 1996.
ກົດໝາຍປ່າໄມ້ສະບັບນີ້ໄດ້ຈັດແບ່ງປ່າໄມ້ໃນປະເທດ
ອອກເປັນ 5 ປະເທດ (ປ່າບີກປ້ອງ, ປ່າອະນຸລັກ, ປ່າ
ຜະທິດ, ປ່າຟື້ນຝູ ແລະ ປ່າຊຸດໂອມ) ແລະ ຍັງ
ໄດ້ກຳນົດພາລະບົດບາດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃຫ້ແກ່
ພາກສ່ວນການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆຂອງລັດຖານທີ່ມີສ່ວນ
ຮ່ວມໃນການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້.

ເພື່ອແກ້ບັນຫາການສູນ ເສຍລາຍຮັບຈາກການແບ ຮູບ
ຜະທິດຕະພັນທີ່ບໍ່ໄດ້ ເພີ່ມຄຸນຄ່ານັ້ນ, ໃນປີ 1999
ແລະ ປີ 2001, ລັດຖະ ບານ ສປປ ລາວ ໄດ້ອອກ ຄຳ
ສັງເກືອດຫ້າມການສິ່ງອອກໄມ້ທ່ອນ ແລະ ຫລຸດ ການ
ສິ່ງອອກໄມ້ເລື່ອຍ.

ຕໍ່ມາ ໃນປີ 2004, ລັດຖະບານລາວ ຍິ່ງເພີ່ມຄວາມ
ເຮັ້ມງວດຂຶ້ນໃໝ່ການສິ່ງອອກໄມ້ໃຈ້ມີທີ່ຈະສິ່ງອອກຈະ
ຕ້ອງເປັນຜະທິດຕະພັນໄມ້ເຄິ່ງສຳເລັດຮູບ.

ໃນປີ 2007 ກະຊວງຊຸດສາ ທະກຳ ແລະ ການຄ້າ
ຂອງລາວ ໄດ້ອອກຄຳສິ່ງວ່າໄມ້ທີ່ຈະສິ່ງອອກຈະຕ້ອງ
ເປັນໄມ້ສຳເລັດຮູບແລ້ວ 100% ແລະ ໃນປີດຽວກັນ
ນັ້ນ ລັດຖະ ບານລາວກໍ່ຍັງໄດ້ ວາງຂໍ້ກຳນົດ ກົດ ລະ
ບູງບໍລາຍສະ ບັບອອກມາໃໝ່ - ການລົງທະບຽນໄມ້
ໃນໂຮງເລື່ອຍ, ຍຸດເຊົາການອະນຸມັດນະໂຍບາຍໂຄ
ຕາໄມ້ໃຫ້ພະນັກງານແຂວງ ແລະ ກຳນົດສິດໃນການ
ສິ່ງອອກໄມ້ ແລະ ຜະທິດຕະພັນໄມ້ເປັນຂອງລັດຖະ
ບານກາງແຕ່ຝ່າຍດູວ. ບັນດາຄຳສັ່ງ ແລະ ລະບູງບໍກົດ
ໝາຍຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບປາເຫຼົ່ານີ້ ສາມາດສັງລວມໄດ້
ຄືດ໌ນີ້: ການຕັດໄມ້ແມ່ນອະ ມຸຍາດໃຫ້ຕັດໄດ້ສະ
ເພາະແຕ່ ໃນເພື່ນທີ່ ປ່າຜະທິດທີ່ມີແຜນການຄຸ້ມຄອງ
ແລະ ໄດ້ຮັບອະນຸແລ້ວເທົ່ານັ້ນ. ການຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້
ຈະຕ້ອງໃຫ້ຊຸມຊົມຫ້ອງຖ່ານມີສ່ວນຮ່ວມນຳໃນການວາງ
ແຜນ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິ ບັດ, ແລະ ຈະຕ້ອງໃຫ້ສິດແກ່
ຊຸມຊົມໃນການຊົມໃຊ້ໄມ້ໃນອັດຕາ 17.5% ເພື່ອ
ພັດທະນາບ້ານຂອງເຊົາເຈົ້າ; ແລະ ການສິ່ງອອກໄມ້
ກົມ, ໄມ້ເລື່ອຍ ແລະ ການເກັບກ່ຽວຂະໜົດພັນໄມ້ທີ່
ມີຄ່າຕາມລາຍການບັນຊີຊຸມນົດພັນທີ່ໄດ້ຄັດເລື່ອກຳໃ
ເປັນສິ່ງທີ່ຜິດກົດໝາຍ .



© EU/Telepic

ຖ້າອີງໃສ່ລະບຽບກົດໝາຍທີ່ ສປປ ລາວ ມີຢູ່ໃນເວລານີ້, ໄມຫັງໝົດທີ່ໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍ ແລະ ສົງອອກຈາກປ່າໄມ້ໃນ ປະເທດລາວໄປຢັງປະເທດເພື່ອນບ້ານລ້ວນແຕ່ແມ່ນໄມ້ ຜິດກົດໝາຍທັງສິນ. ໃນຈຳນວນປ່າຜະໜີດ 106 ແຫ່ງໃນ ສປປ ລາວ ນັ້ນ ມີປ່າຜະໜີດພຽງແຕ່ 06 ແຫ່ງເທົ່າ ນັ້ນທີ່ມີແຜນການຄຸ້ມຄອງໄດ້ຮັບອະນຸມັດ, ແລະ ສ່ວນ ໃຫຍ່ແລ້ວເຫັນໄດ້ວ່າຊຸມຊົນບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຫລື ສ່ວນແບ່ງໄດ້ ທັງສິນຈາກການຕັດໄມ້-ຂາຍໄມ້ ທີ່ ພວກເຂົາເຈົ້າຄວນຈະໄດ້ຮັບ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບ ກົດໝາຍບ້ານເມືອງ. ເທົ່າທີ່ພົບເຫັນ, ເກືອບວ່າໄມ້ຫັງໝົດ ທີ່ສົງອອກຈາກລາວຄົງ ຍັງເປັນໄມ້ທີ່ຢູ່ໃນຮູບຂອງໄມ້ທ່ອນ ແລະ ໄມ້ເລື່ອຍຢູ່ຄືເກົ່າ.

ສະຖານະພາບກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ ໃນໄລຍະນີ້ ຢູ່ ເກີດມີຄວາມສັບສົນຫລາຍຂຶ້ນອັນເນື້ອງມາ ຈາກປັດໃຈ ຕ່າງໆ ຫລາຍງ່າງເປັນຕົ້ນກໍແມ່ນຈາກການ ຂຸດຄືນໄມ້ ຈາກໂຄງການພິເສດຫລາຍໂຄງການເຊັ່ນ ໂຄງການກໍ ສັງເຊື່ອນໄຟຟ້ານັ້ນທີ່ຕິກຂະໜາດໃຫຍ່ຫລາຍແຫ່ງ. ໃນຊ່ວງໄລຍະກາງຂອງປີ 2007 ທີ່ຜ່ານມາ ລັດຖະບານ ລາວໄດ້ອະນຸມັດ ແລະ ຮັບຮອງເອົາການກໍ ສັງເຊື່ອນໄຟຟ້ານັ້ນທີ່ຕິກໃນທ່ວປະເທດທັງໝົດ 75 ແຫ່ງ ຊຶ່ງ ແຜນການ ກໍ ສັງເຊື່ອນໄຟຟ້ານັ້ນທີ່ຕິກເຫັນນີ້ແມ່ນສ່ວນນິ່ງທີ່ນອນຢູ່

ໃນແຜນຍຸດທະສາດພັດທະນາແຫ່ງຊາດ ຂອງລັດຖະບານ ໃນການຫັນເອົາປະເທດຂອງຕົນ ໃຫ້ກາຍເປັນປະເທດ ແຫ່ງລ່າສະໜອງໄຟຟ້າລາຍໃຫຍ່ໃຫ້ແກ່ບັນດາປະເທດຕ່າງ ຕ່າງໆໃນເຂດພາກພື້ນນີ້.

ໂຄງການກໍ ສັງເຊື່ອນໄຟຟ້ານັ້ນທີ່ຕິກ ໃຫ້ແຂວາຄຳມ່ວນ -ພາກກາງຂອງລາວທີ່ວ່າ ເປັນໂຄງການທີ່ໄດ້ຍືບຍົກຂຶ້ນ ມາຖືກຖຽງ ແລະ ວິພາກວິຈານກັນຫລາຍທີ່ສຸດ ຖ້າຫຼັບ ໄສ່ບັນດາໂຄງການກໍ ສັງເຊື່ອນໄຟຟ້ານັ້ນທີ່ຕິກ ແຫ່ງອື່ນໆ ໃນ ສປປ ລາວ. ໂຄງການກໍ ສັງເຊື່ອນໄຟຟ້າ ນັ້ນທີ່ຕິກ ໃຫ້ ໂລກທັງໂລກວິພາກວິຈານກັນຫລາຍທີ່ສຸດນັ້ນ ເປັນໂຄງການທີ່ມີຄວາມຜິດປົກກະຕິໃນດ້ານການ ພິກປັກກັກສາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລົມ ຂໍ້ງ ໃນນັ້ນ ກໍ ແມ່ນລວມທັງການຕັດໄມ້ຜິດກົດໝາຍໃນເຂດຊາຍແດນ ນາກາຍ-ນັ້ນທີ່ເປັນເຂດອະນຸລັກແຫ່ງຊາດ.

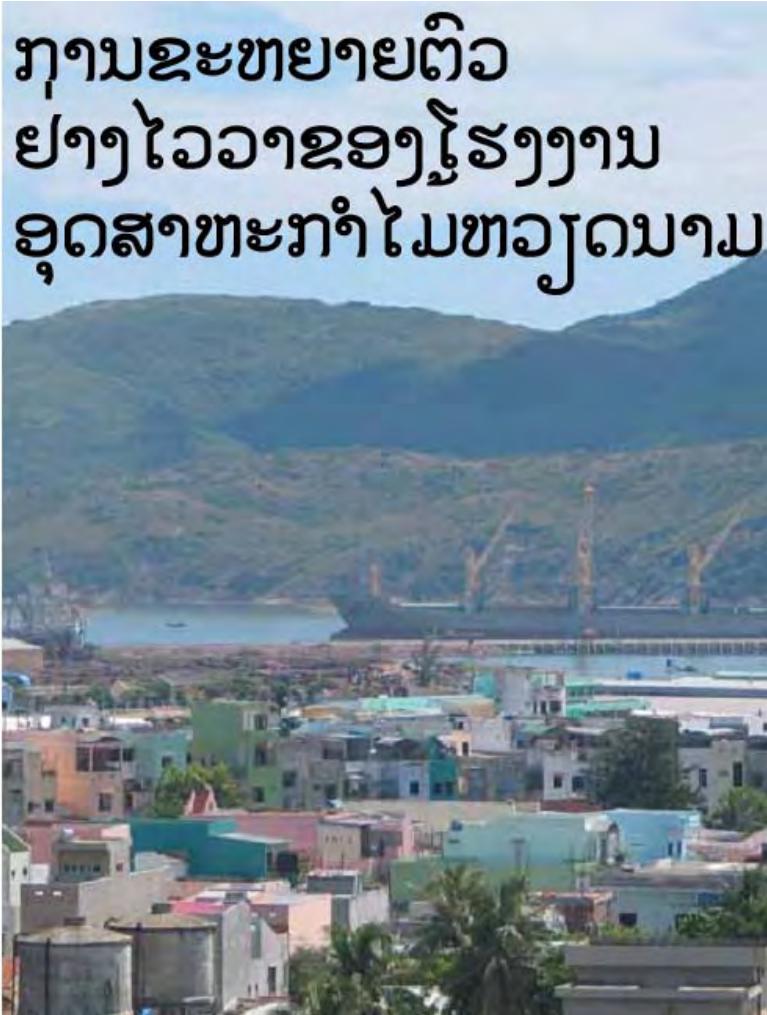
ຂ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງກອບກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ ກັບ ສະຖານະພາບຄວາມເປັນຈິງຢູ່ໃນປ່າໄມ້ຂອງ ສປປ ລາວ ແມ່ນເນື້ອງມາຈາກບັນຫາລັດຖະບານ ເອງເປັນຜູ້ຜ່າຜົນ ບໍ່ ເຄົາລົບນັບຖືລະບຽບກົດໝາຍ ບ້ານເມືອງທີ່ຕົນເອງສັງ ຂຶ້ນມາ.

ລັດຖະບານລາວໄດ້ອອກຄຳສົ່ງແມະນຳ ແລະ ລະບູບການ ແມ່ນເປົ້າປັກປັກກສາ ແລະ ຄຸ້ມຄອງປ່າໄມ້ໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ຈຳກັດການສົ່ງອອກໄມ້ດີບເພື່ອຊຸກຢູ່ສົ່ງເສີມການປຸງແຕ່ງ ແລະ ແປ່ຽບພາຍໃນປະເທດ ໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕ, ແຕ່ຄຳສົ່ງແມະນຳ ແລະ ລະບູບການໜີ້ມີນັ້ນກໍຖືກລົບສູ່ຢູ່ປະຍົງຕໍ່ ໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ພະນັກງານ ແລະ ທະຫານຜູ້ທີ່ມີອຳນວຍດັບດາໃຫຍ່ເຫັນແກ່ໂຕໄລຍມາກໂລພາຍ່າງໆມີເມືອງໝໍ ເພື່ອກອບໄກຍເອົາຜົນປະໂຫຍດມາສູ່ຕົນເອງ. ຈາກສະພາບການອັນເລວຮ້າຍຄືແນວນີ້, ຜົນຮັບທີ່ອອກມາກໍຄ້າໄມ້ທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງໃນປ່າໄມ້ຂອງປະເທດລາວໄດ້ຖືກຂາຍໃນລາຄາຖືກໃຫ້ແກ່ ປະເທດເພື່ອບ້ານໄກຄົງ ໂດຍທີ່ບໍ່ເກີດປະໂຫຍດຫຍໍງຫັງສັ່ນໃຫ້ແກ່ປ່ວງຊົນລາວຫັງຊາດໄດ້ສະເພາະກໍແມ່ນ ປະຊາຊົນຜູ້ທຸກຍາກໃນເຂດຊົນນະບິດ. ຜົນກໍໄລຫັງໝົດແມ່ນຕົກໄປຢູ່ໃນກຳອັນເປີເປື້ອນຂອງກຸ່ມກຳອານາດ ແລະ ກຸ່ມອິດທິພົນເຖື່ອນຂອງພະນັກງານ ທະຫານ ແລະ ສະມາຊຸກໃນວົງສາຄະນາຍາດ ແລະ ວົງການຂອງລັດຖະບານເອງ. ໃນລະດັບຊາດນີ້ນເຫັນວ່າ ໃນປີ 1999 ໂຄຕາໄມ້ປະຈຳປີໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 700,000 ແມັດກັອນ ເຫຼືອ 150,000 ແມັດກັອນໃນປີ 2005 ແລະ ມາຮອດປີ 2006⁽¹⁵⁾ ໂຄຕາໄມ້ຫຼຸດລົງເຫຼືອພູງແຕ່ 31,700 ແມັດກັອນ. ໃນນັ້ນມີກໍລະນີຍົກເວັນຄື ລັດຖະບານໄດ້ຮັບເອົາໄມ້ຈາກເຂື່ອນໄຟຟ້າມີ້ເຫັນ || ເຂົ້າມາເພີ້ມໂຄຕາ ປະຈຳປີ 2006 ຈຳນວນ 300,000 ແມັດກັອນຕາມທີ່ກໍານົດໄວ້. ແຕ່ໃນຄວາມເບັນຈິງແລ້ວນັ້ນ, ໂຄຕາໄມ້ແກ່ຫຼຸງຊາດທີ່ລັດຖະບານລາວໄດ້ກໍານົດນີ້ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍໍງຫັງສັ່ນ ຫ້າງນີ້ກໍຍັອນວ່າອຳນວຍດາການປົກຄອງແຂວງ ແລະ ຫ້ອງຖື່ນຍັງອອກອະນຸຍາດໂຄຕາໄມ້ໃນຫ້ອງຖື່ນຂອງເຕີນ ເພື່ອມອບເປັນຂອງຂວັນ ແລະ ຄ່າສິນຍົນໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດໄມ້ຕ່າງໆຢູ່. ໃນສະພາບການຄືແນວນີ້, ການຕັດໄມ້ເຖື່ອນ ແລະ ການລັກລອບຕັດໄມ້ຢູ່ເກີດມີແຜ່ຫລາຍໃນຂອບເຂດ ຫົວປະເທດລາວ. ອົງຕາມແຫລ່ງຂໍ້ມູນທີ່ໜ້າເຊື້ອຖືໄດ້, ໃນປີ 2006 ຫົ່ວ່າມານມານີ້ ການຕັດໄມ້ເຖື່ອນໃນປະເທດລາວ ມີບໍລິມາດສູງຂຶ້ນເຖິງ 600,000 ແມັດກັອນ ແລະ ຄົດເປັນມູນຄ່າປະມານ 250 ລ້ານດອນລາສະຫະລັດ. ປ່າປົກປ້ອງສ່ວນໃຫຍ່ມັກຈະເປັນເວົ້າຂອງການລັກລອບຕັດໄມ້ເຖື່ອນ ເປັນຕົ້ນວ່າປ່າປົກປ້ອງແຫ່ງຊາດເຂດດີ.

ອຳພັນໃນແຂວງຂັດຕະປີຂຶ້ງສ່ວນໃຫຍ່ ໄມເຖື່ອນຈາກດົງອຳພັນນີ້ແມ່ນຖືກລົງອອກໄປຫວຸດນາມ. ການລັກລອບໄມ້ເຖື່ອນຂວ້າມເຂດຊາຍແດນລາວ - ຫວງດົນນາມ ຫຼືເປັນຊ່ອງໂຫວ່າ ແມ່ນໄດ້ຮັບການຄຸ້ມກັນຢ່າງດົງຈາກກໍລັງທະຫານຂອງຫັງສອງຝ່າກຊາຍແດນ.

ໃນປະເທດລາວ, ກອງທັບເປັນສະຖາບັນທີ່ມີອຳນາດບັດໃຫຍ່ ແລະ ມີຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານຫຼຸລະກິດຫລາຍດ້ານໃນນັ້ນ ກໍແມ່ນລວມຫັງຫຼຸລະກິດໄມ້ທ່ອນ ຂໍ້ ມີການຕິດຕໍ່ເຊື່ອມສານກັນຢ່າງສະໜັດແນ້ນກັບກອງທັບຫວຸດນາມທີ່ເປັນຄູ່ຮ່ວມງານຂອງເຕີນ. ການກໍ່ຕົວກັນຂຶ້ນຂອງປ່າໄມ້ທຳມະຊາດອັນປະກອບດ້ວຍຊະນິດພັນໄມ້ທີ່ມີຄຸນຄ່າສູງລວມຕົວກັນເປັນລະບົບແໜ້ນໜ້າ ແລະ ຄວາມອ່ອນແອໃນດ້ານການປົກຄອງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງຂອງ ຂະແໜງງານໄມ້ໃນ ສປປ ລາວ ເປັນແຫ່ລ່ງວັດຖຸດົບທີ່ມີສະເໜ່ ແລະ ສ້າງຄວາມດຶງດູດ ແລະ ຈັບຈິດຈັບໃຈໃຫ້ແກ່ບັນດາໂຮງງານຊຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໄມ້ໃນປະເທດຫວຸດນາມ ແລະ ໄທ.

ການສືບສວນທີ່ທາງອົງການສືບສວນສົ່ງແວດ ລ້ອມສາກົນ (EIA)/ເຕෙລາປັກ (Telapak) ໄດ້ດຳ ເນີນການມານັ້ນໄດ້ເປີດໂປງໃຫ້ເຫັນໄສມ້າພໍ ຄ້າໄມ້ ໃນສອງປະເທດຫວຸດນາມ ແລະ ໄທ ວ່າພວກເຂົາສອຍໃຊ້ສາຍພົວພັນກັບທະຫານ ແລະ ພະນັກງານຜູ້ສັ້ລາດບັງຫລວງເພື່ອຮ່ວມຫົວກັນບັນສະດົມປະເທດທີ່ອຸດົມສົມບູນດ້ວຍຊັບພະຍາກອນໄມ້ເນື້ອແຂງເຂດອາກາດອີບອຸ່ນທີ່ມີຄຸນຄ່າດ້ວຍວິທີການແນວໄດ້.



© Elnur/Alamy Stock

ການຂະໜາຍາຍຕົວ ຢ່າງໄວວາຊອງໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳໄມ້ຫວັດນາມ

ຮູບດ້ານເທິງ:

ແມ່ນຮູບສູນກາງໂຮງງານອຸດ ສາ
ຫະກຳເຄື່ອງເພີ່ມສົ່ງອອກຂອງ
ຫວັດນາມ

ສົມບູນໄປດ້ວຍຕົນໄມ້ໃຫຍ່ໃນເມື່ອກ່ອນ
ແຕ່ໃນໄລຍະທິດສະວັດທີ່ຜ່ານມານີ້ຫວັດ
ນາມໄດ້ສູນເສຍປ່າໄມ້ອັນມີຄ່າຂອງຕົນ
ໄປຢ່າງເປັນໜັກວິທີກ. ໄລຍະທີ່ປະເທດ
ຫວັດນາມຕົກເປັນທົວເມື່ອງຂຶ້ນຂອງຕ່າງ
ຊາດນັ້ນມັນເປັນໄລຍະທີ່ມີເອົາຄົ້ນແຫ່ງ
ການຊຸດຄົ້ນປ່າໄມ້ຫວັດນາມ ຄົ້ນທຳອິດ
ເພື່ອການອຸດສາຫະກຳ. ຕົກມາເຖິງປີ
1943, ອານາເຂດຂອງປະເທດຫວັດ
ນາມປະມານ 43% ຍັງເປັນພື້ນທີ່ ເຕັມ
ໄປດ້ວຍປ່າໄມ້ຊື່ກວມເອົາປະມານ 14.3
ລ້ານເຮັດຕາຂອງພື້ນທີ່ທັງໝົດຂອງປະ
ເທດແຕ່ສົງຄາມອັນຍິດເຢື່ອເພື່ອຍາດເອົາ
ເອກະລາດຂອງຫລວງນາມໄດ້ທຳລາຍ
ພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ຂອງຫວັດນາມຢ່າງຫລວງ
ຫລາຍ. ມາເຖິງປີ 1995 ປະເທດຫວັດ
ນາມໄດ້ສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ທຳມະຊາດ

ຂອງຕົນໄປເຖິງ 6 ລ້ານເຮັດຕາ. ໝາຍ
ຄວາມວ່າພາຍໃນ 50 ປີ ຄືນັບແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ
ການຕັ້ງສັງກັດຈົນມາຮອດປີ 1995 ຫວັດ
ນາມສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ທຳມະຊາດຂອງ
ຕົນໄປທີກລ້ານເຮັດຕາ ຫລື ເກືອບເທົ່າ
ເຄິ່ງນຶ່ງຂອງພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ທັງໝົດທີ່ໄດ້ເລີງ
ບັນທຶກໄວ້ໃນຊຸມປີ 1940. ສະຖິຕິຕົວເລກ
ໃໝ່ຈາກລັດຖະບານຫວັດນາມຊື້ໃຫ້
ເຫັນວ່າຮອດ 2005 ປະເທດຫວັດນາມ
ໄດ້ເພີ່ມພື້ນທີ່ປ່າປົກຄຸມຂຶ້ນໄດ້ເຖິງ 12
ລ້ານເຮັດຕາຂຶ້ນໃນນີ້ປະມານ 3 ລ້ານເຮັດ
ຕາເປັນພື້ນທີ່ສວນບູກໄມ້⁽¹⁶⁾.

ບັນຫາກ່ຽວກັບການສູນເສຍພື້ນທີ່ປ່າໄມ້
ຢ່າງຫລວງຫລາຍອັນເນື້ອງມາຈາກການ
ຕັດໄມ້ເພື່ອການອຸດສາຫະກຳເປັນສາຍ
ເຫດໃຫ້ລັດຖະບານຫວັດນາມຕ້ອງໜັນ
ປົງໂດຍທັນທຶນຂະໂຍບາຍການຊຸດຄົ້ນມາ
ເປັນການອະນຸລັກປົກປັກສາແໜນໃນ
ຕົ້ນຊຸມປີ 1990. ໃນປີ 1992 ລັດຖະ
ບານຫວັດນາມ ໄດ້ມີຄຳສັ່ງເກືອດຫ້າມ
ການສົ່ງອອກໄມ້ທ່ອນ ແລະ ໄມເລື້ອຍ.
ລັດຖະບານໄດ້ເກືອດຫ້າມການຕັດໄມ້ໃນ
ຕົ້ນແຫ່ງກໍາເມີດແມ່ນັ້ນ ແລະ ໃຫ້ຢຸດເຊົາ
ທັງໝົດການຕັດໄມ້ໃນ 7 ແຂວງພາກ
ເໜີ້ອຂອງຫວັດນາມ. ໃນປີ 1997, ລັດ
ຖະບານໄດ້ວາງມາດຕະການເກືອດຫ້າມ
ການຕັດໄມ້ຢ່າງຖາວອນໃນປ່າທີ່ໄດ້ຈັດ
ປະເທດເປັນປ່າສຳລັບ “ການນຳໃຊ້ສະ
ເພາະ” ແລະ ຫ້າມຕັດໄມ້ໃນປ່າທຳມະ
ຊາດເພື່ອການຄົ້າເວັ້ນເສຍແຕ່ໂຄຕາຕັດ
ໄມ້ທີ່ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸຍາດເຫົ້ານັ້ນ.
ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວນີ້ສາມາດຫລຸດການ
ສະໜອງໄມ້ທີ່ຕັດຈາກປ່າທຳມະຊາດລົງ
ຈາກ 520,000 ແມ່ດກ້ອນໃນປີ 1997 ຍັງ
ເຫັນ 300,000 ແມ່ດກ້ອນໃນປີ 2000.

ມາຮອດງວນີ້, ການຕັດໄມ້ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນ ຕັດຈາກປ່າທຳມະຊາດ ຫລື ຈາກປ່າຜະ ຫລິດກໍແມ່ນຖືກຫ້າມທັງນັ້ນ. ພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ ທີ່ຖືກຫ້າມຕັດ (ປ່າທຳມະ ຊາດ ແລະ ປ່າຜະຫລິດ) ດູງວິນີ້ມີເຖິງ 40% ຂອງ ພື້ນທີ່ປ່າໄມ້ທັງໝົດໃນປະເທດ. ລັດຖະ ບານຫວຸດນາມໄດ້ຈຳກັດການຊຸດຄົນປ່າ ໄມ້ທຳມະຊາດໄດຍ ໄດ້ກຳນົດລະບົບໂຄ ຕາຕັດໄມ້ຂຶ້ນມາຄືໃນປີ 2007⁽¹⁷⁾ ລັດຖະ ບານໄດ້ອະນຸມັດໂຄຕາໄມ້ຈຳນວນ 150,000 ແມ່ດກ້ອນ. ຍ້ອນມາດຕະການ ຄວບຄຸມການຕັດໄມ້ທຳມະຊາດເຂັ້ມງວດ ຄືແນວນັ້ນ, ໄມ້ສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ຕັດໃນຫວຸດ ນາມແມ່ນມາຈາກປ່າຜະຫລິດຊີ່ງເປັນໄມ້ ເນື້ອອ່ອນມີຄຸນນະພາບຕໍ່ ແລະ ໃຫຍ່ໄວ ເຊັ່ນໄມ້ວິກ ແລະ ໄມ້ກະຖືນນະລົງເປັນ ຕົ້ນ. ປະມານ 80% ຂອງໄມ້ຈາກສວນ ບຸກໄມ້ແມ່ນໄດ້ນຳໄປໃຊ້ເປັນວັດຖຸດີບ ບ້ອນໂຮງງານອຸດສາຫະກຳເຈັຍ ແລະ ກະ ດາດອະນາໄມ ຫລື ຜັນ ສຳລັບຊະນິດ ອ່ອນງ່າງ ແລະ ໃນນັ້ນໄມ້ເນື້ອອ່ອນທີ່ມີຄຸນ ນະພາບສູງແດ່ປະມານ 300,000 ແມ່ດ ກ້ອນຄືໄມ້ຢາງພາລາ, ໄມ້ສິນ, ໄມ້ກະຖືນ ນະລົງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໄດ້ນຳໄປບ້ອນໂຮງ ການອຸດສາຫະກຳເຄື່ອງເພີ່ມີເຈີ.

ໂຮງງານເພີ່ມີເຈີຂອງຫວຸດ ນາມກຳລັງຂັ້ນຊີລຊາ

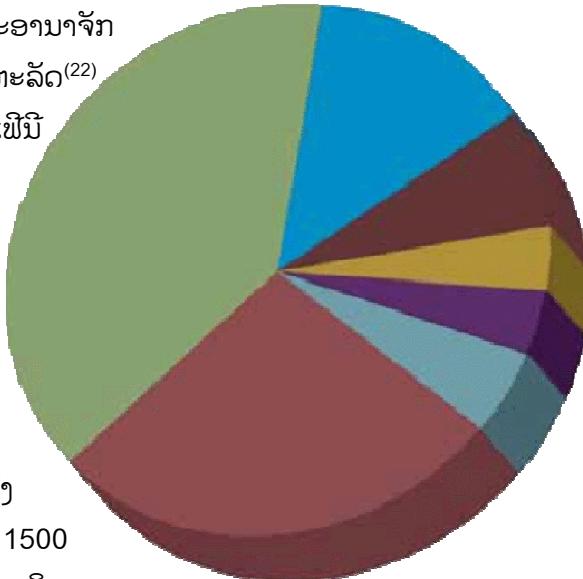
ຫວຸດນາມໄດ້ສ້າງໂຮງງານອຸດສະຫະກຳ ບຸງແຕ່ງໄມ້ໃນປະເທດຂອງຕົນຂຶ້ນຢ່າງ ວ່ອງໄວ ແລະ ໃນທີດສະວັດຜ່ານມາ ຫວຸດນາມໄດ້ກາຍເປັນປະເທດຜູ້ຜະ ຫລິດເຄື່ອງເພີ່ມີເຈີໄມ້ລາຍໃຫຍ່ທີ່ມີຂໍສົງ ໂດ່ງດັງກ້ອງໂລກ ແລະ ໄດ້ສົ່ງອອກ ເຄື່ອງເພີ່ມີເຈີໄມ້ໃນອັດຕາສ່ວນ 90%ຂອງ ເຄື່ອງເພີ່ມີເຈີທັງໝົດທີ່ຜະຫລິດພາຍໃນ

ປະເທດຂອງຕົນໄປຢັງປະເທດຕ່າງໆ ໃນ ໂລກຫລາຍກວ່າ 120 ປະເທດ. ໃນປີ 2007 ມູນຄ່າສົ່ງອອກເພີ່ມີເຈີຂອງຫວຸດ ນາມມີຕົວເລກທີ່ຕົວຂຶ້ນສູງເຖິງ 2.4 ຕີ່ ດອນລາ ສະຫະລັດ ຄືນັບແຕ່ປີ 2000 ເປັນຕົ້ນມາຕົວເລກການສົ່ງອອກໄດ້ເພີ່ມ ຂຶ້ນເຖິງສືບເທົ່າຕົວຂໍ້ງທີ່ວ່າເປັນຕົວເລກທີ່ ພົມຕົກຕະລົງຢ່າງຍິ່ງ. ຈາກຕົວເລກມູນຄ່າ ການສົ່ງອອກສູງເຖິງສືບເທົ່ານັບແຕ່ປີ 2000 ເປັນ ຕົ້ນມາໄດ້ຮັດໃຫ້ປະເທດ ຫວຸດນາມກາຍເປັນປະເທດຜູ້ສ້າງລາຍ ຮັບຈາກການສົ່ງອອກຜະຫລິດຕະພັນໄມ້ ລາຍໃຫຍ່ທີ່ສຸດອັນດັບ 5 ຂອງໂລກ⁽¹⁹⁾ ຄາດກັນວ່າໃນປີ 2008 ນີ້ມູນຄ່າການສົ່ງ ອອຜະຫລິດຕະພັນເພີ່ມີເຈີຂອງຫວຸດ ນາມຈະຖືບຕົວຂຶ້ນເຖິງ 3 ຕີ່ດອນລາສະ ຫະລັດ ຫລື ເພີ່ມຂຶ້ນ 25% ຂອງມູນຄ່າ ການສົ່ງອອກໃນປີກາຍນີ້⁽²⁰⁾. ການເຕີບ ໃຫຍ່ທີ່ມີລັກສະນະໄດ້ດັ່ງພິເສດຄືແນວ ນັ້ນຈະເປັນສົ່ງຢູ່ຫຼຸມໃຫ້ຫວຸດນາມຢູ່ລັດ ພົມຕົກຕະລົງຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ໄຫ ແລະ ກາຍເປັນປະເທດຜູ້ສົ່ງອອກຜະຫລິດ ຕະພັນໄມ້ລາຍໃຫຍ່ສຸດອັນດັບສອງຂອງ ອາຊີອາຄະເມ, ແລະ ອັນດັບທີ່ສື່ຂອງ ໂລກ⁽²¹⁾. ສຳລັບການຄັ້ງຕ່າງປະເທດນັ້ນ, ສະຫະລັດອາເມລິກາ, ຢື່ປຸ່ນ, ສະຫະຮາ ຊະອານາຈັກອັກິດ, ເປລະມັນ, ພະລັງ ເສດ ແລະ ຈິນ ແມ່ນທີ່ກະທຳປະເທດອັນດັບ ຕົ້ນງໍທີ່ເປັນຕະຫລາດເພີ່ມີເຈີຂອງຫວຸດ ນາມໄດ້ກວມເອົາອັດຕາສ່ວນ 75%ຂອງ ຜະຫລິດຕະພັນສົ່ງອອກທັງໝົດຈາກ ຫວຸດນາມ. ໃນປີ 2006 ສະຫະລັດອາ ເມລິການຈຳເຂົ້າຜະຫລິດຕະພັນເພີ່ມີເຈີ ຈາກຫວຸດນາມຄືດເປັນມູນຄ່າທັງໝົດ 744 ລ້ານດອນລາສະຫະລັດ ແລະ ຖັດ ຈາກອະເມລິກາກໍແມ່ນຍື່ປຸ່ນຊື່ງມີມູນຄ່າ ມີເຂົ້າທັງໝົດ 287 ລ້ານດອນ ລາໃນຂະ

ນະທຶນມຸນຄ່ານຳເຂົາສະຫະວາຊະອານາຈັກ
ຮັງກິດມີ 136 ລ້ານຕອນລາສະຫະລັດ⁽²²⁾

ການເຕີບໂຕຂອງອຸດສາຫະກຳເພີນີ
ເຈີໄມ້ຫວູດນາມແມ່ນຍືອນປີ
ມີຄວາມຊຳນານແບບປະເທດ
ນີ້ດັ່ງ ເດີມ, ຄ່າແຮງງານຕໍ່
ແລະ ການເປີດເສດຖະກິດ
ສູ່ການຄ້າ ແລະ ການລົງທຶນ
ຈາກພາຍນອກ. ປະຈຸບັນນີ້ປະ
ເທດຫວູດນາມມີວິສາຫະກິດປຸງ
ແຕ່ງໄມ້ໃນທົ່ວປະເທດຈຳນວນ 1500
ແຫ່ງທີ່ມີສະມັດຖະພາບການຜະຫລິດປຸງ
ແຕ່ງໄມ້ໄດ້ໃນບໍລິມາດ ສອງລ້ານຫ້າແສນ
ແມ່ດກອນຕໍ່ປີ. ໃນນີ້ມີວິສາຫະກິດຫຼຸລະ
ກິດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົ່ງອອກເພີນີເຈີ
ເຖິງ 450 ແຫ່ງທີ່ມີການຜະຫລິດເຄື່ອງເພີນີ
ມີເຈິກວົມອັດຕາສ່ວນປະມານ 90% ຂອງ
ຜະຫລິດຕະພັນໄມ້ສົ່ງອອກ⁽²³⁾ ຂອງຫວູດ
ນາມ.

ກຸ່ມຂອງຜູ້ສົ່ງອອກຜະຫລິດຕະພັນເພີນີເຈີ
ພາຍນອກໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ເມືອງ
ບິນດີນ, ດານັງ ແລະ ໃນເຂດສູນກາງເນີນ
ສູງ ແລະ ໄກສັບເມືອງໃຫຍ່ຕ່າງໆ ຂອງແຂວງ
ໂຮ່ຈີມິນ ແລະ ຮ່າໂນຍ. ສູນ ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ
ສຳລັບການຜະຫລິດເຄື່ອງເພີນີເຈິພາຍ
ນອກແມ່ນຢູ່ເມືອງທ່າກີຍິນ. ເມືອງທ່າກີ
ຍິນໃນເມື່ອກ່ອນເປັນຈຸດສິ່ງຜ່ານໄມ້ທ່ອນ
ທີ່ຕັດຢູ່ພາຍໃນເຂດເນີນສູງ. ໃນຕົ້ນຊູມປີ
1990 ຊຶ່ງແມ່ນເວລາທີ່ລັດຖະບານຫວູດ
ນາມເລີ້ມຈຳກັດການຕັດໄມ້ນັ້ນລັດຖະ
ບານຫວູດນາມໄດ້ສ້າງຕັ້ງໂຮງງານຫັດ
ຖະກຳເຄື່ອງເພີນີເຈີແຫ່ງທຳອິດຂຶ້ນ
ຢູ່ເມືອງດັ່ງກ່າວ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ເມືອງ ກີ
ຍິນໄດ້ກາຍເປັນເຂດອຸດສາຫະກຳທີ່ກຳລັງ
ແຜ່ຂະຫຍາຍໂດຍເລັ່ງໃສ່ຜະຫລິດເຄື່ອງ
ເພີນີເຈີຢ່າງດູວ ແລະ ປະກອບໄປດ້ວຍ



ລະຫະກຳສັດອາມເລື້ອກ (39%)
ຢູ່ປຸ່ນ (14%)
ລະຫະກຳຈາດຊະອນກາເຊັດອັງກິດ (7%)
ຝັງເສດ (4%)
ເປົຍມັນ (4%)
ລະຫະກຳ (5%)
ປະເທດອື່ນໆ (17%)

ອາຄານສະຖານທີ່ ແລະ ສິ່ງອຳ ນວຍ
ຄວາມສະດວກສໍາລັບທຳການຜະຫລິດ
ແບບປະສົມປະສານທີ່ໃຫຍ່ໄຕມະໂຫຖານ
ຈຳນວນໜາກພາຍຫລັງ. ວິສາຫະກິດເຄື່ອງ
ໄມ້ປະດັບປະດາ ແລະ ເຄື່ອງເພີນີເຈິພາຍ
ໃນໄດ້ມີສູນລວມຢູ່ເມືອງໂຮ່ຈີມິນນະ
ຄອນຫລວງຮ່າໂນ່ຍ, ເມືອງບົດຍອີງ ແລະ
ເມືອງດົງນາຍ. ລັດຖະບານ ຫວຸດ ນາມ
ໄດ້ຊູກຍູ້ສົ່ງເສີມການເຕີບໂຕຂອງອຸດສາ
ຫະກຳເພີນີເຈີດວ່າມາດຕະການຫລາຍ
ຢ່າງໃນນັ້ນລວມທັງການສົ່ງເສີມງານອຸດ
ສາຫະກຳສໍາລັບຂາຍສູ່ຕະຫລາດຕ່າງປະ
ເທດໄດ້ໃຊ້ປະມານໃນປີ 2007 ຫັງ

ຮູບດ້ານເທິງ:

ເສັ້ນການຝຶກສະແດງຕະຫລາດເພີ
ນີເຈີລາຍໃຫຍ່ສຸດ 6 ແຫ່ງສຳລັບ
ເຄື່ອງເພີນີເຈີຂອງຫວູດນາມໃນປີ
2006 (ແກລ່ງຂຶ້ນມູນຈາກກະຊວງ
ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າຂອງ
ຫວູດນາມ).

ຮູບດ້ານລຸ່ມ:

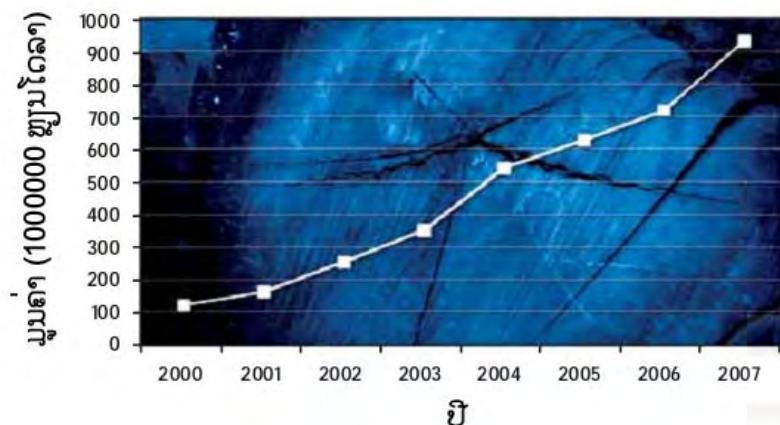
ບ້າຍຄໍາຂວັນຂອງຫວູດນາມໃກ້
ກັບຊາຍ ແດນລາວ “ປ່າໄມ້ຄືຄໍາ
” ຖ້າ ພວກ ເຕັກຟັກບັກກັກສາບ່າ
ໄມ້ ແລະ ບູກໄມ້ໃຫ້ເບັນບ່າ, ບ່າ
ໄມ້ຈະມີຄຸນຄ່າສູງທີ່ສຸດ



ຂົດ 10 ລ້ານດອນລາສະຫະລັດ. ນອກຈາກນັ້ນລັດຖະບານຫວຸດນາມຍັງປະຕິບັດນະໂຍບາຍສິນເຊື່ອນນຳອີກ ແລະ ມີກົດລະບູບໂຍະຍານເພື່ອໃຫ້ເອກະຊົນສາມາດເປັນເຈົ້າບໍລິສັດໄດ້. ເງື່ອນໄຂການລົງທຶນສຳລັບນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດກ່າວ່າໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ມາຮອດເວລານີ້ການສ້າງຕັ້ງວິສາຫະກົດທີ່ແມ່ນຄືນຕ່າງປະເທດເປັນເຈົ້າຂອງນັ້ນກໍມີຂໍ້ສະດວກຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ຜູ້ຜະໜີລົດເຄື່ອງເພີ່ມເຈົ້າໃນລະດັບນຳຫລາຍຄົນໃນຫວຸດນາມມີຄຸນອຸດທຶນໃນລະດັບການລົງທຶນຕ່າງປະເທດຊົ່ງໄດ້ຮັບການຖ່າຍຫອດຈາກບໍລິສັດໃຕ້ຫວັນ ແລະ ປະເທດເອີຣີບ. ໃນໄລຍະ 6 ປີ ຜ່ານ ມາ, ມູນຄ່າການລົງທຶນໄດຍກົງຈາກຕ່າງປະເທດໃນຂະແໜງການນີ້ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວ່າຊົ່ງໃນນັ້ນມີຫລາຍກວ່າ 200 ບໍລິສັດໄດ້ຮັບອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານເພື່ອດຳເນີນການລົງທຶນໄດຍກົງສໍາລັບຕ່າງປະເທດ (FDI). ລັດຖະບານໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນອຸດສາຫະກຳດ້ວຍການຍົກເວັ້ນພາສີນນຳເຂົ້າວັດຖຸດົບແລະ ເຄື່ອງກົນຈັກຜະໜີລົດເພີ່ມເຈົ້າຈາກ

ຕ່າງປະເທດ ແລະ ໄດ້ກຳນົດອັດຕາການເສີຍພາສີສໍາລັບທຸລະກົດທີ່ໃຊ້ເອົາການສົ່ງອອກເປັນຫລັກໃນ ລະດັບພົດົງຈໍາມ ແລະ ເປັນທີ່ຮັບໄດ້. ຍັງບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ, ອີງໃສ່ຄວາມຈຳກັດຂອງວັດຖຸດົບພາຍໃນເພື່ອນຳມາບ້ອນໂຮງງານເພີ່ມເຈົ້າກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍໂຕນັ້ນຫວຸດນາມມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຫັນໄປເພິ່ງການນຳເຂົ້າໄມ້ຈາກຕ່າງປະເທດເພື່ອບັນລຸຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນ. ໃນໄລຍະ 6 ປີ ທັງໆຜ່ານມານັ້ນ, ມູນຄ່າການນຳເຂົ້າໄມ້ ແລະ ຜະໜີລົດພັນປ່າໄມ້ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 500% ຄືເພີ່ມຈາກ 120 ລ້ານດອນລາສະຫະລັດໃນປີ 2000 ມາເປັນ 716 ລ້ານດອນລາສະຫະລັດໃນປີ 2006. ຜູ້ປຸງແຕ່ງໄມ້ໃນຫວຸດນາມໄດ້ນຳເຂົ້າໄມ້ເຖິງ 2 ລ້ານແມ່ດກ້ອນຕໍ່ປີ: ຫລາຍກວ່າ 80% ຂອງຈຳນວນວັດຖຸທີ່ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳຕ້ອງການ⁽²⁵⁾. ໃນປີ 2007 ເພີ່ມໄດ້ຄາດການໄວ່ວ່າຫວຸດນາມມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງນຳເຂົ້າໄມ້ຈາກຕ່າງປະເທດເຖິງ 3 ລ້ານແມ່ດກ້ອນເພື່ອບ້ອນໂຮງງານອຸດສາຫະກຳບຸງແຕ່ງໄມ້⁽²⁶⁾ ໃນປະເທດຂອງຕົນ

ມູນຄ່ານຳເຂົ້າຫວຽດນາມຜົນຜະໜີລົດໄມ້ຄືດເປັນສະກຸນເງິນດອນລາສະຫະລັດ



ຮູບຂ້າງເທິງ:

ເສັ້ນສະແດງການນຳເຂົ້າໄມ້ຫວຽດນາມທີ່ມີລົດສະນະຖືບຕົວຂຶ້ນສູງ (ຂຶ້ນຈາກກົມກະສິກຳ ແລະ ການປໍລິການຕ່າງປະເທດ ດ້ວຍກະສິກຳຂອງ ສະຫະລັດອະເລີກາ)

ຮູບຂ້າງລຸ່ມ:

ລົດຂຶ້ນສູງໄມ້ທ່ອນຂອງຫວຽດນາມແກ່ໄມ້ຈາກປະເທດລາວໃນທ່າມກາງຄວາມມິດຊີດ.

ປະເທດສະໝອງໄມ້ສູງສຸດອັນດັບຕົ້ນໆ ສາມປະເທດໃຫ້ແກ່ຫວຽດນາມໃນປີ 2005 ໄດ້ແກ່ປະເທດມາເລເຊີຍ (20% ຂອງມູນຄ່ານຳເຂົ້າ), ສປປ ລາວ (8% ຂອງມູນຄ່ານຳເຂົ້າ) ແລະ ກຳປູເຈີຍ (7% ຂອງມູນຄ່ານຳເຂົ້າ)⁽²⁷⁾. ປະມານ 80% ຂອງຜະໜີລົດພັນຈາກປ່າໄມ້ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າຫວຽດນາມໃນຮູບໄມ້ທ່ອນ, ໄນ

ເລື່ອຍ ແລະ ໄມ້ເຄືອບຕົບແຕ່⁽²⁸⁾. ອີງໃສແຜນການຂະຫຍາຍຕົວອັນທຶກເທິມຂອງອຸດສາຫະກຳເປີມີເຈີ ແລະ ການກໍສ້າງໂຮງງານອຸດສາຫະກຳທີ່ກຳລັງເຕີບໄຕຢູ່ໃນຂະນະນີ້ນັ້ນແນ່ນອນວ່າຄວາມຕ້ອງການໄມ້ເພື່ອສະໝອງໃຫ້ແກ່ໂຮງງານປຸ່ງແຕ່ໄມ້ຂອງຫວຽດນາມຈະຖືບຕົວຂຶ້ນສູງຕໍ່ໄປ.

ອຸດສາຫະກຳຫວຽດນາມໄດ້ວາງເບົາສົ່ງອອກສໍາລັບປີ 2010 ນີ້ແມ່ນໃຫ້ໄດ້ເຖິງ 5.5 ຕື່ຕອນລາ ແລະ 7.0 ຕື່ຕອນລາສໍາລັບປີ 2020 ແລະ ວັດຖຸດິບທີ່ຈະມາຕ້ອບສະໝອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍຂອງໂຮງງານອຸດສາຫະກຳເຫັນລັບນີ້ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການເຕີບໂຕຂອງສວນປຸກໄມ້ພາຍໃນປະເທດຫວຽດນາມ ແລະ ໃນເວລາດຽວຮັນນັ້ນ, ການເພິ່ງພາອາໃສການນຳເຂົ້າໄມ້ຈາກນອກກໍ





ການຄ້າໄມ້ຂໍລັກຂອງຫວຽດນາມ

ໄມ້ເຖິ່ນຈາກປະເທດອິນໂດ
ເມເຊຍ, ທ່າເຮືອຮາຍພອງ,
ເດືອນ ສິງຫາ ປີ 2003

© ໂພນພະນາກ

ບິນພື້ນຖານຊ່ອງຫວ່າງອັນກວ້າງໃຫຍ່ໃນດ້ານບໍລິມາດວັດຖຸດີບ ຈາກພາຍນອກທີ່ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳເພື່ອ ເຈີຫວຽດນາມໄດ້ນຳໃຊ້ໂດຍຫຼັບກັບວັດຖຸດີບຈຳ ນວນພູງແຕ່ໜ້ອຍຄູງວິປ່າໄມ້ຂອງຫວຽດນາມເອງໄດ້ສະໜອງແກ້ໄຮງງານນັ້ນ, ປະເທດຫວຽດນາມກໍໄດ້ກັວກະໂດດຂຶ້ນເປັນປະເທດປາຍທາງລາຍໃຫຍ່ ສໍາລັບຮອງຮັບໄມ້ເຖິ່ນ. ໃນປີ 2003 ຜ່ານມາ, ຕົວເລກຄາດຄະເນີນບໍລິມາດໄມ້ເຖິ່ນ ແລະ ຜົນຜະຫລິດໄມ້ນຳເຂົ້າປະເທດຫວຽດນາມຈາກເຂດອາຊີຕາເວັນອອກ ແລະ ອາຊີຕາເວັນອອກສົ່ງໃຕ້ແມ່ນມີປະມານ 9 ລ້ານແມ່ດກັນ ຫລື ມີມູນຄ່າຫລາຍກວ່າ 2 ຕື້ ດອນລາສະຫະລັດ. ການກ້າວກະໂດດຂຶ້ນເປັນປະເທດສູນບຸງແຕ່ໄມ້ລາຍໃຫຍ່ຂອງຫວຽດນາມນັ້ນຫາດແຫ່ກໍແມ່ນມາຈາກການຕິດພັນ ແລະ ເຊື່ອມຕໍ່ກັບການນຳໃຊ້ໄມ້ລັກລອບ (ໄມ້ຂີ້ລັກ) ມາຈາກປະເທດໃນກຸ່ມ ອາຊຽນໄກ້ຄູງ. ບິດລາຍງານລະອຽດທີ່ຈັດພິມອອກໃນປີ 1999 ໄດ້ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ເຫັນວິທີການທີ່ຜູ້ດໍາເນີນການຜະຫລິດເພີ້ງ

ນີ້ເຈີໄມ້ຫວຽດນາມຈັດຊື້ໄມ້ທ່ອນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈາກປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນຄືປະເທດກຳປູເຈັຍໄດ້ແນວໃດທັງໆ ທ່າລັດຖະບານກຳປູເຈັຍ ໄດ້ວາງມາດຕະການເກືອດຫ້າມການສົ່ງອອກໄມ້ມາແຕ່ປີ 1996. ບິດລາຍງານຍັງລະບຸໃຫ້ເຫັນວ່າພູງແຕ່ໂຮງງານຜະຫລິດເຄື່ອງເພີນີຈີ່ຢູ່ໃນ 4 ເມືອງຄື: ເມືອງ ກິວິນ, ໄປຣກູຍ, ຊົງເບ ແລະ ບຽນທົວ ເຖິ່ງ ນັ້ນກໍ ຍັງມີ ໄມສະສົມໄວ້ເຖິງ 260,000 ແມ່ດກັນ ຂຶ້ງໄມ້ຫັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ລັວນແຕ່ແມ່ນໄມ້ເຖິ່ນນຳເຂົ້າຈາກປະເທດກຳປູເຈັຍໃນຕົ້ນປີ 1998 ທັງສິ້ນ ແລະ ໃນນັ້ນອັດຕາລິດຂົນສົ່ງໄມ້ຂວ້າມຊາຍແດນກຳປູເຈັຍມາຍັງຫວຽດນາມສະເລ້ຍແລ້ວ ວັນລະ 70 ລັນ. ບິດລາຍງານຍັງໄດ້ເປີດໄປ່ງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າບໍລິສັດໄມ້ວິນາເພີຂອງຫວຽດນາມໄດ້ສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດກັບທະຫານກຳປູເຈັຍລັກລອບນຳເຂົ້າໄມ້ສູ່ຫວຽດນາມຢ່າງຫຬ້າຫາຍ ແລະ ບໍ່ເກົງຂາມຕໍ່ກິດລະບູບເກືອດຫ້າມ⁽³⁰⁾ຂອງລັດຖະບານກຳປູເຈັຍແມ່ນແຕ່ໄຍດູວ. ໃນເດືອນສິງຫາປີ 2003, ມັກສືບຂອງອິງອົງການສືບ ສວນສາກົນ

(EIA)/ເຕີລາບັກ (Telapak) ໄດ້ຕິດຕາມການຂົນສົ່ງໄມ້ທ່ອນເຖື່ອນຈາກສູນກາງເມືອງກາລີມັງຕານປະເທດອິນໂດເນເຊີຍໄປຢ່າງທ່າເຮືອຮາຍຝອງປະເທດຫວຽດນາມ. ເອກະສານບັນທຶກໄດ້ ເປີດເຜີຍໃຫ້ສູ້ວ່າ ເຮືອບັນທຸກຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້ບັນທຸກໄມ້ Yellow Balau ຈຳນວນ 2000 ແມ່ດກົອນ ມືມູນຄ່າບໍ່ຕໍ່ກວ່າເຄື່ອງລ້ານດອນລາສະຫະລັດ. ການຂົນສົ່ງໄມ້ມ້າຍັງຫວຽດນາມຄັ້ງນີ້ແມ່ນ ບໍລິສັດ PT Sinarut Wirya Perkasa ຂອງອິນໂດເນເຊີຍ ຂໍ້ແມ່ນພາກສ່ວນນິ່ງຂອງຈັກກະພົບທຸລະກິດຂອງພື້ນຖານຢ່າງຊື່ວ່າ ອັບດຸນຣາ ຊື້ດ (Abdul Rasyid) ທີ່ມີຂໍສົງໄດ່ຕັ້ງຕັ້ງເປັນຜູ້ນີ້ການ. ການຂົນສົ່ງໄມ້ລັກລອບນີ້ຖືເປັນການຝ່າຝຶນກິດໝາຍເກືອດຫັ້ມການສົ່ງອອກໄມ້ຂອງປະເທດອິນໂດເນເຊີຍທີ່ໄດ້ປະກາດໃຊ້ໃນປີ 2001. ເຖິງວ່າລັດຖະບານອິນໂດເນເຊີຍຈະສະເໜີຕໍ່ອໍານາດການປົກຄອງຂອງຫວຽດນາມເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໄປດໍາເນີນການໃນເລື່ອງນີ້ກໍຕາມແຕ່ທາງຝ່າຍຫວຽດນາມກໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ໜ່ວງໜ່ງໄມ້ທີ່ຂົນສົ່ງມານັ້ນໄວ້ເປັນການຊື່ວຄາວກ່ອນທີ່ຈະມີການມອບສົ່ງສິນຄ້າໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊື້ກໍ່ຄືບໍລິສັດສະສົມຜົນຜະໜີດປ່າໄມ້ນາມຕົນ (Nam Dinh)⁽³¹⁾. ຫລັກຖານໄດ້ເປີດໂປ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ Abdul Rasyid ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຂະໜານນາມຈາກລັດຖະບານອິນໂດເນເຊີຍເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບການບັນສະດີມໄມ້ “ຂອງຊາດຈຳນວນມະຫາສານຈາກສອນອຸທິຍານແຫ່ງຊາດຕັນຈຸງ

ບຸດຈິນ (Tanjung Putting National Park) ເປັນຜູ້ດໍາເນີນການຂົນສົ່ງໄມ້ເຖື່ອນຈາກປະເທດ ອິນໂດເນເຊີຍເຂົ້າໄປຢ່າງຫວຽດນາມຢູ່ເລື້ອຍໆ. ໃນປີ 2001 ເຮືອບັນທຸກສິນຄ້າຂອງ ທ້າວ ອຸບດຸນ ຮາຊີດ (Abdul Rasyid) ຫລັມບົນເສັ້ນທາງຂົນສົ່ງສິນຄ້າໄປຢ່າງເມືອງ ກີມີນ ປະເທດຫວຽດນາມ ຂໍ້ເຮືອດໍ່ງກ່າວບັນທຸກໄມ້ເຖື່ອນຈຳນວນ 3,400 ແມ່ດກົອນ. ໃນປີ 2005, ການສືບສວນກ່ຽວກັບໄມ້ນຳໃຊ້ເພື່ອຜະໜີດເຄື່ອງເປົ້າເຈີສວນ ທີ່ຂາຍໃຫ້ຕະຫລາດໃນຮາຊະອານາຈັກອ້າງກິດໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນການໃຊ້ເອກະສານປອມເພື່ອບິດບັງເຄົ້າທີ່ມາຂອງໄມ້ທີ່ຜູ້ຜະໜີດເຄື່ອງເປົ້າເຈີສວນ⁽³²⁾ ຫວຽດນາມນຳໃຊ້. ພື້ນັກຊາວອ້າງກິດຜູ້ຊື້ເຄື່ອງເປົ້າເຈີພາຍນອກທີ່ຮັດດ້ວຍໄມ້ Keruing ໄດ້ຢືນເອກະສານຮ້ອງຜູ້ຜູ້ຜະໜີດຈາກຫວຽດນາມ ທີ່ ນຳເອົາວັດຖຸດິບຈາກປະເທດ ມາເລເຊີຍມາທຳການຜະໜີດ ແລະ ຂາຍ ເຄື່ອງເປົ້າເຈີໃຫ້ແກ່ຕົນ. ການສືບສວນ ໄລຍະຖຸດມາໄດ້ເປີດໂປ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າເອກະສານຕ່າງໆ ລວມທັງເອກະສານຢັ້ງຍືນຕົ້ນທີ່ມາທີ່ແມ່ນສະພາການຄ້າ ຂອງຈິນເປັນຜູ້ອອກໃຫ້ໃນເມືອງລາບູອານພາກຕາເວັນ ອອກຂອງມາເລເຊີຍເປັນເອກະສານປອມແປງຜິດກິດ ໝາຍ⁽³³⁾ ທັງສິນ. ຫລັກຖານໄດ້ຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າປະເທດ ອິນ ໂດເນເຊີຍເປັນເຄົ້າທີ່ມາຂອງໄມ້ທີ່ຖືກຕ້ອງຈິງ ແລະ ໄມ້ ເໜີ່ນີ້ໄດ້ຖືກລັກລອບນໍ້ອກຈາກປະເທດອິນໂດເນເຊີຍຢ່າງຜິດກິດໝາຍ.

ສາກນິ່ງຂຽວອະນະບວນ ລຳລັງໄມ້ລັກລອບພາສີ ໜີລາວເຂົາສູ່ຫວັງດົມາມ



ຮູບເທິງ:

ລົດຂົນສົງໄມ້ກຳລັງເຂົາແຖວ ຍາວ
ຢູ່ດເພື່ອລໍ ຖ້າ ຂວ້າມຊາຍແດນ
ລາວ-ຫວັງດົມາມທີ່ຕ່າງນາໝັ້ວ.
ມັງກອນ 2008

ໃນລະຫວ່າງເດືອນກັນຍາທາເດືອນທັນວາ
ປີ 2007 ທີ່ ຜ່ານມາ, ອົງການສືບສວນສົ່ງ¹
ແວດລ້ອມສາກົນ(EIA)/ເຕີລາບັກ
(Telapak) ໄດ້ເລີ້ມດຳເນີນການສືບສວນ
ຫາຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການຂົນສົງໄມ້ເນື້ອແຈງ
ເຂດອາກາດອົບອຸ່ນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດ
ໝາຍເພື່ອນຳໄປບ້ອນໃຫ້ແກ່ໂຮງໝານອຸດ
ສາທະກຳເພີນີເຈິ້ພາຍນອກຂອງຫວັງ
ນາມ ແລະ ເພື່ອຢື່ງເບິ່ງຄວາມສະດວກໃນ
ການນຳເອົາໄມ້ເຖິ່ນຜ່ານເຂົາສູ່ຕ່ອງໄສ
ການສະໜອງໄມ້ວ່າມີຄວາມສາມາດເຮັດ
ໄດ້ແນວໃດ. ນັກສືບສວນຂອງອົງການສືບ
ສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ/ເຕີລາບັກໄດ້
ປອມຕົນເອງເປັນຜູ້ຊື້ເຄື່ອງເພີນີເຈິ ແລະ
ປອມເປັນພໍ່ຄ້າໄມ້ເຂົ້າໄປພົບກັບຜູ້ຜະ
ໜ່າຍີດເຄື່ອງເພີນີເຈິຢູ່ເມືອງກົງຍິນ, ຮ່າໂນ່ຍ
ແລະ ໂກ່ ຈີມິນ. ໃນລະຫວ່າງພົບປະກັນ
ກັບຜູ້ຜະໜ່າຍີດເຫັນມັນກໍເຫັນໄດ້ວ່າອຸດ
ສາທະກຳຜະໜ່າຍີດເຄື່ອງເພີນີເຈິພາຍນອກ
ຂອງຫວັງດົມາມຍັງຕ້ອງອາໄສໄພເພິ່ງໄມ້
ເຖິ່ນອີກຕໍ່ໄປຢ່າງໜັກ. ໃນຂະນະທີ່ບໍລິ



ສັດຫລາຍ ແຫ່ງກຳລັງກ້າວເຂົາສູ່ການນຳ
ໃຊ້ໄມ້ທີ່ຖືກຮອງຮັບ /ຖືກກົດໝາຍໂດຍ
ສະເພາະກໍ່ແມ່ນໄມ້ວິກ ແລະ ໄມກະທຶນ
ນະລົງເພື່ອສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງ
ຕະຫລາດນັ້ນຊຳພັດຍຸງມີການໃຫລໄມ້
ເຖິ່ນຄືໄມ້ Keruing ແລະ ໄມ້ Yellow
Balau ເຂົາສູ່ຂະແນນອຸດສາທະກຳຜະ

ຫລິດເພີ່ມໃຈພາຍນອກຂອງ ຫວງດນາມ ຍ່າງມະຫາສານ ແລະ ບໍ່ຢູ່ເປົ້າ.

ໃນໄລຍະສາມປັ່ງມາໄດ້ມີການຫັນ ປຸງທີ່ສຳຄັນ. ກ່ອນປີ 2005, ຜູ້ຜະຫລິດ ຂອງຫວົງດນາມອາໄສໄມ້ຈາກປະເທດອິນ ໂດຍເຊື້ອຍໆຢ່າງຫລວງຫລາຍສະເພາະຢ່າງ ຍິ່ງກໍ່ແມ່ນໄມ້ Yellow Balau ທີ່ເປັນ ໄມຜິດກິດ ຫມາຍ. ຍັນການບັງຄັບໃຊ້ ກິດໝາຍຂອງ ອິນໂດຍເຊື້ອຍໄດ້ຮັບການ ບັບປຸງ ແລະ ມີ ປະສິດທິຜົນດີຂຶ້ນ, ວັດຖຸ ດີບທີ່ຈະສະໜອງ ໂຮງງານຂາດຄວາມແນ່ ນອນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ ໂຮງງານຂອງຫວົງດນາມ ຫັນໄປເພື່ອວັດຖຸດິບຄືໄມ້ Keruing ແລະ ໄມ້ Yellow Balau ຈາກປະເທດລາວ ທີ່ເປັນປະເທດເພື່ອນ ບ້ານຂອງຕົນ. ການ ສືບສວນໄດ້ເຜີຍໃຫ້ ເຫັນວິທີການຕ່າງໆ ທີ່ບໍລິສັດຈຳນວນນີ້ທີ່ມີຄວາມຕິດພັນກັບ ທະຫານໂດຍສະເພາະ ໄດ້ດຳເນີນການ ເພື່ອທີ່ຈະສາມາດຄົ້ນປະ ກັນໃຫ້ໄດ້ໄມ້ ທ່ອນໃນຈຳນວນຫລວງ ຫລາຍຈາກລາວ. ໄມເຫຼົ່ານີ້ຖືກນຳໄປ ຂາຍໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດ ບຸງແຕ່ງໄມ້ອື່ນໆ ແລະ ທັງຍັງສາມາດ ສົ່ງອອກຈາກທ່າເຮືອ ຂອງຫວົງດນາມ ໄປຍັງປະເທດທີ່ສາມໄດ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າປະເທດລາວຈະມີກິດໝາຍ ເກືອດທັກມການສົ່ງອອກໄມ້ທ່ອນ ແລະ ໄມເລື່ອຍກໍຕາມແຕ່ເສັ້ນຊາຍແດນທີ່ເປັນ ຊ່ອງໂຫວ່ຕິດກັບຫວົງດນາມກໍ່ຢັງແມ່ນບັດ ໄຈຮັບປະກັນການສະໜອງໄມ້ຜິດກິດ ຫມາຍໃຫ້ແກ່ຫວົງດນາມໄດ້ຢ່າງປົກກະຕິ. ໃນຕົ້ນປີ 2008, ນັກສືບສວນຂອງອົງການ ສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ(EIA)/ເຕີລາ ປັກ (Telapak) ໄດ້ເດີນທາງໄປຍັງປະ ເທດລາວ ແລະ ໄດ້ສັງ ເກດເຫັນຂະບວນ ລິດຂົນສົ່ງຫລາຍຂະບວນບັນຫຼາກໄມ້ທ່ອນ ກຳລັງເດີນຫາງຂວ້າມເຂດຊາຍແດນໃນ ແຂວງຄຳມ່ວນຂອງລາວມັງໜ້າໄປຍັງ

ແຂວງກວາງບິນປະເທດຫວົງດນາມ. ຈາກ ການລາຍງານໃຫ້ຮູ້ວ່າຂະບວນລົດຂົນສົ່ງ ໄມດັ່ງກ່າວມີຈຸດໝາຍຂົນສົ່ງໄມ້ໄປຍັງທ່າ ເຮືອເມືອງວິນແຂວງໄຈ່ອັນປະເທດ ຫວົງດນາມຊີ່ງເປັນຈຸດປາຍຫາງ. ເຫັນໄດ້ ຈະ ແຈງວ່າ ເຈົ້າໜ້າທີ່ພາສີຂອງ ລາວ ແລະ ຫວົງດນາມປະຈຳຢູ່ສອງ ພາກ ດ່ານຊາຍ ແດນມີເຈດຕະນາເມີນເສີຍ ແລະ ບໍ່ໄດ້ສິນ ໄຈກວດກາການລັກລອບສົ່ງອອກໄມ້ທ່ອນ ຜິດກິດໝາຍແຕ່ປະການໄດ້ເລີຍ.

ຢູ່ທີ່ດ່ານ ນາ້ຳວ່າ ຊາຍແດນລາວ-ຫວົງດນາມ ອົງ ການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມ ສາກົນ (EIA) /ເຕີລາປັກ (Telapak) ໄດ້ສັງ ເກດ ເຫັນ ວ່າໃນຄາບປ່າຍຄາບດຽວ ມີລົດບັນຫຼາກຈຳນວນ 45 ຄັນກຳລັງ ຂີນ ສົ່ງໄມ້ທ່ອນຈາກ ລາວຂ້າມຊາຍແດນ ໄປຍັງ ຫວົງດນາມ. ແຫລ່ງຂໍ້ມູນຢັງໄດ້ ລາຍງານໃຫ້ຊາບພາບ ເຫດການທີ່ຄ້າຍ ຄືກັນນີ້ເກີດຂົ້ນຢູ່ແຂວງ ອື່ນໆ ເຊັ່ນຕົວ ຢ່າງຢູ່ຈຸດຜ່ານຊາຍແດນ ແຂດບ້ານບໍ່ອີ ແຂວງອັດຕະປີ ແລະ ແຂດລາວບາວ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ. ອົງໄສ່ຂໍ້ມູນ ເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ອົງໄສ່ລະດຸການຕັດໄມ້ ແລະ ຈຳນວນດ່ານຊາຍລາວ-ຫວົງດນາມ ທີ່ມີນັ້ນ ກໍ່ສາມາດປະເມີນໄດ້ ວ່າບໍລິມາດ ໄມ້ທີ່ຂົນຈາກປະເທດລາວໄປຫວົງດນາມ ແນ່ນອນວ່າຈະບໍ່ຫຼຸດ 500,000 ແມ່ດ ກັອນຕໍ່ປີ. ໄມສ່ວນໃຫຍ່ ແມ່ນໄດ້ຂົນສົ່ງ ຈາກລາວໄປຍັງທ່າເຮືອ ຫວົງດນາມເຊັ່ນ: ທ່າເຮືອດົງໄນ, ດານັງ, ວິນ ແລະ ດົງໄຮ ເປັນຕົນ. ໃນທ້າຍປີ 2007, ນັກສືບສວນ ຂອງອົງການສີ ສວນ ສົ່ງແວດລ້ອມ ສາກົນ (EIA) / ເຕີລາປັກ (Telapak) ໄດ້ສັງເກດ ເຫັນໄມ້ຈຳນວນ ມະຫາສານຢູ່ທ່າເຮືອ ວິນ ແລະ ຊວນໄຮ ແຂວງ ຮ່າຕົນ ປະເທດ ວົງດນາມ ຊຶ່ງ ໄມທັງໝົດນີ້ແມ່ນໄດ້ນຳ ມາຈາກປະເທດລາວໃນມື້ກ່ອນໆ.

ຈາກທ່າເຮືອເຫຼົ່ານີ້ ເພີ່ມໄດ້ຂາຍ ແລະ ແຈກຈ່າຍໄມ້ຕົ້ງກ່າວໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດ ຕ່າງໆ ໃນຂອບເຂດ ທີ່ວປະເທດຫວຽດນາມ ໂດຍສະເພາະກໍ ແມ່ນຂາຍໄປ ເມືອງກີຍິນ ແລະ ເມືອງບິນດວງ ທີ່ເປັນຈຸດທີ່ຕັ້ງ ຂອງໂຮງງານຜະຫລິດເພີ່ມເຈີ ພາຍນອກ ທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງປະເທດ. ຈາກນັ້ນ ເພີ່ມກໍ ນຳເອົາໄມ້ໄປປຸງ ແຕ່ງເປັນຜະຫລິດຕະ ພັນສຳເລັດຮູບເພື່ອສົ່ງອອກ.

ຈຳນວນໄມ້ເພີ່ມຂຶ້ນຫົ່ນທີ່ມາຈາກລາວນັ້ນ ຍັງນຳໄປຂາຍໃນຕະຫລາດສາກົນໂດຍ ຜ່ານຫວຽດນາມ. ຕົວຢ່າງບໍລິສັດ UPFTpo ຈຳກັດ ຂອງປະເທດ ສິງກະໂປ ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ມີການຄ້າຂາຍໄມ້ Kering ໂດຍຜ່ານທ່າເຮືອ ດານັ້ງ ປະເທດ ຫວຽດນາມ. ໃນເດືອນທັນວາ ປີ 2007 ບໍລິສັດ ໄດ້ຊອກຫາບໍລິສັດຂົນສົ່ງເພື່ອນຳສົ່ງໄມ້ ລາວຈຳນວນ 10,000 ແມ່ດກັອນຈາກທ່າເຮືອ ດານັ້ງ ປະເທດ ຫວຽດນາມ ໄປຢ່າງທ່າເຮືອຊາງຮາຍໃນປະເທດຈີນ⁽³⁴⁾.

ໂດຍລວມແລ້ວ, ການພົບປະກັບບໍລິສັດ ຜະຫລິດເຄື່ອງເພີ່ມເຈີຫວຽດນາມ, ການ ຕິດຕາມກວດກາທ່າເຮືອສຳຄັນຫລາຍ ແຫ່ງ ແລະ ຈຸດຜ່ານດ່ານຊາຍ ແລ້ນລາວ-ຫວຽດນາມ ທີ່ທາງອີງການສືບສວນສົ່ງ ແວດລ້ອມສາກົນ (EIA) / ເຕີລາບັກ (Telapak) ໄດ້ດຳເນີນມານັ້ນລວມແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນທາດແຫ້ຄວາມເປັນຈິງໃນ ການສືບຕໍ່ນຳໃຊ້ໄມ້ເຖື່ອນຂອງໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ຫວຽດນາມ.

ບໍລິສັດໄຄວວີ

ນັກສືບຂອງອີງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມ ສາກົນ (EIA) / ເຕີລາບັກ (Telapak) ໄດ້ໄປຢູ່ມຢາມບໍລິສັດ ໄຄວວີ ຊຶ່ງແມ່ນ ບໍລິສັດຜະຫລິດເຄື່ອງເພີ່ມເຈີພາຍນອກທີ່

ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງ ຫວຽດນາມ ທີ່ມີລາຍຮັບ ທັງໝົດເປົ້າລະ 30 ລ້ານດອນລາສະຫະລັດ ຢູ່ທີ່ສຳນັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ເມືອງໂຮ່ຈີມິນ.

ບໍລິສັດໄຄວວີຢູ່ມີໂຮງງານຂະໜາດໃຫຍ່ ອີກສາມແຫ່ງຕັ້ງຢູ່ເມືອງກີຍິນ. ບໍລິສັດໄດ້ ຂົນສົ່ງສິນຄ້າປະມານ 200 ທີ່ບໍລິສັດໃຫຍ່ ເນື່ອໃນແຕ່ລະເດືອນ ຂຶ້ງໃນສິນຄ້ານັ້ນ 70% ແມ່ນເຄື່ອງເພີ່ມເຈີພາຍນອກ. ໃນປີ 2005 ບໍລິສັດໄດ້ຮັບເງິນກູ້ຈຳນວນ 6

ລ້ານດອນລາສະຫະລັດຈາກບໍລິສັດເງິນ ທຶນສາກົນຂອງທະນາຄານໂລກ (IFC)

ເພື່ອນຳໃຊ້ເປັນຕົ້ນທຶນທີ່ຈໍາເປັນ ແລະ ເພື່ອຍົກລະດັບໂຮງງານຜະຫລິດຂອງບໍລິສັດຢູ່ທີ່ປະເທດຫວຽດນາມ⁽³⁵⁾. ສ່ວນນີ້ ຂອງສັນຍາເງິນກູ້ໄດ້ລະບຸໄວ້ວ່າພາຍໃນ 5 ປີ້ຫລັງຈາກໄດ້ປ່ອຍເງິນແລ້ວໄມ້ຫັງໝົດ ຂອງບໍລິສັດຈະຕ້ອງແມ່ນໄມ້ທີ່ມາຈາກ ບ່ານທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງເປັນຢ່າງດີໄດ້ອີງ ຕາມການກວດກາຂອງອີງການທີ່ມີຂີ້ສົງ ແລະ ຫັນເຊື້ອຖືໄດ້. ເວລາອີງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ (EIA) / ເຕີລາ

ບັກ (Telapak) ໄດ້ພົບກັບ ທ່ານ ຄົວຫວຽນ ຮອງປະຫານບໍລິສັດ ແລະ ເຫັນໄດ້ວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ມີຄວາມໄຟຟ້ນທີ່ຢາກເນັ້ນ

ຮູບດ້ານລຸ່ມ:

ໄມ້ຈາກປະເທດລາວທີ່ຖືກເກັບໄວ້ ຢູ່ທ່າເຮືອວີນ, ປະເທດຫວຽດນາມ ທັນວາ 2007



ເພື່ອໄຫວ້າ

ในด้านท่านจะสูงยืนพื้นท่านความมีจิตสำนึกรักภักดีสูงแวดล้อม และเมื่อ ลจะบินกวดสอนบทพายในไม้ให้ก็ิก กิตหมาย และ ได้ต่อ่านกานรับรอง แต่ว่า ญี่พายในนั้นมันยังมีขันหาเปื้อง หลังขันลึกลับ หล้ายป่าๆ แต่กัน. ในเวลาพิบประสินท่านกับพะนกงาน ของบลลิสต์ โคววิ กำเห้นได้ว่า จันมา หอดไลยะบีชลังที่บ่นานผ่านไปนั้น บลลิสต์กี่ย่าไส้ม้าจากประเทศอินโดน เอียเป็นจำวนหลวงหล้าย โดยสะ เผาจะก่ำเม่นไม้จากเมือง บังกาลันบัน (Pangkalanban) - เป็นเมืองที่ขึ้นชื่อ ลือชาในกานตัดไม้ต้าງญี่ในสูนกรุงช่อง แขวงกาลีมังตาน (Kalimantan) ชั้ง รับให้เป็นเส้น หางผ่านออกให้แก่ไม้ ขี้ลากจากสวนอุทิ ยานแขห์ชาดต้างจัง บุตติง (Tanjung Putting)⁽³⁶⁾ กานป่าบ ขามไม้มีเพื่อนในปี 2005 ที่อินโดน เอียร์เดให้ บลลิสต์ โคววิ ประสิบกับ บันหาขยุงยางในกานจัดหาไม้โดย กิจจากพายในประเทศ. ด้วยเหตุนั้น บ

ลลิสต์ โคววิ จึงบ่ำกิดหาๆ กำลังให้ เอิ่มจากประเทศ มาเลเซีย แทน. บลลิสต์โคววิได้รับวัตถุดิบไม้จาก บลลิสต์วิสาหกิจกานถ้าบลลิสต์นี่ที่มีชื่อว่า Golden Glory Enterprise ตั้งญี่เมือง ซาบะ (Sabah) ในประเทศมาเลเซีย ชั้งบลลิสต์ดังก่าวเป็นผู้ห้าษา และ นำ เจ้าไม้ลักษณะจากประเทศ หินโดเอย เอีย แล้วก่ำสู่ออกไบยังประเทศ หงุด นาม. บลลิสต์ โคววิ ได้ติดตั่งพิวพันกับ เจ้าช่องบลลิสต์ Frederick Soh ให้เป็น ผู้ห้าษาปอมแบบเอกชนเป็นยังยืน ว่า ไม่ที่บลลิสต์โคววิซึ่ และ สู่ออกไบ ยังหงุดนามนั้นเป็นไม้มาจากประเทศ มาเลเซีย. ท่าน เลิวันตัน ผู้รับผิดชอบ ฝ่ายบลลิหานที่รักษาในหิมภานจัดชี้ ไม้ช่องบลลิสต์ โคววิ ได้เปิดเผยว่า “ญี่เมือง ซาราวัก นั้นไม้เม่นมา จากประเทศ อินโดน เอีย” แต่ C.O หลี ที่อึ้นกันว่า “ หันสิบบุรุษ เค้า ที่มา ” Certificate of Origin บอกว่า แม่นไม้จาก ประเทศ มาเลเซีย.



© EIA/Telapak

ຮູບດ້ານເທິງ:

ໂຮງງານຕຽນດາດ ທີ່ເມືອງກົດຍິນ ປະເທດຫວຽດນາມ. ໃນປີ 2007 ບໍລິສັດນີ້ໄດ້ນຳເຂົ້າໄມ້ ຈາກປະເທດລາວ ຈຳນວນ 40,000 ແມ່ດ ກົອນ

ອີງໃສ່ສະພາບຄວາມຈຳກັດທາງດ້ານພັດສະດຸໃນປະເທດອິນໂດເມເຊີຍ ແລະ ມາເລເຊີຍ, ໃນ ລະຫວ່າງປີ 2005 ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ພາຍໃນໂຮງງານຂອງບໍລິສັດຈະຮູດໃຫ້ຢູ່ໃນລາວ ນັ້ນມີການຕັດໄມ້ເຖືອນ ຫລາຍແຕ່ບໍລິສັດຕຽນດາດ ກໍໄດ້ຫັນຄວາມ ສິນໃຈຂອງຕົນໄປສູ່ ປະເທດ ລາວ ເພະເຫັນວ່າເປັນທາງເລືອກທີ່ມີຄວາມ ບອດໄພກວ່າ. ທ່ານ ຕັນ, ຝ່າຍບໍລິຫານ ຂອງ ບໍລິສັດຍອມຮັບວ່າ “... ບໍລິສັດ ບາງແຫ່ງເວລາຈັດຂຶ້ນໄມ້ຈຳນວນຫລາຍ ແບບເໝີາ....ຜູ້ ຂາຍໄມ້ອາດຈະເວົ້າກັບ ບໍລິສັດວ່າພວກເຂົາມີເອກະສານຖືກຕ້ອງ ໃຫ້ພຽງແຕ່ 200 ແມ່ດກົອນ....ທ່ານຮັບ ໄດ້ບໍ?”. ຖ້າທ່ານຮັບໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນເອົາໄປເລີຍ!. ສະນັ້ນ, ໄມ້ຈຳນວນ 200 ແມ່ດ ກົອນມີເອກະສານຖືກຕ້ອງ ແລະ ສ່ວນ ທີ່ເຫຼືອຈຳນວນ 800 ແມ່ດກົອນບໍ່ມີເອກະສານ (ເປັນໄມ້ເຖືອນ”).

ສ່ວນບໍລິສັດໄຄວວີບໍ່ຂຶ້ນໄມ້ໂດຍກົງຈາກປະເທດ ລາວ ແຕ່ຂຶ້ນຈາກພໍັກມີກາງຊາວ

ຫວັງດຸນນາມ. ພໍັກມີກາງນີ້ຈະເປັນຜູ້ປະກອບເອກະສານປອມໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດແລ້ວ ບໍລິສັດຈະມີ ເອກະສານຢັ້ງຍິນໄມ້ຖືກຕ້ອງ ຈາກການປອມແປງເອົາ. ທ່ານ ຕັນຢັ້ງເວົ້າວ່າ: ”ພວກເຮົາຂຶ້ນຈາກພໍັກມີກາງເພົາ ວ່າພວກເຂົາຮູ້ວິທີປອມແປງເອກະສານ. ພວກເຂົາປະກອບເອກະສານໃຫ້ແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ່ຂຶ້ນໄດ້”. ໂດຍສະເລ້ຍ ແລ້ວໃນ ບົ້ນຍັ້ງບໍລິສັດ ໄຄວວິ ຂຶ້ນໄມ້ຈາກປະເທດ ລາວຂຶ້ນມີໄມ້ Keruing ແລະ yellow Balau ປະສົມ ອັນປະມານ 500,000 ແມ່ດກົອນ. ບໍລິສັດຂາຍຜະຫລິດຕະພັນ ສໍາເລັດຮູ້ໂດຍສະເພາະທີ່ເຮັດວຽດໄມ້ Yellow Balau ໄປສະຫະລັດອາເມລິກາ, ອັງກິດ, ຜັ້ງເສດ, ໂຮນລັງ ແລະ ສະເປນ.

ໃນໄລຍະບໍ່ເທົ່າໄດ້ວັນຜ່ານໄປນັ້ນ, ອົງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ (EIA) / ເຕີລາປັກ (Telapak) ໄດ້ເດີນທາງໄປຢັ້ງເມືອງກົດຍິນເພື່ອຢັ້ງມາຍາມໂຮງງານອຸດສາຫະກຳໄມ້ທີ່ມີຂໍ້ວ່າ ດວງນໄຮ ||ຂຶ້ງ ແມ່ນບໍລິສັດ ໄຄວວິ ເປັນເຈົ້າຂອງ. ໃນໄລ

ຍະຍຸງຍາມນັ້ນທີມງານຂອງອົງການໄດ້ມີໂອກາດເລາຍຍຸງຍາມສະຖານທີ່ແວດລ້ອມຂອງໂຮງງານລວມຫຼາຍສະໜາມເກັບມົງນໄມ້ຂອງໂຮງງານຊື່ໃນນັ້ນທີມງານສືບສວນຂອງອົງການໄດ້ພົບເຫັນໄມ້ Keruing ຈຳນວນໜ້າລວງຫລາຍທີ່ກໍາລັງລົ້າການນຳເອົາໄປປຸງແຕ່ງ. ທ່ານ ລິຕາຍ ຂັງ (Li Tai Hang) ຫົວໜ້າຝ່າຍບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງໂຮງງານໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຊາບວ່າໄມ້ຫຼາຍໜົດເຫັນນີ້ແມ່ນນຳມາຈາກປະເທດລາວ.

ບໍລິສັດຕຽນດາດ

ນັກສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນ (EIA)/ເຕີລາບັກ (Telapak)ໄດ້ພົບກັບທ່ານ ທ່າງວຸນທັນ ຕັ້ງ (Nguyen Thanh Trung) ຊຶ່ງແມ່ນຫົວໜ້າຝ່າຍບໍລິຫານຂອງບໍລິສັດ ຕຽນດາດ (Tien Dat) ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ທໍາການຜະຫລິດ ນອກຊານເມືອງກົງຍິນ. ບໍລິສັດໄດ້ທໍາການຜະຫລິດເຕື່ອງເຟີນິເຈີພາຍນອກຢ່າງຫລວງຫລາຍພ້ອມດ້ວຍອຸບປະກອນທີ່ເປັນສ່ວນປະກອບ ແລະ ຍັງໄດ້ຈັດຂຶ້ມັນ Yellow Balau ໃນຈຳນວນໜ້າຫລາຍເພື່ອຂາຍສິ່ງໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດຜູ້ຜະຫລິດໃນຂົງເຂດນັ້ນ. ບໍລິສັດມີລາຍຮັບສະເລ້ຍປະຈຳປີຈຳນວນ 21 ລ້ານດອນລາສະຫະລັດ ແລະ ຂົນສິ່ງເຕື່ອງເຟີນິເຈີໃບຂາຍຈຳນວນປະມານ 300 ຫຼິບຄອນແກນເນີນແຕ່ລະເດືອນຂອງຊ່ວງໄລຍະເວລາທີ່ຂາຍໄດ້ສູງສຸດ. ອົງຕາມທ່ານ ຕັ້ງ, ໄມ້Yellow Balau ຫຼັງໜົດທີ່ບໍລິສັດຕຽນດາດຂຶ້ມັນມາຈາກປະເທດລາວ. ໃນປີ 2007 ບໍລິສັດໄດ້ນຳເຂົ້າໄມ້ຫຼາຍໜົດ 40,000 ແມ້ດກັອນ. ໄມ້ຫຼາຍໜົດໄດ້ຮັບການປະກັນຈາກເຈົ້າຂອງໂຮງງານຕຽນດາດ ຄືທ່ານ ໂດຊວນລັບ, ແລະ ໄດ້ຜ່ານ

ການເຈລະຈາຕິກລົງນຳເຂົ້າໃນແຜນການຂອງຂໍ້ຕິກລົງວ່າດ້ວຍການ ຮ່ວມມືກັນລະຫວ່າງ ຫວຽດນາມ-ລາວ. ທ່ານ ຕັ້ງໄດ້ເປີດຜົຍໃຫ້ສູ້ເຖິງວິທີການທີ່ທ່ານ ຫົວໜ້າຜູ້ນີ້ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບນາຍຫະຫານຜູ້ໃຫຍ່ໃນກອງທັບຫວຽດນາມຜູ້ທີ່ປະສານຕິດຕໍ່ກັບຫະຫານລາວເພື່ອ ຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ເກີດການຢັບຢັງໄມ້ທີ່ຈະນຳສິ່ງໄປຫວຽດນາມ. ໄມ້ໃນຈຳນວນ 40,000 ແມ້ດກັອນ ທີ່ບໍລິສັດຕຽນດາດໄດ້ນຳເຂົ້າຫວຽດນາມນັ້ນ, ມີໝົງແຕ່ 10,000 ແມ້ດກັອນເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍລິສັດ ນຳໄປ ບຸງແຕ່ງເປັນເຕື່ອງເຟີນິເຈີໃນໂຮງງານຂອງຕິນເອງ ແລະ ສິ່ງອອກຂາຍຕ່າງປະເທດ. ສ່ວນໄມ້ທີ່ເຫັນອັນຫາງບໍລິສັດໄດ້ຂາຍໃຫ້ແກ່ບັນດາບໍລິສັດຜູ້ຜະຫລິດໃນປະເທດຫວຽດນາມ ເຊັ່ນ ບໍລິສັດ ພູ້ຫຼາຍ (Phuhiep) ແລະ ມີໄຕ (My Tai) ເປັນຕົ້ນ. ທ່ານຕັ້ງ ຍັງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ການຄ້າໄມ້ມີຜົນກຳໄລ ຫລາຍກວ່າການຜະຫລິດ ແລະ ຂາຍເຕື່ອງເຟີນິເຈີ, ແລະ ທ່ານເວົ້າຕື່ມອີກວ່າການຕິດຕໍ່ພົວພັນທີ່ດີເປັນປັດໃຈຊື້ຂາດ ແລະ ຕັດສິນໃຫ້ແກ່ການຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພໃນການສິ່ງໄມ້ຈາກ ລາວໄປຢັງ ຫວຽດນາມ. ຜູ້ຕາງໜ້າບໍລິສັດໄມ້ແປຮູບໄຕຮັນທີ່ຕັ້ງຢູ່ນະຄອນຫຼວງຮ່າໂນຍໄດ້ລາຍງານໃຫ້ພະນັກງານສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນວ່າບໍລິສັດຂອງເຂົ້າສິ່ງໄນ້ທ່ອນທີ່ມີຕົ້ນກຳເນີດມາຈາກປະເທດລາວໄປຢັງ ຕຽນດາດ.

ອົງຕາມຄຳເຫັນຂອງທ່ານຈຸງ ໃຫ້ສູ້ວ່າ ຜະຫລິດຕະພັນຈາກໄມ້ yellow balau ຂອງບໍລິສັດ ຕຽນດາດ ມີມູນຄ່າ ຫຼາຍໜົດປະມານ 5 ລ້ານໄດ້ລາສະຫະລັດຕໍ່ໄປ. ສິນຄ້າສ່ວນໃຫຍ່ຖືກສິ່ງໄປຂາຍຢູ່ບັນດາປະເທດເອີລີບ ເຊັ່ນປະເທດເອີລີບ ເຊັ່ນປະເທດເອີລີບ ເຊັ່ນປະເທດເອີລີບ ເຊັ່ນປະເທດເອີລີບ

ແລະ ຜົ່ງ. ທ່ານຈຸງ ເວົ້ວ່າໃນຂະນະທີ່ ຕະຫຼາດພວມມື່າຖ່າ ອ່ຽງຮອງຮັບເອົາໄມ້ຊະນິດຕ່າງໆເຊັ່ນໄມ້ວິກ ແລະ ໄມ້ສັກນິນ, ຕະຫຼາດທີ່ຮອງຮັບໄມ້ yellow balau ຈະຍັງບໍ່ ກວ້າງຂວາງປານໄດ້ຊື່ສະ ພາພິທັກປະໄມ້ (Forest Stewardship Council) ຕ້ອງ ໄດ້ຮອງຮັບລາຄາໄມ້ yellow balau ຫຼາຍກວ່າພາກສ່ວນອື່ນເກີນກວ່າ 50 ສ່ວນຮອຍ.

ບໍລິສັດເຟີນິເຈີດ້າຍຕັນ

ພະນັກງານສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມໄດ້ໄປຢູ່ມ່ານຍາມບໍລິສັດຮ່ວມເຟີນິເຈີມັດ້າຍຕັນທີ່ຕັ້ງຢູ່ໄກ້ງ ກັບຕຽນດາດໃນເມືອງກິວຍອນ ແລະ ໄດ້ພົບກັບຜູ້ຈົດການຝ່າຍຂາຍຄື ທ່ານ ທ່າງນົນວໍ່ມາມຫວັດ. ຕາມການຄາດຄະເນເຫັນວ່າບໍລິສັດນີ້ມີອຸດຂາຍຫ້າງໝົດ 30 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປິຈາກໂຮງງານ 5 ແຫ່ງຂອງບໍລິສັດເອງ. ບໍລິສັດດ້າຍຕັນເປັນບໍລິສັດຜະລິດເຄື່ອງເຟີນິເຈີແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສູດໃນປະເທດຫວຽດນາມ. ສິນຄ້າສ່ວນໃຫຍ່ຂອງບໍລິສັດນີ້ເປັນເຄື່ອງເຟີນິເຈີປະດັບບ້ານເຮືອນດ້ານນອກ, ແຕ່ໃນຂະນະດູວກັນບໍລິສັດດັ່ງກ່າວກໍໄດ້ຜະລິດເຄື່ອງເຟີນິເຈີປະດັບບ້ານເຮືອນດ້ານໃນນຳອີກ.

ອົງຕາມຂໍ້ມູນຂອງຫວັດນາມໃຫ້ຮູ້ວ່າໃນແຕ່ລະບົບ ບໍລິສັດດ້າຍຕັນໄດ້ນຳເຂົ້າໄມ້ທ່ອນ 150.000 ແມດ ກ້ອນ, ໃນນັ້ນ 10% ເປັນໄມ້ yellow balau ແລະ ອີກ 10% ເປັນໄມ້ keruing. ແຫລ່ງທີ່ມາຂອງໄມ້ yellow balau ແລະ ໄມ້ keruing ຂອງບໍລິສັດດ້າຍຕັນລ້ວນແຕ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກອົງການພິທັກໄມ້ສະໜອງໃຫ້

ແຕ່ຢ່າງໃດ. ຫວັດ ໄດ້ຍອມຮັບຢ່າງເປົດເຜີຍວ່າແຫລ່ງທີ່ມາຂອງໄມ້ທ່ອນຂອງບໍລິສັດແມ່ນມາຈາກ ປະເທດອິນໂດເນເຊີຍ ແລະ ປະເທດລາວ, ເຖິງແມ່ນວ່າສອງປະເທດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ປະກາດຫ້າມສົ່ງອອກໄມ້ທ່ອນແລ້ວກໍຕາມ.

ຫວັດໄດ້ລາຍງານໃຫ້ພະນັກງານສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນຮູ້ວ່າ “ພວກເຮົາຍັງສາມາດຊື້ໄມ້ຈາກປະເທດມະເລຍເຊຍ, ອິນໂດເນເຊຍ ແລະ ປະເທດລາວໄດ້ຢູ່” ໄມ້ keruing ແລະ ນາດເສັ້ນຜ່າໃຈກາງ 80 ນີ້ຂຶ້ນໄປນີ້ຢູ່ ມີຫລາຍຢູ່. ຫວັດຍັງໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດຕື່ມກ່ຽວກັບແຫ່ງປ່າໄມ້ຂອງເຂົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນປະເທດລາວ, ເຂົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ວ່າບໍລິສັດດ້າຍຕັນທັງຊື້ຈາກລັດຖະບານ ແລະ ຂັ້ງບໍລິສັດເອງກໍເຂົ້າເອົາປ່າໄມ້ເປັນຂອງຕົນເນື້ອງຈາກປ່າໄມ້ບາງໆແຫ່ງເປັນຂອງເອກະຊົນກຳມື. ໃນແຕ່ລະບົບບໍລິສັດດ້າຍຕັນນຳເຂົ້າໄມ້ທ່ອນຈາກປະເທດລາວປະມານ 10,000 ແມດກ້ອນ. ນອກຈາກນີ້ ບໍລິສັດຢູ່ນີ້ໄມ້ທ່ອນຈາກຕະຫຼາດເປີດເຜີຍຢູ່ທີ່ເຮືອ Qui Nhon ຕື່ມອີກ. ອົງຕາມຂໍ້ມູນຂອງຫວັດ ແລ້ວ ບໍລິສັດດ້າຍຕັນໄດ້ສົ່ງອອກເຄື່ອງເຟີນິເຈີປະດັບນອກບ້ານ

ຮູບດ້ານລຸ່ມ
ໂຮງງານດ້າຍຕັນ, ເມືອງກີບິນ

ຮູບຢູ່ກອງຮູບດ້ານລຸ່ມ
ໄມ້ຈາກປະເທດລາວໃນໂຮງງານຕວງດາດ. ສ່ວນນີ້ແມ່ນໄດ້ຂາຍໃຫ້ບໍລິສັດກວາກຖົງແລ້ວ



© EN/Teakwood



© EN/Teakwood

ເຮືອນ ປີ ຫົ່ງປະມານ 1,600 ຕູ້ຄອນ
ເກນເນີ, ປະມານ 10% ຂອງເຄື່ອງເພີນ
ເຈີ່ງໆນັ້ນແມ່ນໄມ້ yellow balau ແລະ
ໄມ້ keruing. ເຄື່ອງເພີນໃຈສ່ວນໃຫຍ່ຖືກ
ສິ່ງໄປຂາຍທີ່ເມືອງໂອຈັນໃນປະເທດຜຽງ
ແລະ ເມືອງແລນແມ່ນເປັກໃນປະເທດ
ຢ່າລະມັນ.

ບໍລິສັດເຄື່ອງເພີນໃຈມີໄຕ

ພະນັກງານສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນ
ສິ່ງແວດລ້ອມໄດ້ພົບກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງບໍລິ
ສັດເຄື່ອງເພີນໃຈມີໄຕຊື່ເປັນບໍລິສັດເຄື່ອງ
ເພີນໃຈຂະໜາດກາງຂອງຫວຸດນາມຢູ່
ເມືອງ Qui Nhon ມີຍອດຂາຍປີໜຶ່ງປະ
ມານ 10 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ. ສິນຄ້າ
ຂອງບໍລິສັດ ມີໄຕ ກໍເຊັ່ນດູງວັກບໍລິສັດ
ເຄື່ອງເພີນໃຈປະດັບບ້ານເຮືອນດ້ານ
ນອກອື່ນໆແມ່ນມີທ່າອ່ງຂະຫຍາຍຕົວໄປ
ສູ່ຕະຫຼາດຕ່າງປະເທດໄດ້ສະເພາະແມ່ນ
ສະຫະລັດອະເມລິກາ. ເກືອບເຄື່ອງໜຶ່ງ
ຂອງວັດຖຸດີບທີ່ເປັນແໜ່ງບ້ອນໃຫ້ບໍລິສັດມີ
ໄຕແມ່ນໄມ້ yellow balau ຫີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານ
ການຮັບຮອງນັ້ນມີປະມານ 15,000 ແມ່ນ
ກັອນ. ບໍລິສັດໄດ້ຊື່ໄມ້ yellow balau
(ກຳໄຟໄມ້ merbau ແລະ ໄມ້ kapur) ຈາກ
ຝ໌ຄ້າຕ່າງປະເທດ. ບໍລິສັດມີໄຕກໍມີແໜ່ງ
ຕອບສະໜອງໄມ້ທີ່ມີລາຄາສູງຕີໄມ້
yellow balau ຈາກຕະຫຼາດເສລີໃນທີ່
ເຮືອ Qui Nhon ເຊັ່ນດູງວັກນ. ເຈົ້າໜ້າ
ທີ່ສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນສິ່ງແວດ
ລ້ອມສາກົນເຫັນວ່າຄວາມເປັນຈິງຂອງ

ການຄ້າໄມ້ທ່ອນຈາກປະເທດລາວແມ່ນມີ
ຂຶ້ນລະຫວ່າງບໍລິສັດຄ້າໄມ້ໃນທ່ານເຮືອ
Qui Nhon ກັບບໍລິສັດມີໄຕທີ່ຂີ້ໄມ້balau
ຂອງປະເທດລາວຈາກບໍລິສັດຕົງນົດາດ.
ບໍລິສັດເພີນໃຈໃມ້ Yellow balau ສ່ວນ
ໃຫຍ່ໄດ້ຂາຍສິນຄ້າຂອງຕົນອອກໄປຍັງ
ສະຫະລັດອະເມລິກາໄດ້ຂາຍຜ່ານບໍລິ
ສັດຂາຍຍ່ອຍທີ່ໄປ ແລະ ຂາຍຜ່ານ
ເຄື່ອຂ່າຍອິນເຕີເນດນຳອີກ.

ກຸ່ມບໍລິສັດກົກຕັງ

ໃນເວລາຢູ່ທ່າເຮືອ Qui Nhon, ເຈົ້າໜ້າ
ທີ່ສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນສິ່ງແວດ
ລ້ອມສາກົນໄດ້ພົບກັບຕົວແທນຂອງ ບໍລິ
ສັດ ພູ້ຫຼາຍ, ບໍລິສັດແມ່ຂອງບໍລິສັດພູ້
ຫຼາຍແມ່ນບໍລິສັດກົກຕັງໄດ້ແມ່ນ ວິທີໜູ້
ສະມາຊິກລັດຖະສະພາແຫ່ງຊາດຫວຸດ
ນາມເປັນຜູ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ. ບໍລິສັດໄດ້ສົ່ງ
ການໂຄສະນາສິນຄ້າຈຳນວນຫວຸງຫຼາຍ
ຜ່ານທາງອິນເຕີເນດຂອງສະພາພິຫັກປ່າ
ໄມ້ ແລະ ຜ່ານທາງອິນເຕີເນດຂອງບໍລິ
ສັດອື່ນໆຢ່າງກວ້າງຂວາງເພື່ອຂາຍເຄື່ອງ
ເພີນໃຈປະດັບບ້ານພາຍນອກທີ່ເຮັດວອຍ
ໄມ້ balau ສີເໜື້ອງ, ສີແຕງ, ໄມ້kapur
ແລະ ໄມ້ keruing. ຮູບພາບລຸ່ມນີ້ (ໃນ
ໜ້າ 13 ພາສາອັງກິດ) ແມ່ນໂຮງງານຜະ
ລິດໄມ້ດ້າຍຕັນທີ່ Qui Nhon ແລະ ຮູບ
ພາບລຸ່ມສຸດແມ່ນໄມ້ທ່ອນທີ່ຂົນຈາກປະ
ເທດລາວມາຢັ້ງໂຮງງານຜະລິດໄມ້ໃນ
ເມືອງຕົງນົດາດ, ສິນຄ້າ ຈຳນວນໜຶ່ງຖືກ
ຂາຍສິ່ງໄປໃຫ້ບໍລິສັດກົກຕັງ.



ຮູບດ້ານເທິງ:

ໄມ້ທ່ອນ Yellow balau ຈາກປະເທດລາວທີ່ກອງໄວ້ຕ້ານນອກຂອງໂຮງງານຜະລິດໄມ້ໄຕອັນທີເປັນບໍລິສັດຄ້າໄມ້ຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ຂຶ້ນໄມ້ທ່ອນມາຈາກປະເທດລາວ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ອີງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນໄດ້ພົບກັບ ທ່ານ ຮຸ້ງຫົ້ວ໌ ທີ່ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຝ່າຍຂາຍຜູ້ທີ່ເຄີຍເດີນຫາງໄປຕ່າງປະເທດເພື່ອອີ້ນໄມ້ທ່ອນມາບ້ອນໂຮງງານເປັນປະຈຳ. ທ່ານ ຮຸ້ງຫົ້ວ໌ ກ່າວວ່າໄມ້ທ່ອນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ສິ່ງໄປຂາຍໃຫ້ບໍລິສັດກົກຕັງແມ່ນມາຈາກແຫ່ງປ່າໄມ້ຊັ້ນດາການ(Sandakan) ໃນເມືອງຊາບາຂອງປະເທດມາເລເຊີຍ. ຫົ່ງໃນຈຳນວນ ຜູ້ຕອບ ສະໜອງໄມ້ໃຫ້ບໍລິ ສັດຂອງພວກເຂົາຈາກ ມາເລເຊີຍ ແມ່ນເຟຣີເດີຣີກ ຂໍຂອງວິສະ ພະກິດໄກນເຕັນກິດ(Golden Glory Enterprise) ຜູ້ທີ່ຈັດສິ່ງ ໄຄວີ(Khai Vy) ຮ່ວມກັບພໍ່ຄ້າໄມ້ທ່ອນຂອງປະເທດ ອິນໂດເມເຊຍ ໂດຍສິ່ງຜ່ານປະເທດ ມາ ເລເຊີຍ. ບໍລິສັດກົກຕັງກໍເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ເປັນ ແຫ່ງໄມ້ທ່ອນຂອງສະພາ ພິທັກປັດໄມ້ຈາກ ຕະຫຼາດຂາຍໄມ້ໃນເມືອງຊາບາ ຂອງ ມາເລເຊີຍ. ເຖິງວ່າ ຮຸ້ງຫົ້ວ໌ ບໍ່ເປີດເຜີຍ ແຫ່ງປ່າໄມ້ທີ່ໄດ້ຈາກປະເທດລາວກຳຕາມ, ແຕ່ບໍລິສັດຕັງນາດກໍໄດ້ອ້າງວ່າພວກເຂົາໄດ້ຂາຍໄມ້ yellow

balau ທີ່ບໍລິສັດກົກ ຕ້າງນຳເຂົ້າມາຈາກປະເທດລາວ. ບໍລິສັດກົກຕັງໄດ້ສິ່ງສິນ ຄ້າເພີນີເຈີໄມ້ປະເພດ ຕ່າງໆອອກຂາຍຕ່າງປະເທດປະມານ 80 ຕຸ້ຄອນເກນເນີ ໃນຫຼຸກ່າເດືອນ ແລະ ມີ ຍອດຂາຍຫັງໝົດ 12 ລ້າມໂດລາສະຫະ ລັດຕໍ່ປີ. ຕະຫຼາດຕົນຕໍຂອງບໍລິສັດກົກ ຕ້າງແມ່ນປະເທດເອົຟໃບໂດຍສະເໜາແມ່ນປະເທດຝັ້ງ ແລະ ເຢລະມັນ, ແຕ່ວ່າໃນ ຂະນະຄູວກັນພວກເຂົາກໍຍັງສິ່ງສິນຄ້າ ຂອງຕົນໄປຂາຍຢູ່ປະເທດ ອະເມລີກາ ເໜືອນໍາອີກ. ພະນັກງານຂອງບໍລິສັດກົກ ຕ້າງຍັງໄດ້ເວົ້າຕື່ມວ່າ ສິນຄ້າປະເພດໄມ້ yellow balau ສ່ວນໃຫຍ່ຍັງຖືກສິ່ງໄປ ຂາຍໃຫ້ລູກຄ້າທີ່ປະເທດຝັ້ງ, ສ່ວນສິນ ຄ້າທີ່ເປັນໄມ້keruing ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນ ໄດ້ສິ່ງໄປ ຂາຍທີ່ປະເທດອີຕາລີ.

ບໍລິສັດຮ່ວງພັດ

ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນຂອງອີງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນໄດ້ໄປຢູ່ມຍາມໂຮງງານຮ່ວງພັດຂຶ້ງເປັນບໍລິສັດຜະລິດເຕື່ອງ

ເພີ່ມໃຈຂະໜາດນ້ອຍຂອງຫວຸດນາມໃນ ເຊດ Qui Nhon ທີ່ມີຍອດຂາຍບິນໆງ່າງ 5 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດໃນແຕ່ລະເດືອນ ບໍລິສັດນີ້ມີຜະລິດຕະພັນເຄື່ອງເພີ່ມໃຈ 50 ຕັ້ງຄອນເທນເນີ.

ອີງຕາມການໃຫ້ການຂອງທ່ານຫຼາງຈິກ ຮວານ ຜູ້ຈັດການໃຫຍ່ຂອງບໍລິສັດບອກ ວ່າສິນຄ້າປະເພດໄມ້ yellow balau ເຮັດ ໃຫ້ຜົນໄດ້ຮັບຈາກ ການຜະລິດໄມ້ ຂອງ ບໍລິສັດກວມເຖິງໜຶ່ງສ່ວນສາມ ແລະ ໄມ keruing ກວມ 20%. ຜູ້ຈັດ ການ ໃຫຍ່ ຫ້າງຈິກຮວານ ໄດ້ເວົ້າຕື່ມວ່າ ບໍລິສັດ ຂອງເຂົາ ໄດ້ນຳເຂົ້າໄມ້ທ່ອນຈຳ ພວກ yellow balau ແລະ keruing ຈາກປະ ເທດລາວປະມານ 3,000 ແມ່ດ ກ້ອນຕໍ່ປີ ແລະ ຈາກ ປະເທດມາເລເຊຍ ອີກປະ ມານ 100 ກວ່າແມດກ້ອນ. ສິນ ຄ້າໄມ້ yellow balau ສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ຖືກ ສົ່ງອອກ ໄປຂາຍທີ່ປະເທດເຍຍລະມັນ ໃນເຊດ ເມືອງເຣນ ວາເຣນຮັນແດນ(Renz Warenhandel). ບໍລິສັດ ອື່ນໆທີ່ຂີ້ສິນຄ້າ ຈາກບໍລິສັດຮວາງພັດແມ່ນບໍລິສັດແກຣນ ສະຄອນຕີເນັ້ນຕານກຸຽບທີ່ຕັ້ງຢູ່ ປະເທດ ອັງກິດ.

ບ້ານເຮືອນດ້ານນອກໃນຕົ້ນປີ 2007 ແລະ ຈາກນັ້ນກໍໄດ້ດຳເນີນກົດຈະການສົ່ງ ສິນຄ້າໄປຂາຍທີ່ປະເທດເຢລະມັນໃນລະ ຫວ່າງການພົບປະກັບບໍລິສັດເປັນເວລາ ຫຼາຍຊົ່ວໂມງນັ້ນປາກົດວ່າທຸລະກົດສຳຄັນ ຂອງບໍລິສັດນີ້ແມ່ນການຄ້າໄມ້ທ່ອນໄດຍ ມີໜຶ່ຄ້າໄມ້ທ່ອນໃນປະເທດລາວ, ອິນໄດ ເນເຊຍ ແລະ ມະເລເຊຍ ເປັນຜູ້ສົ່ງໄມ້ ໃຫ້ເປັນຂາປະຈຳ. ສົ່ງທີ່ແຕກຕ່າງຈາກບໍ ລິສັດຄ້າໄມ້ອື່ນໆທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງອົງການ ສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ ໄດ້ໄປຢູ່ມ ຢາມ ແລະ ເກັບຂໍ້ມູນນັ້ນແມ່ນ ບໍລິສັດ ໄຕອັນ ນຳເຂົ້າໄມ້ຈາກແຫຼ່ງໄມ້ໄດຍກົງ ໄດ້ບໍ່ຜ່ານພໍ່ຄ້າມີກາງຊົ່ງມີຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ຮັບປະກັນການຂົນສົ່ງທີ່ເປັນປົກກະຕິ . ຮາ ບອກວ່າເຂົາໄດ້ຫຳ ການນຳເຂົ້າໄມ້ ທ່ອນຈາກ ປະເທດລາວມາໄດ້ 10 ກວ່າ ປີແລ້ວ ແລະ ໄດ້ເດີນຫາງໄປຕ່າງປະ ເທດເລື້ອຍໆ ເພື່ອໄປຕິດຕໍ່ຊື້ໄມ້ຈາກແຫຼ່ງ ໄນຕ່າງໆ. ຮາຮູ້ວ່າປະເທດລາວໄດ້ປະ ກາດຫ້າມການນຳອອກໄມ້ທ່ອນ, ແຕ່ວ່າ ເຂົາກຳຍັງຍືນຢັນວ່າ ມີຂໍສະດວກທີ່ຈະສາ ມາດຫຼືບຫຼືກ ການຄວບຄຸມຂອງອຳນາດ ລັດໄດ້.

ໂຮງງານຜະລິດໄມ້ໄຕອັນ

ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນ ສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ ໄດ້ເດີນຫາງໄປນະ ຄອນຫຼວງຮ່າໂນຍເພື່ອພົບກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ ໂຮງງານຜະລິດໄມ້ໄຕອັນຂຶ້ງເປັນໂຮງງານ ຂະໜາດກາງທີ່ຜະລິດເຄື່ອງເພີ່ມໃຈປະດັບ ບ້ານເຮືອນດ້ານນອກທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ yellow balau ແລະ ໄມ keruing.ອີງ ຕາມການລາຍງານຂອງຜູ້ຕາງໜ້າບໍລິສັດ ຄືທ່ານ ຮາດັງເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າ ບໍລິສັດນີ້ ສ້າງ ຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຜະລິດ ເຄື່ອງເພີ່ມໃຈປະດັບ

ບໍລິສັດໄຕອັນ: ດັງວນນີ້ປະເທດລາວ ບໍ່ສາ ມາດນຳໄມ້ທ່ອນອອກມາໄດ້ອີກແລ້ວ, ຕ້ອງເລື້ອຍເປັນໄມ້ແປຮູບກ່ອນຈຶ່ງສາ ມາດນຳອອກປະເທດໄດ້, ດັງວນຄ້າໄມ້ ກັບປະເທດລາວມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແດ່ ຂົມ້ອຍໜຶ່ງ...

ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນຖາມວ່າ: ແຕ່ວ່າມັນ ກໍບໍ່ໄດ້ສ້າງບັນຫາໄດ້ ກັບເຈົ້າແມ່ນບໍ່?

ບໍລິສັດໄຕອັນ: ບໍ່, ບໍ່ມີບັນຫາຫຍຸ້ງກັບ ຂ້ອຍ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ: ສະແດງວ່າເຈົ້າຍັງໄດ້ຮັບໄມ້ທ່ອນຈາກປະເທດລາວຢູ່ແມ່ນບໍ່? ບໍລິສັດໄຕອັນ: ແມ່ນແລ້ວ. ໃນເວລາຍ່າງເລາຍເບິ່ງສະໜາມໄມ້ທ່ອນຂອງບໍລິສັດໄຕອັນຢູ່ນັ້ນ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນຂອງອົງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນໄດ້ໄປເຫັນກອງໄມ້ທ່ອນເນື້ອແຈງ (pyikado) ເຕັມສະໜາມຢູ່ຊົງລ້ວນແຕ່ແມ່ນໄມ້ທຶນນຳເຂົ້າຈາກປະເທດ ລາວ ຫ້າງໝົດ, ໃນນັ້ນຍັງມີໄມ້ທ່ອນ yellow balau ຫ້າຂົນມາຈາກປະເທດ ລາວ ກ່າຍກອງກັນເຕັມສະໜາມຢູ່ເຊັ່ນດູງວັນ. ກອງໄມ້ທ່ອນທີ່ເຫັນຢູ່ເຕັມສະໜາມໄມ້ວິນຂະນະນີ້ນັ້ນແມ່ນໄມ້ທີ່ທາງບໍລິສັດໄດ້ຂາຍໃຫ້ບໍລິສັດຄ້າໄມ້ຕ່າງໆ ໃນທ້ອງຖິ່ນນັ້ນໝົດແລ້ວແຕ່ຍັງຂົນເຂົ້າສູ່ໂຮງເລື່ອຍື່ຫັນໝົດ. ຮາເວົ້າໃຫ້ຟັງຕົ້ມວ່າ ບໍລິສັດໄດ້ຮັບໄມ້ທີ່ສົ່ງມາຈາກບໍລິສັດຄ້າໄມ້ທ່ອນ balau ອິນໂດເນເຊຍໃນສອງສາມເດືອນຜ່ານມານີ້ຊົງໄມ້ໄດ້ຖືກສົ່ງມາເຖິງບໍລິສັດກ່ອນການຂາຍອອກສູ່ຕະຫຼາດຄ້າໄມ້ໃນເວລາອັນສັນງ.

ໃນເວລາທີ່ອົງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນຢູ່ມຍາມຫວຸດນາມນັ້ນ, ຮາໄດ້ບອກວ່າ ບໍລິສັດໄຕອັນ ຫາກໍ້ໄມ້keruing ເຂົ້າມາຈຳນວນ 3,000 ແມດກັອນ ແລະ ໄມ້ yellow balau 5,000 ແມດກັອນຈາກປະເທດລາວ, ເຂົ້າບອກຕົ້ມວ່າໄມ້ທີ່ຊື້ເຂົ້າມາຮອດຫວຸດນາມແລ້ວໄດ້ນຳໄປໄວໃນສາງທ່າເຮືອເມືອງວິ້ງ (Vinh City).

ລາຄາໄມ້ yellow balau ຕົກຖືກແມດກັອນລະ 500 ໂດລາສະໜະລັດ, ສ່ວນໄມ້keruing ແມດກັອນລະ 350 ໂດລາສະໜະລັດ. ສາມມື້ຕໍ່ມາ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບ

ສວນໄດ້ເດີນທາງໄປຢູ່ງທ່າເຮືອ ກົວລໍ ຫໍເມືອງວິ້ງ ແລະ ໄດ້ພືບເຫັນກອງໄມ້ທ່ອນປະເພດໄມ້ balau ກອງບັກໃຫຍ່ເຕັມເດື່ນມັນເປັນກອງໄມ້ຂອງບໍລິສັດໄຕອັນ. ໄມ້ທ່ອນເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນແຕ່ຖືກຂົນມາຈາກປະເທດ ລາວ ໃນເດືອນທັນວາປີ 2007. ໄມ້ທ່ອນທີ່ບໍລິສັດໄຕອັນນຳເຂົ້າມານີ້ໄດ້ຖືກຂາຍສົ່ງຕໍ່ໃຫ້ບໍລິສັດຜະລິດເຄື່ອງເຟິນິ ເຈົ້າໃຫ້ປະເທດຫວຸດນາມລວມຫ້າງບໍລິສັດຕຽນດາດຢູ່ເມືອງ Qui Nhon.

ບໍລິສັດປ່າໄມ້ຫວຸດນາມ

ໃນເວລາຢູ່ນະຄອນຫຼວງຮ່າໂນ້ຍ, ພະນັກງານສືບສວນຂອງ ອົງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນຢູ່ໄດ້ໄປຢູ່ມຍາມ ສຳນັກງານໃຫຍ່ຂອງບໍລິສັດປ່າໄມ້ຫວຸດນາມຊື່ງເປັນກຸ່ມບໍລິສັດປ່າໄມ້ຂອງລັດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການ ຜະລິດເຄື່ອງເຟິນິເຈີ ແລະ ການພັດທະນາປ່າໄມ້ເພື່ອຫຳການຄ້າດ້ານ ຂຶວະນາງພັນ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ. ໃນຂະນະທີ່ປະຊຸມຮ່ວມກັບທ່ານ Nguyen Kim Oanh ຜູ້ຈັດການດ້ານຂາເຂົ້າ-ຂາອອກຂອງບໍລິສັດນັ້ນທ່ານໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ວ່າບໍລິສັດປ່າໄມ້ຫວຸດນາມແມ່ນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຂອງການເຊັ່ນສັນຍາຄ້າປະກັນການສົ່ງໄມ້ຈຳນວນ 4,000,000 ແມດກັອນຈາກປະເທດກຳປູເຈີຢໄປຢູ່ປະເທດຫວຸດນາມ.

ອົງຕາມການລາຍງານຂອງທ່ານ Nguyen Kim Oanh ໃຫ້ຮູ້ວ່າການຄ້າຂາຍໄມ້ແມ່ນອົງຕາມສັນຍາຮ່ວມມືສອງຝ່າຍລະຫວ່າງລັດຖະບານຫວຸດນາມກັບລັດຖະບານກຳປູເຈີເພື່ອພັດທະນາປ່າໄມ້ໃຫ້

ຄົນຮຸ່ນຫຼາງໄດ້ສືບທອດໃນອະນາຄີດຂ້າງ
ໝັ້າ. ພາຍໃຕ້ສັນຍາຊື້ຂ້າຍ, ບໍລິສັດປ່າ
ໄມ້ຫວູດນາມຈະໄດ້ຕັດໄມ້ຈຳນວນ 4
ລ້ານແມດກ້ອນ ທີ່ເປັນໄມ້ປະສົມລວມຫຼາງ
ໄມ້ເນື້ອແຂງທີ່ມີຄ່າສູງຈາກປ່າໄມ້ທຳມະ
ຊາດໃນປະເທດກຳປູເຈີຍຫຼາງຈາກນັ້ນຈຶ່ງ
ດຳເນີນການພື້ນຟູປ່າໄມ້ໃນຂີ້ງເຂດດັ່ງ
ກ່າວ. ສັນຍາຍັງໄດ້ລະບຸວ່າໂຄງການປູກ
ປ່າຈະດຳເນີນໄປຮອດແຂວງກຣາຕີ
(Kratie) ຂອງ ກຳປູເຈີຍ ຫຼື ຮອດເຂດ
ຊາຍແດນໃນແຂວງຮັກນະຄົກ.

ບໍລິສັດປ່າໄມ້ຫວູດນາມມີປິດບັນຫິກ
ແລວທາງການສໍາໜັດຊັບພະຍາກອນປ່າ
ໄມ້ຂອງກຳປູເຈີຍເພື່ອຫຼັກເວັ້ນການກະທຳ
ຜິດກິດໝາຍຂອງປະເທດ. ບໍລິສັດໄດ້ຮັບ
ການສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1999 ເພື່ອຮັບໄມ້
ທ່ອນຈາກພາກສ່ວນກອງທັບກຳປູເຈີຍ
ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຂະນະນັ້ນປະເທດກຳປູ
ເຈີຍກໍໄດ້ມີການເກືອດຫ້າມບໍ່ໃຫ້ນຳ
ອອກໄມ້ທ່ອນ. ທ່ານ Ngyuen Kim
Oanh ຍັງໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ ບໍລິສັດປ່າໄມ້

ຫວູດນາມກໍໄດ້ຮັບໄມ້ທ່ອນ yellow
ບ່ອລົບ ຈາກປະເທດລາວ ແລະ ປະເທດ
ອິນໂດເນເຊີຍນຳອີກ.



ຮູບດ້ານຊ້າຍ:

ໄມ້ທ່ອນທີ່ຂົນຂ້າມຊາຍແດນ
ຫວູດນາມທີ່ເປັນການຜ່າຜົນ
ກິດໝາຍຫ້າມການນໍາອອກໄມ້
ທ່ອນຂອງລາວໄປຕ່າງປະເທດ.

ການເຊື່ອມໄຍງ້ກັບປະເທດໄທ



© Eku/Telapak



© Eku/Telapak

ຮູບເຫິງສຸດ:

ສະໜາມໄມ້ໃນພາກກາງຂອງລາວທີ່ມີຢູ່ແຕ່ບໍລິສັດ LVT ທີ່ສາມາດນຳອອກໄມ້ໄປຂາຍໃນປະເທດໄທ.

ຮູບລຸ່ມ:

ອຸປະກອນຕັດໄມ້ຂອງບໍລິສັດກອງທັບ BPKP ຂອງລາວ.

ປະເທດໄທມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກຫວັດນາມຢູ່ບ່ອນວ່າປະເທດໄທບໍ່ແມ່ນປະເທດນຳເຂົາໄມ້ທ່ອນລາຍໃຫຍ່ ແລະ ກຳບໍ່ໄດ້ມີການຮັບຮອງທີ່ໜັກແນ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງໄມ້ທ່ອນຈາກປະເທດລາວເພື່ອປ້ອນໃຫ້ແກ່ໂຮງງານໄມ້ພາຍໃນປະເທດຂອງໄທເອງ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມ ຍ້າໄດ້ຂຶ້ນໃຫ້ເຫັນວ່າປະເທດໄທເປັນຜູ້ໃຫ້ທຶນທີ່ສຳຄັນປະເທດໜຶ່ງໃນການພັດທະນາປ່າໄມ້ຢູ່ໃນປະເທດລາວ ແລະ ມີບັດບາດສຳຄັນໃນການຄ້າໄມ້ໃນປະເທດລາວ. ການຕັດໄມ້ຂອງໄທໃນລາວສ່ວນໃຫຍ່ຕິດພັນກັບການພັດທະນາຢູ່ຊົນນະບົດ ແລະ ການສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າທີ່ດໍາເນີນໂດຍ ບໍລິສັດຂອງໄທ ເຊັ່ນ ບໍລິສັດ Ital-Thai ແລະ ບໍລິ ສັດ Ch. Karnchang. ນອກຈາກນີ້ຢູ່ມີບໍລິສັດຂອງໄທທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມຄ້າທີ່ມີຜົນກຳໄລດີໃນປະເທດ ລາວ ຂຶ້ງມີຄວາມຮັບປະກັນ ການນຳອອກໄມ້ທີ່ຜິດກິດໝາຍຂອງປະເທດ ແລະ ທັງເປັນຜົນປະໄທຍດທາງດ້ານເສດຖະກິດນຳອີກ. ໃນເດືອນ

ກໍລະກິດ ປີ 2007, ອົງການສືບສວນ ສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນໄດ້ໄປຢູ່ມປານບໍລິສັດຂອງໄທທີ່ມີຂຶ້ນຫຍ້ວ່າ ລ.ວ.ທ. (ລາວຫວຽດນາມໄທ) ບໍລິສັດໂຄສະນາສາກົນເພື່ອການນຳອອກ ໄມຈາກປະເທດລາວ. ໄນຖານະເປັນຜູ້ຊື້ໄມ້, ອົງການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນ ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມໝາຍຄັ້ງຕິດຕໍ່ກັນກັບ ທ່ານ ປະກິດສົງບຸດສະລາຄົມ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ. (LVT) ຂຶ້ງໄດ້ເປີດເຜີຍຫາດແຫ້ຄວາມເປັນຈິງກ່ຽວກັບ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ຖືກດໍາເນີນເປັນທຸລະກິດ ຄ້າຂາຍໃນປະເທດລາວ ແລະ ການສັ່ລາດບັງຫຼວງໃນລະດັບສູງຂອງລາວ. ແຫ່ງໄມ້ທ່ອນທີ່ສຳຄັນຂອງບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ ຈາກໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆໃນລາວ ແມ່ນໄດ້ມາຈາກການຊຸດຄົນໄມ້ເພື່ອສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າທີ່ຕົກ ແລະ ການສ້າງຖະໜົນທາງ. ຂອບເຂດຂອງໂຄງການສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້າທີ່ຕົກທີ່ເປັນແຫ່ງໄມ້ທ່ອນຂອງບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ.ໄດ້ແກ່ເຂື່ອນນີ້

ເທິນ II, ນໍາງື້ມ III ແລະ ເຊກະໝານ III. ໄມສ່ວນໃຫຍ່ຂອງບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ. ແມ່ນ ມາຈາກໂຄງການ ສ້າງເຂື້ອນໄຟຟ້າ ຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ມີຂໍ້ຂ້ອງກັນຫຼາຍທີ່ສຸດໃນ ປະເທດລາວນັ້ນແມ່ນ ໂຄງການສ້າງ ເຂື້ອນໄຟຟ້ານຳເທິນ II ຊຶ່ງເປັນໂຄງການ ທີ່ໄດ້ຮັບທຶນສະໜັບສະໜູນຈາກ ທະນາ ອານໂລກ.ໄມ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງໄດຍ ບໍລິສັດຄ້າໄມ້ ລ.ວ.ທ. ແມ່ນໄດ້ມາຈາກ ການສຳປະທານເບື້ອງຕົ້ນຂອງ ກອງທັບ ຂອງປະເທດລາວທີ່ເອີ້ນວ່າບໍລິສັດພັດທະ ນາເຂດພູດອຍທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດ ມາຈິນ ຮອດມີທີ່ຂະບຽນດຳເນີນທຸລະກິດຂອງບໍລິ ສັດດັ່ງກ່າວທີ່ກີລີບລ້າງ ແລະ ປ່າໄມ້ຂອງ ບໍລິສັດທີ່ສຳປະທານໄດ້ໃນອະດີດຳໄດ້ຮັບ ການເປີດໂອກາດໃຫ້ຜູ້ອື່ນໆເຂົ້າມາປະມູນ ຕໍ່, ບໍລິສັດທີ່ຊະນະການປະມູນແມ່ນບໍລິ ສັດພົງສັກໄດຍແມ່ນທ່ານ Gouey Hien, ຄົນລາວເຊື້ອສາຍຫວັງດົນນາມ,ເປັນທີ່ວໜ້າ ບໍລິສັດ. ບໍລິສັດພົງສັກໄດ້ມີຄວາມໃກ້ຊີດ ສະໜິດສະໜິມທີ່ສຸດກັບ ການນຳຂັ້ນສູງ ສຸດຂອງປະເທດລາວ.

ນອກຈາກນີ້ບໍລິສັດພົງສັກຍັງເປັນເຈົ້າຂອງ ບໍລິສັດຄ້າໄມ້ Nancy Wood Processing Company ມີອີກດ້ວຍ ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນຄ້າໄມ້ທີ່ສຳຄັນອີກລາຍໜຶ່ງ ຂອງບໍລິສັດຄ້າໄມ້ ລ.ວ.ທ. ໃນປະເທດ ລາວ.

ມີຄວາມເຊື່ອກັນວ່າ ບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ. ໄດ້ ໄປລົງທຶນສ່ວນໜຶ່ງຮ່ວມກັບ ທຸລະກິດຄ້າ ໄມຂອງບໍລິສັດ Nancy Wood Processing Company ໃນເຂດສຳປະທານ ນັ້ນເທິນ II. ອີງຕາມການບອກເລົ່າຂອງ ທ່ານ ປະກິດ ສົກລົມສະລາຄຳ, ບໍລິສັດ ພົງສັກໄດ້ສຳເລັດການຕັດໄມ້ໃນ 7 ເຂດ

ຂອງທັງໝົດ 10 ເຂດແລ້ວທີ່ບໍລິສັດສຳ ປະທານໄດ້ໃນເດືອນ ພະຈິກ ປີ 2007. ບໍລິສັດໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຂະຫຍາຍເວລາ ອອກໄປຕື່ມໜຶ່ງປີເພື່ອສືບຕໍ່ຕັດໄມ້ໃນສາ ມເຂດທີ່ຢູ່ເຫຼືອໃຫ້ສຳເລັດ. ທ່ານ ປະກິດ ສົກລົມສະລາຄຳ ຄຳເປີດເຜີຍໃຫ້ອົງການສືບ ສວນສິ່ງແວດ ລົມຮູ້ຕື່ມວ່າເຂດຕັດໄມ້ 2 ໃນ 3 ເຂດ ທີ່ຢູ່ເຫຼືອແມ່ນຢູ່ອກ ເຂດ ສ້າງເຂື້ອນໄຟຟ້າຊຶ່ງຖືວ່າເປັນເຂດຕັດໄມ້ ທີ່ຜິດກິດໝາຍ.

ເພື່ອຄຳປະກັນສັນຍາຄ້າໄມ້ໃຫ້ໄດ້ຜົນກຳ ໄລ, ທ່ານ ປະກິດ ສົກລົມສະລາຄຳ ໄດ້ ເປີດເຜີຍຕື່ມວ່າ ບໍລິສັດ ຂອງເຂົ້າໄດ້ ຈ່າຍເງິນສິນບົນໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານ ລາວ ແລະ ທະຫານ ລວມຫຼາມຍົມນ ອະວຸໂສໜຶ່ງຄົນ. ໃນກອງປະຊຸມຄັ້ງທໍາອິດ ກັບ ພະນັກງານສືບສວນຂອງອົງການສືບ ສວນສິ່ງແວດລົມໃນເດືອນ ກໍລະກິດ 2007 ທ່ານ ປະກິດບອກວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ ຈ່າຍເງິນຈຳນວນຫຼວງໝາຍ ເພື່ອປະຕິບັດ ສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນກຳໄລ, ຄື ຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍເຖິງ 10 ລ້ານບາດ (ເທົາກັບ \$US322,000), ຂ້ອຍຈ່າຍໃຫ້ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະບານ, ຂ້ອຍຕ້ອງ ຈ່າຍໃນທຸກໆກັງຂັ້ນຕອນ” ເຂົ້າກ່າວຕື່ມ ອີກ ວ່າການຈ່າຍເງິນສິນບົນແມ່ນມີຄວາມຈຳເ ປັນເພື່ອຄຳປະກັນການດຳເນີນທຸລະກິດ, “ຂ້ອຍຈຳຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍໃຫ້ລັດຖະບານຈຳ ນວນ 30,000,000 ບາດ

(\$US968,000) ສະເພາະໃນສອງເດືອນ ຂ້າງໜ້ານີ້, ຂ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຊອກຫາເພື່ອນ ຮ່ວມງານມາຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫານີ້.”

ໃນເມື່ອການຈ່າຍເງິນຄຳສິນບົນເປັນຈຳ ນວນມະຫາສານແລ້ວ, ທ່າແຮງທີ່ຈະໄດ້ ຜົນກຳໄລຈາກການດຳເນີນທຸລະກິດ ກໍ

ຈະຍັງເຫຼືອໜ້ອຍດູວທີ່ບໍລິສັດລ.ວ.ທ. ຈະໄດ້ຮັບຈາກການຂາຍໄມ້, ອົງຕາມຄຳເຫັນຂອງທ່ານ ປະກິດ ສຣີບຸດສະລາຄຳ, ບໍລິສັດຂອງເຂົ້າຈະໄດ້ໄມ້ພຽງແຕ່ 1.8 ລ້ານແມດກ້ອນ ຈາກເຂດສຳປະຫານທັງໝົດ. ໃນບັນຊີລາຍການຂອງໄມ້ຊະນິດຕ່າງໆທີ່ບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ. ສ້າງຂຶ້ນນັ້ນປະກອບດ້ວຍໄມ້ລາຄາສູງໝາຍຊະນິດດ້ວຍກັນເຊັນ ໄມ້ keruing, ໄມ້ yellow balau ແລະ ໄມ້ຂະຢູ່ (rosewood). ອົງຕາມລາຄາຂອງຕະຫຼາດໄມ້ໃນບັດຈຸບັນ, ການຂາຍໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ຈະມີມູນຄ່າ 500 ກວ່າລ້ານໂດລາສະຫະລັດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ. ຈະຍັງມີເວລາເຖິງປີ 2012 ເພື່ອຕັດໄມ້ໃຫ້ສຳເລັດຕາມສົນຍາ, ສຣີບຸດສະລາຄຳ ຄາດວ່າບໍລິສັດຈະສຳເລັດໜ້າວົງກຂອງຕົນຕາມຈຳນວນທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດໃນປີ 2009. ບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ. ເປີດເຜີຍວ່າ ຍັງມີໂຄງການສ້າງເຂື້ອນໄຟຟ້າອີກ 27 ໂຄງການທີ່ລັດຖະບານລາວໄດ້ຂຶ້ນແຜນຈະກໍ່ສ້າງໃນອະນາຄົດ ແລະ ບໍລິສັດກຳກິລັງແຂ່ງຂັນກັບບໍລິສັດອື່ນ ເພື່ອເຮັດສົນຍາໂຄງການຕັດໄມ້ຕື່ມ.

ໃນເວລາທີ່ບໍລະສັດ ລ.ວ.ທ. ຫາກຳໄດ້ກຳນົດແນວທາງທຸລະກິດຄ້າໄມ້ຂອງຕົນນັ້ນທາງບໍລິສັດກຳໄດ້ສ້າງພື້ນຖານລູກຄ້າຂອງຕົນຂຶ້ນເຊັ່ນໄດ້ມີການບໍລິການການໂຄສະນາຂາຍໄມ້ທາງລະບົບອິນເຕີເນັດອອກສູ່ຕະຫຼາດໄລກ ເພື່ອດຳເນີນທຸລະກິດນຳອອກໄມ້ຈາກປະເທດລາວໄປຂາຍຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ຜົນຕາມມາຄືບໍລິສັດ ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈຈາກນັກຄ້າໄມ້ໃນທົ່ວໄລກ. ນັກຄ້າໄມ້ສ່ວນໝາຍເຫັນວ່າເປັນຊາວຈິນແລະ ມີຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະເຊື້ອໄມ້ຂະຢູ່

ໝາຍກວ່າໄມ້ຊະນິດອື່ນແຕ່ໄມ້ຂະຢູ່ຊັ້ນທີ່ເປັນໄມ້ຫໍ່ລັດຖະບານລາວ ຫ້າມນຳອອກໄປຂາຍຕ່າງປະເທດ.ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ. ກຳມີແຜນການທີ່ຈະສົ່ງໄມ້ຂອງຕົນໄປຂາຍໃຫ້ຫວົງດນາມເໝືອນກັນພ້ອມກັນນັ້ນກໍຈະໃຊ້ທ່າເຮືອຂອງຫວົງດນາມເພື່ອສົ່ງໄມ້ໄປຂາຍຢູ່ຕະຫຼາດໄມ້ຂອງປະເທດອື່ນໆ.

ຮູບລຸ່ມ:

ໂຮງເລື່ອຍຂອງບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ. ທີ່ເຕັ້ງຢູ່ໃນຮັບຊາຍແນລາວ-ໄທ

ຮູບລຸ່ມໍສຸດ:

ຫົວໜ້າ ບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ ປະກິດ ສຣີບຸດສະລາຄຳ



© EIA/LaoSak



© EIA/LaoSak

ທ່ານ ປະກິດ ສຣີບຸດສະລາຄາ ໄດ້ວ່າວ
ເນັ້ນຕົ່ນວ່າສັນຍາດຳເນີນຫຼຸລະກິດ ຂອງ
ເຂົາໃນປະເທດລາວ ແລະ ໃນປະເທດ
ໄທ ແມ່ນໝາຍເຖິງວ່າເຂົາເປັນນັກຫຼາ
ກິດໄທ ພົງຜູ້ຄູວທີ່ສາມາດນຳເອົາໄມ້
ຂອງປະເທດລາວຂໍາມຊາຍແດນລາວໄປ
ປະເທດໄທໄດ້. ພະນັກງານບໍລິສັດຂອງ
ປະກິດ ຍ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງວິທີການຂອງທີ່
ໜ້າບໍລິສັດທີ່ຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບນາຍທະ
ທານຊັ້ນອະວຸໂສຂອງປະເທດລາວຕົ້ມອີກ.

ບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ: “ ໄມທ່ອນ... ມີພົງແຕ່
ບໍລິສັດຂອງພວກເຮົາບໍລິສັດດູວທີ່ສາ
ມາດນຳເຂົ້າໄມ້ຈາກລາວ” ອົງການສືບ
ສວນ: “ມີພົງແຕ່ບໍລິສັດເຈົ້າບໍ່ທີ່ສາມາດ
ນຳເຂົ້າໄມ້ຈາກປະເທດລາວ”ບໍລິສັດ
ລ.ວ.ທ: “ ແມ່ນແລ້ວ, ຕິດຕໍ່ກັບເຈົ້າໜ້າ
ທີ່ລະດັບສູງຂອງລັດຖະບານ” ບໍລິສັດສືບ
ສວນ:“ ພົງແຕ່ເຫົ່ານັ້ນເຈົ້າກຳສາມາດນຳ
ໄມ້ຈາກປະເທດລາວເຂົ້າໄທໄດ້ແລ້ວບໍ?”

ບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ: “ ແມ່ນແລ້ວ,ໄມ້ ທ່ອນ”
ໃນເດືອນຫັນວາ ປີ 2007, ພະນັກງານ
ຂອງ ບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ ໄດ້ພາພະນັກງານ
ສືບສວນ ຂອງ ອົງການສືບສວນສິ່ງແວດ
ລັອມໄປເບິ່ງສະໜາມໄມ້ທ່ອນຂອງບໍລິ
ສັດ Nancy Wood Processing
Company ຢູ່ພາກກາງຂອງປະເທດລາວ
ຊື່ໃຊ້ເວລາ 3 ຂຶ້ວໂມງເດີນທາງລົດຂໍາມ
ຊາຍແດນລາວ-ໄທ ຫົ່ມະຄອນພະນິມ.

ໃນສະໜາມດັ່ງກ່າວໄດ້ພົບເຫັນກອງໄມ້
ທ່ອນຈຳນວນມະຫາສານທີ່ຂົນມາຈາກ
ເຂົ້ອນນຳເຫີນ || ແລະ ຈາກປ່າໄມ້ ບໍລິ
ເວນອັມແອັມເຂື້ອນ. ອົງຕາມຄຳໃຫ້ສຳ
ພາດຂອງ ທະນາກິດ ຈາມມຸກ ອາດີດ
ເຈົ້າໜ້າທີ່ປ່າໄມ້ຂອງໄທ ໃນປັດຈຸບັນເປັນ
ຜູ້ຈັດການບໍລິສັດ ລ.ວ.ທ ຫົ່ມວ່າວ່າ ໄມ້
ຈຳນວນນີ້ຈະໄດ້ສິ່ງຊາຍໃຫ້ປະເທດໄທ
ແຕ່ວ່າໃນຕົວຈິງໄມ້ສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ທຶກສິ່ງ
ໄປຂາຍໃຫ້ຫວຸດນາມໝົດ.

ຈາກກໍລະນີຂອງ ປະກິດ ສຣີບຸດສະລາ ຄຳ
ສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າຢູ່ປະເທດລາວມີສາຍ
ໄຍຂອງສັງຄົມອຸປະກຳ ແລະ ຂະບວນ
ການສ້າລາດບັງຫຼວງເຄື່ອນໄຫວໝ່າງຫຼວງ
ຫຼາຍເປັນຂ່ອງທາງເຮັດໃຫ້ສ່ວນບຸກຄົນ
ເຊື່ນ ຕົວຢ່າງ ຂອງ ທ່ານ ປະກິດ ຄົນນີ້
ໄດ້ມີໂອກາດເຂົ້າເຖິງການນຳສູງສຸດຂອງ
ປະເທດລາວດ້ວຍເຄື່ອງສິນບິນພາຍໃຕ້
ຈຸດປະສົງເພື່ອການຕັດໄມ້ທຳລາຍປ່າໃນ
ປະເທດລາວ. ຜົນກຳໄລທາງການເງິນ
ຈາກການຕັດໄມ້ຈຳນວນມະຫາສານຈຶ່ງ
ຕົວໄປຢູ່ໃນກຳມີຂອງພວກສ້າລາດບັງຫຼວງ
ໃນກົງຈັກຂອງລັດຖະບານ ແລະ ພວກ
ນັກຫຼຸລະກິດໄລພາກຫາຍຂັບຈົນໝົດ,
ນ
ຂະນະທີ່ຂູ່ມື້ນະຫຼຸມຂົນຍູ່ຂົນນະບົດພວມຕົກຢູ່ໃນ
ສະພາວະລົ່ມບໍ່ບາກກາກກຳທີ່ບໍ່ມີເນື້ນສຸດ
ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮັບລາຍຮັບຈາກ ທາງໄດ້ເລີຍ.



ປາຍທາງສຸດທ້າຍ

© EAU/Ministère

ຮບເທິງ:

ຕູ້ຄອນເຫັນເນີໄມ້ທີ່ລໍ່ຖົກການຂຶນ
ສົ່ງຢູ່ບ່າເຮືອ Qui Nhon.

ຂະແໜງການເພີນີເຈີໄມ້ໄດ້ຂາຍາຍຕົວ
ໄວທີ່ສຸດໃນຫວຽດນາມແມ່ນຍັນຄວາມ
ຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດໃຫຍ່ຢູ່ປາຍທາງ
ສຸດທ້າຍໂດຍສະເພາະແມ່ນປະເທດເອົຟົບ
ແລະ ສະຫະລັດອະເມລິກາ. ສະຫະລັດ
ອະເມລິກາແມ່ນຕະຫຼາດທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ນຳ
ເຂົ້າຜະລິດຕະພັນໄມ້ດ້ວຍມູນຄ້າທັງໝົດ
930 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຈາກປະເທດ
ຫວຽດນາມ ໃນປີ 2007, ເທົ່າກັບ 40%
ຂອງການຄ້າຂາອອກທັງໝົດ. ການນຳ
ເຂົ້າຂອງ ສະຫະລັດອະເມລິກາໃນ ປີ
2008 ແມ່ນບໍ່ໃຫ້ເຖິງ 1.1 ຕື້ໂດລາ ອະ
ເມລິກາ. ຕະຫຼາດສະຫະພາບເອົຟົບ ກໍ
ຄາດວ່າຈະນຳເຂົ້າຜະລິດຕະພັນໄມ້ຈາກຫ
ວຽດນາມໃນມູນຄ້າ 780 ໂດລາອະເມ
ລິກາໃນປີ 2008 ເທົ່າກັບ 30% ເພີ່ມຂຶ້ນ
ຈາກບີ່ນມາຂອງຂາ ເຂົ້າທັງໝົດ. ຕາມ
ການເປີດເຜີຍຂອງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນ
ຂອງອົງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ

ໃຫ້ຮູ້ວ່າສັດສ່ວນຂອງຜະລິດຕະພັນໄມ້ທີ່
ຂົນສົ່ງຈາກປະເທດຫວຽດນາມ ໄປຢ້າງ ປະ
ເທດເອົຟົບ ແລະ ສະຫະລັດ ອະເມລິກາ
ແມ່ນມາຈາກການຄ້າໄມ້ເຖື່ອນ ໃນຂະນະ
ທີ່ສືນຄ້າຊັ້ນນຳ ແລະ ຜູ້ຄ້າລາຍຍ່ອຍສ່ວນ
ໃຫຍ່ທີ່ການຄ້າຂາຍກັບຜູ້ຜະຫລິດເຄື່ອງ
ເພີນີເຈີປະດັບບ້ານເຮືອນດ້ານນອກຂອງ
ຫວຽດນາມ ໄດ້ດຳເນີນການບາງຂັ້ນຕອນ
ທີ່ ສະຄັນເພື່ອຮັດໃຫ້ໄມ້ທີ່ຜິດກິດໝາຍ
ກາຍເປັນສິນຄ້າທີ່ຖືກກິດໝາຍ ແລະ ປຸ່ນ
ເປັນໄມ້ເອົຟກາລິບຕັດ ແລະ ໄມ້ເນື້ອ່ອນ
(acacia) ນັກຖຸລະກິດຂາເຂົ້າຈຳນວນ
ໝາຍຍັງພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ໃນການຮ່ວມ
ມືກັບຫວຽດນາມໃນການກວດກາໄມ້ກ່ອນ
ຕົກລົງລາຄາເພື່ອຊື່ ສືນຄ້າທີ່ເປັນໄມ້ເນື້ອ
ແຂງ ຈາກເຂດອາກາດອົບອຸ່ນ ດ້ວຍລາຄາ
ທີ່ຖືກກວ່າ ດ້ວຍຄວາມຫວາດລະແວງວ່າ
ເປັນສິນຄ້າຂອງແທ້ ຫຼື ບໍ່.

ເພື່ອທິດສອບໃນເລື່ອງສິນຄ້າຄຸນະພາບ
ທາງອີງການສືບສວນສົ່ງແວດລ້ອມສາກົນ
ໄດ້ທຳການສຸມສໍາໜັວດເພື່ອໃຫ້ຮັວ່ານັກຖຸ
ລະກິດຂາເຂົ້າໄມ້ yellow balau ແລະ
ໄມ້ keruing ໃນປະເທດອ້າງກິດ (ອ້າງ
ກິດເປັນຕະຫຼາດອັນດັບສາມຂອງ ເຄື່ອງ
ເພີນິເຈົ້າກຫວູດນາມ) ທີ່ມີ ຄວາມໜົມ
ເໝວໃນ ການກວດສອບຄຸນະພາບໄມ້ ຫີ້
ຈຳໜ່າຍ ໃນອ້າງກິດເພື່ອໜັ້ນໃຈວ່າບໍ່ມີໄມ້
ທີ່ຜິດກິດໝາຍຖືກສົ່ງມາຂາຍໃນອ້າງກິດ.

ກຸ່ມບໍລິສັດຂວ້າມຊາດ

ໃນຂະນະທີ່ການກັດສ່ວນໃຫຍ່ນີ້ມີມືຂຶ້ນ
ເຄື່ອງເພີນິເຈົ້າປະດັບບ້ານເຮືອນດ້ານນອກ
ທີ່ເຮັດດ້ວຍໄມ້ເອົາການລົບຕັດນັ້ນບໍລິສັດ
ຄ້າໄມ້ກຳຍັງຂາຍໄມ້ keruing ປະດັບ
ສວນໄດ້ຢູ່, ດັ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ຈາກບັນຊີລາຍ
ການການຜະລິດຂອງໂຮງງານອຸດສະຫະ
ກຳໄມ້ຂຶ້ນອກວ່າ “ ໄມ້ keruing ເນື້ອ
ແຂງໄດ້ກາຍເປັນແຫ່ງໄມ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບ
ຮອງຈາກຜູ້ຂາຍສົ່ງໄມ້ທັງໄດ້ຮັບການກວດ
ກາດ້ານມາດຕະຖານສາກົນ ແລະ ສົ່ງ
ແວດລ້ອມ” ນັກວິໄຈຂອງອີງການສືບ
ສວນສົ່ງແວດລ້ອມໄດ້ເຂົ້າໄປພິວພັນໃນ
ເລື່ອງນີ້ໂດຍວາງຕົວເປັນເນື້ອນຜູ້ຂຶ້ນໄມ້,
ຈາກນັ້ນທາງບໍລິສັດໄດ້ຢັ້ງຢືນວ່າໄມ້
keruing ຂອງເຂົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງ
ຄຸນະພາບ ແລະ ນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນ ວ່າ
ການຕອບສະໜອງສິນຄ້າຂອງພວກ ເຂົ້າ
ບໍ່ໄດ້ຜະລິດໄມ້ keruing ທີ່ມີຄຸນະ
ພາບດີເລີຍ. ຜົນການສືບສວນໃນຫວູດ
ນາມຂຶ້ນອກວ່າ ບໍລິສັດ ຮວພັດ(Hoang
Phat)ໄດ້ສົ່ງເຄື່ອງເພີນິເຈົ້າໄມ້ໃຫ້ບໍລິສັດ
ຂ້າມຊາດຊຶ່ງພະນັກງານຂອງບໍລິສັດຢັ້ງ
ຢືນວ່າແຫ່ງທີ່ມາຂອງໄມ້ keruing ທີ່

ຂາຍສົ່ງໃຫ້ບໍລິສັດຂ້າມຊາດນັ້ນສ່ວນ
ໃຫຍ່ແມ່ນມາຈາກປະເທດລາວ.

ລາຄາເຄື່ອງເພີນິເຈົ້າ

ເຄື່ອຂ່າຍອິນເຕີເນັດທາງການຄ້າທີ່ມີຂຶ້ນ
YOUR PRICE FURNITURE ໄດ້
ຂາຍສິນຄ້າປະເພດຕ່າງໆທີ່ເຮັດດ້ວຍ ໄມ້
keruing ແລະ yellow balau ເປັນ ສິນ
ຄ້າປະເພດເພີນິເຈົ້າໃຫ້ໃຊ້ໃນສວນໜ້າບ້ານ
ຫຼືສວນສຳລັບສາຫາລະນະຊືນ. ເຄື່ອຂ່າຍ
ອິນເຕີເນັດເວົ້າວ່າໄມ້ທັງໝົດມາ ຈາກໂຮງ
ງານທີ່ມີການຮັບຮອງຢ່າງເປັນ ທາງການ
ຈາກສະພາພິທັກໄມ້(Forestry
Stewardship Council) ເພື່ອໃຫ້ມີ
ຄວາມ ໜັ້ນໃຈວ່າໄມ້ມາຈາກແຫ່ງຕົ້ນ
ກໍາເນີດ ຂອງມັນແທ້. ຜ່ານການສືບສວນ
ເຈົ້າໜ້າ ທີ່ຂອງອີງການສືບສວນສົ່ງແວດ
ລ້ອມພົບວ່າສະພາພິທັກປາໄມ້ໄດ້ຮັບຮອງ
ເອົາສອງ ບໍລິສັດຄ້າໄມ້ຂອງຫວູດນາມ ຄື
ບໍລິສັດ IMC II ແລະ ບໍລິສັດວິກຕັ້ງ
Quoc Thang. ຫ້າສອງບໍລິສັດລົວມແຕ່ມີ
ຄວາມ ຮັບປະ ກັນຄຸນະພາບຜະລິດຕະ
ພັນໄມ້ keruing ແລະ ໄມ້ yellow
balau
ເພື່ອສົ່ງອອກຂໍ້ຄວາມດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ຮັບ
ການເຜີຍແຜ່ທາງເຄື່ອຂ່າຍອິນເຕີເນັດ
Your Price Furniture. ການສືບສວນ
ໃນຫວູດນາມໄດ້ພົບວ່າໃນຂະນະທີ່ ບໍລິ
ສັດ ວິກຕັ້ງ ຂຶ້ຜະລິດຕະພັນໄມ້ balau
ຈາກສະພາພິທັກໄມ້ຈາກປະເທດມະເລ
ເຊີຍ ນັ້ນບໍລິສັດວິກຕັ້ງຢັ້ງໄດ້ຂຶ້ນໄມ້ yellow
balau ທີ່ຕັດຈາກຕົ້ນໃນປະເທດລາວ
ຈາກນັກທຸລະກິດໄມ້ຊາວຫວູດນາມຄື
ຕຽນດາມທີ່ອີກ. ເນື້ອງຈາກວ່າ ຜະລິດຕະ
ພັນໄມ້ຂອງ ບໍລິສັດໄຄສະນາ ຂາຍໄມ້
Your Price Furniture ບໍ່ໄດ້

ຮັບການຮັບຮອງຄຸນະພາບຈາກສະພາພື້
ທັກໄມ້ມັນຈຶ່ງຕົກໄປຢູ່ໃນກໍລະນີບໍລິສັດນີ້
ຊື່ໄມ້ທີ່ຕັດຢູ່ເມືອງລາວແລ້ວນຳເຂົ້າຫວັດ
ນາມແບບຜິດກົດໝາຍ.

ບໍລິສັດໄວສແອກຂັນ

WISE ACTION

ບໍລິສັດຂາເຂົ້າແຫ່ງໜຶ່ງຊື່ວ່າບໍລິສັດ ໄວສ
ແອກຂັນເປັນບໍລິສັດຂັ້ນນຳແຫ່ງໜຶ່ງໃນປະ
ເທດອັງກິດທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ຕອບສະໜອງພະ
ລິດຕະພັນໄມ້. ເວັບໄຊຂອງຂອງບໍລິສັດນີ້
ອອກປົດໂຄສະນາສົມຄ້າວ່າຜະລິດຕະພັນ
ໄມ້ keruing ຈາກຫວັດນາມຂອງພວກ
ເຂົາແມ່ນໄດ້ຈາກການຕັດໄມ້ແບບໝູນ
ວູນ ແລະ ການປູກໄມ້ທິດແກ່ນທີ່ມີ ການ
ຄຸ້ມຄອງຢ່າງເຄົ່າຄົດຈາກລັດຖະບານຫວູ
ດນາມ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ສືບສວນຂອງອີງ
ການສືບສວນສິ່ງແວດລ້ອມສາກົນສອບ
ຖາມພະນັກງານຂອງບໍລິສັດໄວສແອກຂັນ
ແລະ ໄດ້ຄຳຕອບວ່າຢູ່ບໍ່ມີຫຼັກຖານໃດໆ
ທີ່ ຍືນຍືນວ່າມີຄໍາຮ້ອງຟ້ອງຂອງລູກຄ້າ
ກ່ຽວກັບການບໍລິການຜະລິດຕະພັນໄມ້ຂອ
ງບໍລິສັດໄວສແອກຂັນຈາກປະເທດຫວູດ
ນາມ.

ບໍລິສັດ

ເຄື່ອງເພີນີເຈີສຳລັບສະຖານທີ່ນອກບ້ານ
ພາຍໃຕ້ຍໜ້ “Billioh” ຂອງບໍລິສັດ
KYBOTECH LTD ລວມທັງພະລິດ
ຕະພັນໄມ້ຈຳພວກໄມ້ເນື້ອອ່ອນ(acacia)
ແລະ ໄມ້ເອົາກາລົບຕັດ ແລະ ໄມ້
keruing. ພາຍຫຼັງທີ່ບໍລິສັດເລີ້ມດຳເນີນ
ຫຼຸລະກິດໄມ້ມາໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງບໍລິສັດກໍໄດ້
ຮັບການຮັບຮອງຄຸນະພາບຈາກສະພາພື້
ທັກໄມ້, ແຕ່ບໍລິສັດກໍໄດ້ຍືນຍືນວ່າຊຸດເພີ

ນີ້ເຈົ້າທີ່ເຮັດວ່າໄມ້ keruing ຢັງປໍ່ໄດ້ຮັບ
ການຮັບຮອງຢ່າງແຫ້ຈົງເຫື້ອ. ຜູ້ຕາງໜ້າ
ບໍລິສັດ KYBOTECH LTD ກ່າວວ່າ
ໄມ້ keruing ໄດ້ນຳມາຈາກແຫ່ງໄມ້ຂອງ
ລັດຖະບານທີ່ຄຸ້ມຄອງຄວາມຍືນຍົງຂອງ
ປ່າໄມ້, ແຕ່ວ່າແຫ່ງກຳເນີດຂອງໄມ້ທີ່ນຳ
ເຂົ້າມານີ້ບໍ່ຮູ້ວ່າມາຈາກປະເທດໄດແທ້.

ພາບຖ່າຍທີ່ເຫັນຢູ່ນີ້ແມ່ນຜະລິດຕະພັນ
ໄມ້ balau ເປັນເພີນີເຈີສຳລັບໃຊ້ນອກ
ບ້ານເຮືອນທີ່ນັກຫຼຸລະກິດລາຍຍ່ອຍຂອງ
ປະເທດອັງກິດນຳເຂົ້າມາຈາກປະເທດ
ຫວັດນາມທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຢູ່ມີຫຼາຍ
ບໍລິສັດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການກວດສອບວ່າເປັນບໍ
ລິສັດຄ້າໄມ້ທີ່ມີໃບອະນຸຍາດຖືກຕ້ອງຕາມ
ກົດໝາຍ ຊຶ່ງຮູບແບບຂອງການດຳເນີນ
ຫຼຸລະກິດໄມ້ຂອງບາງບໍລິສັດໃນປະເທດ
ອັງກິດກໍມີລັກສະນະຊື່ສູບແບບຂອງບາງ
ບໍລິສັດຄ້າໄມ້ໃນປະເທດຫວັດນາມ ເຊັ່ນ
ຕົວຢ່າງຄືບໍລິສັດ ອັງກິດ, ຜັງ ແລະ ເຢຍ
ລະມັນ.

ຕໍ່ໜ້າສະພາບການການຕັດໄມ້ທໍາລາຍປ່າ
ທີ່ຜິດກົດໝາຍທີ່ນັບມືຂະໜາຍຕົວກວ້າງ
ອອກນີ້ໄດ້ກາຍເປັນຜົນກະທົບຕໍ່ການປ່ຽນ
ແປງຂອງດິນຝ້າອາກາດ. ລັດຖະບານ
ຂອງສະຫະລັດອະເມລິກາ ແລະ ບັນດາ
ປະເທດເອີ້ນກຳລັງດຳເນີນການສະກັດ
ກັ້ນກົນໄກຕ່າງໆລວມຫຼັງຂະບວນການຄ້າ
ໄມ້ເຖິ່ອນໃນຕະຫຼາດຂອງປະເທດເຫຼົ່າ

ຮູບລຸ່ມ:

ຄວາມຕ້ອງການເຄື່ອງເພີນີເຈົ້າໄມ້
ສຳລັບໃຊ້ນອກບ້ານໃນຕະຫຼາດເຊີ
ຫຼູບ ແລະ ອະເມລິກາກໍລັງເພີ່ມ
ຂັ້ນສູງຕໍ່ຜະລິດຕະພັນໄມ້ລາຄາ
ຖືກຂອງຫວັດນາມ.



ພາບທີ່ມາດີ



ພາບທີ່ມາດີ

ນັ້ນ. ຍຸ່ສະຫະລັດອະເມລິກາກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍການບົກປ້ອງປ່າໄມ້ກາທີ່ລັງເປັນປະ
ເດັນໂຕຖາງກັນຂອງບັນດານັກກົດໝາຍ.
ຖາກົດໝາຍສະບັບນີ້ຖືກຮັບຮອງເອົາເມື່ອ¹
ໄດ້ມັນຈະຮັດໃຫ້ການນຳເຂົ້າ ຫຼື ຂາຍ ໄມ້
ແລະ ຜະລິດຕະພັນໄມ້ທັງໝົດທີ່ຜິດກົດ
ໝາຍຖືກຕີຖອຍໄປ. ຍຸ່ສະຫະພາບ

ເອົົາໃບກໍໄດ້ມີການລື່ມໃຫ້ບັງຄັບໃຊ້ກົດ
ໝາຍປ່າໄມ້ເໜືອນວັນ. ລັດຖະບານ ແລະ
ຂະແໜງການຄ້າໄດ້ຄືນຄວ້າຫາຮູບ
ແບບການຮ່ວມມືກັນກັບບັນດາປະເທດທີ່
ຜະລິດໄມ້ໃນໂລກເພື່ອຮັດໃຫ້ການສະ
ໝອງໄມ້ເຂົ້າສູ່ຕະຫຼາດຂອງສະຫະພາບ
ເອົົາໃບຖືກຕີອງຕາມກົດໝາຍ.

ຝະເລັກ ແລະ ຫວງດນາມ (FLEGT AND VIETNAM)

ແຜນປະຕິບັດງານ FLEGT ຂອງສະຫະພາບເອົົາໃບແມ່ນຢູ່ບົນພື້ນຖານການຕົກລົງຮ່ວມມືກັນຕາມຄວາມ
ສະໝັກໃຈລະຫວ່າງບັນດາປະເທດຜະລິດໄມ້ກັບບັນດາປະເທດໃນສະຫະພາບເອົົາໃບ. ພາຍໃຕ້ການຕົກລົງ
ຮ່ວມມືກັນຕາມຄວາມສະໝັກໃຈ ລະບົບຄວາມໂປ່ງໃສຂອງໄມ້ທີ່ຖືກຕີອງຕາມກົດໝາຍຕົວໆໄດ້ຮັບການກຳ
ນົດໃນປະເທດທີ່ຜະລິດໄມ້ ເພື່ອໃຫ້ໜັນໃຈວ່າມີພຽງແຕ່ໄມ້ທີ່ຖືກຕີອງຕາມກົດໝາຍຂອງປະເທດຄູ່ສັນຍາ
ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດນຳເຂົ້າຕະຫຼາດຂອງສະຫະພາບ ເອົົາໃບໄດ້. ການເຈລະນາຢ່າງເປັນຫາງການກ່ຽວກັບ
ເລື່ອງນີ້ໃນອາຊີໄດ້ຈັດຂຶ້ນທີ່ປະເທດມະເລເຊຍໃນປີ 2006 ແລະຢູ່ອິນໂດເມເຊຍໃນປີ 2007. ຈຸດອ່ອນຕົ້ນ
ຕົ້ນຂອງສັນຍາສະບັບນີ້ແມ່ນການຂົນສົ່ງໄມ້ຈາກປະເທດຄູ່ສັນຍາໄດຍກົງ ແຮດໃຫ້ພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນ
ການຕອບສະໝອງໄມ້ແບບຄົບຊຸດໃຫ້ແກ່ໂຮງງານອຸດສະຫະໄມ້ຂອງໂລກ.ໄມ້ດີບມັກຈະຂົນສົ່ງຜ່ານໝາຍ
ປະເທດກ່ອນຈະເຂົ້າເຖິງສະຫະພາບເອົົາໃບໃນຮູບແບບຜະລິດຕະພັນໄມ້ສຳເລັດຮູບ. ບັນຫາອື່ນໆຂອງ
ສັນຍານີ້ແມ່ນຜົນຜະລິດສຸດທ້າຍ ເຊັ່ນເຄື່ອງເພີນເຈັ່ບໄດ້ລວມຢູ່ໃນລາຍການໄມ້ທີ່ຄວບຄຸມ.

ສຳລັບ FLEGT ແລ້ວ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຕາມສັນຍາຢ່າງເຕັມສ່ວນຕາມເບົ້າໝາຍໃນກອບຂອງສັນຍາແມ່ນ
ສະຫະພາບເອົົາໃບມີປົດບາດເປັນຜູ້ຊົມໃຊ້ໄມ້ທີ່ຜິດກົດໝາຍນັ້ນມັນຕົວໆສອດຄ່ອງກັບສະຫະພາບຕົວຈິງຂອງ
ປະເທດຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ຫວງດນາມ. ໃນເມື່ອຫວຸດນາມເປັນຜູ້ຜະລິດໄມ້ທີ່ບໍ່ມີຄຸນະພາບ ປະເທດນີ້ຂັ້ນພັດ
ຜູ້ຜະລິດໄມ້ແລະເປັນຜູ້ນໍາອອກໄມ້ລາຍໃຫຍ່ໄປຢ່າງສະຫະພາບເອົົາໃບ ແລະ ຫວງດນາມຄວນເລີ່ມການເຈລະ
ຈາກັບການຮ່ວມມືກັນຕາມຄວາມສະໝັກໃຈໃນປະເດັນທີ່ລະອງດສະເພາະດັ່ງນີ້ເພື່ອກ້າວໄປໃສ່ການດຳເນີນການ
ຄ້າໄມ້ລວມທັງຜະລິດຕະພັນໄມ້ສຳເລັດຮູບຄືເຄື່ອງເພີນເຈີໄມ້ນັ້ນເຮັງ.



© Eru/Teephak

ຂໍສະເໜີແນະ

ການຕັດໄມ້ ແລະ ການຄ້າໄມ້ເຖືອນໃນ ບັດຈຸບັນນີ້ເປັນການທ້າທາຍທີ່ສຳຄັນຂອງ ຫ່ວຫ້າງໂລກ, ມັນເປັນການທ້າທາຍຢູ່ໃນ ຄວາມມືດທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ຢ່າງໆຍ່າຍ ດາຍ. ຜົນທີ່ຈະຕາມມາຈາກການນີ້ງ ນອນເສີຍຕໍ່ການປະຕິບັດການໄມ້ໃນຫາງ ລົບນີ້ຈະນຳໄປສູ່ການຕັດໄມ້ຂໍາລາຍပ່າ ຍ່າງຂະໜາດໃຫຍ່ໃນອະນາຄີດຂ້າງໜ້າ, ເປັນການທຳລາຍຄວາມອຸດືມສົມບູນຂອງ ດິນຝ້າອາກາດ ແລະ ເປັນຜົນກະທິບທີ່ ຮັກຍແຮງຕໍ່ປ່າໄມ້ຂອງໂລກ.

ຜົນການສືບສວນຂອງອີງການສືບສວນສິ່ງ ແວດລ້ອມພິບວ່າຫວູດນາມໄດ້ສືບຕໍ່ໄດ້ ຮັບຄວາມໄວ້ວ່າງໃຈໃນການຄ້າໄມ້ທີ່ຜົດ ກົດໝາຍເພື່ອບ້ອນໄມ້ເຂົ້າໄຮງງານອຸດ ສະຫະກຳເພີນີ້ເຈີມໄມ້ຂອງຕົນສືບຕໍ່ໄປ. ຫວ່າງມໍ່ງມານີ້ຫວູດນາມໄດ້ກັບຄືນໄປ ຫາປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນຄືປະເທດ ລາວເພື່ອທຳການຊຸດຄືນໄມ້ທີ່ມີຄ່າສູງຊື່ ບັດຈຸບັນກຳລັງດຳເນີນການຕັດໄມ້ໃນບາງ ຂີ່ເຂດໃນພື້ນທີ່ແມ່ນທີ່ຂອງ ແລະ ຂົນສົ່ງ

ຂ້າມຊາຍແດນໄປຫວູດນາມໄດ້ຍຶ່ມ ຄວາມເງານກົວຕໍ່ກົດໝາຍຂອງປະເທດ ລາວແຕ່ປະການໄດ້ເລີຍ. ການສ້ລາດບັງ ຫຼວງເປັນບັດໄຈສຳຄັນຂອງການຄ້າໄມ້ ເຖືອນໃນຂະນະທີ່ຊຸມຂົນຢູ່ຂົນນະບົດໄດ້ ຮັບຜົນປະໂຫຍດພູງເລັກນ້ອຍ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ ຮັບຜົນປະໂຫຍດທັງເລີຍຈາກການຕັດ ໄມ້ໃນປະເທດລາວ, ກົງກັນຂ້າມ ຜົນປະ ໂຫຍດຕົກໄປຢູ່ໃນກຳມີຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ຜ່າຍລັດຖະບານ ແລະ ທະຫານເປັນ ສ່ວນໃຫຍ່.

ເຄື່ອງເພີນີ້ເຈີ່ຫຼຸກປະເທດທີ່ຜະລິດຢູ່ຫວູດ ນາມແມ່ນທຶກສົ່ງອອກໄປຂາຍຢູ່ຕ່າງປະ ເທດ, ໃນທີ່ສຸດຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການ ກໍ່ອາສະຍະກຳໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ຕົກໄປເປັນຂອງຜູ້ ຂົມໃຊ້ລາຍໃຫຍ່ຄືສະຫະພາບເອື້ອບ ແລະ ສະຫະລັດອະເມລິກາ. ມັນເປັນ ຄວາມ ຕ້ອງການຕໍ່ຜະລິດຕະພັນລາຄາຖືກທີ່ເປັນ ຕົ້ນເຫດຂອງການຕັດໄມ້ທີ່ຜົດກົດ ໝາຍ ແລະ ຍ້ອນຄວາມຂາດເຂີນພາຫະ ນະໃນ ການກວດກາປ່າໄມ້ຢ່າງເປັນປົກກະຕືຂອງ ພາກລັດຈົ່ງພາໃຫ້ມີການຄ້າໄມ້ຜົດ ກົດໝາຍຢ່າງເປັນຂະບວນການໃຫຍ່.

ບັນດາປະເທດທີ່ບໍລິໂພກໄມ້ຄວນ:

- ອອກກົດໝາຍຫ້າມການນຳເຂົ້າໄມ້, ຂ້າຍໄມ້ ແລະ ຜະລິດຕະພັນໄມ້ທີ່ຜົດກົດ ໝາຍ.

ສະຫະພາບເອື້ອບຄວນ:

- ເລີ່ມຕົ້ນການເຈລະຈາກບັນດາຫະກຳ ພົມສົມບູນວ່າດ້ວຍ ການຮ່ວມມືກັນບົນພື້ນຂອງຄວາມສະໜັກ ໃຈ ຫຼື ຫຼຽງກວ່າ FLEGT VPA ໃນລາຍ ລະອງດັກງວ່າກັບການຄ້າໄມ້ລວມ ຫ້າງຜະ ລິດຕະພັນໄມ້ສຳເລັດສູບ.

ບຳລິສັດຕ່າງໆຄວນ:

- ປະຕິບັດນະໄຍບາຍການຂຶ້ນໄດຍຮຽງຮ້ອງໃຫ້ໄມ້ທຸກປະເພດທີ່ຈະໃຊ້ໃນໂຮງໝາງຜະລິດເຊື່ອງເພີນເຈົ້ານຳເຂົ້າຈາກຫວົງດນາມຕ້ອງໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍໂດຍຜ່ານການປະເມີນຂອງນັກກົດໝາຍທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້, ລວມທັງຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ການປົກປ້ອງ.

ຜູ້ຊົມໃຊ້ໄມ້ຄວນ:

- ຂຶ້ນໄດຕະພັນໄມ້ຈາກແຫຼ່ງໄມ້ທີ່ຖືກກົດໝາຍເຫັນມັນພາຍໃຕ້ຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ການປົກປ້ອງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

- ດຳເນີນການເຈລະຈາສອງຝ່າຍກັບລັດຖະບານລາວເພື່ອຄວບຄຸມການຄ້າໄມ້ເຖືອນລະຫວ່າງສອງປະເທດ.

ລັດຖະບານລາວຄວນ:

- ແນະນຳໃຫ້ເຈົ້ານຳທີ່ພາສີກັກການນຳອອກໄມ້ ແລະ ເລື່ອຍໄມ້ໄປຂາຍຢູ່ຫວົງດນາມ.

- ດຳເນີນການເຈລະຈາສອງຝ່າຍກັບລັດຖະບານຫວົງດນາມເພື່ອຄວບຄຸມການຄ້າໄມ້ເຖືອນລະຫວ່າງສອງປະເທດ.

- ສີບຄົນສັນຍາຄ້າໄມ້ທຸກສະບັບທີ່ໄດ້ເຊັ້ນກັບບໍລິສັດຂອງໄທ ລ.ວ.ທ.

ລັດຖະບານຫວົງດນາມຄວນ:

- ເລີ່ມຕົ້ນການເຈລະຈາກັບສະຫະພາບເອົຟບກ່ຽວກັບ FLEGT VPA.
- ແນະນຳໃຫ້ເຈົ້ານຳທີ່ພາສີເກີດຫ້າມການນຳເຂົ້າໄມ້ ແລະ ເລື່ອຍໄມ້ຈາກປະເທດລາວ.

- ຕັ້ງດ່ານກວດກາການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຈົ້າຂອງໂຮງໝາງເພີນີເຈີ ແລະ ເຄືອງເພີນີເຈີໄມ້ພ້ອມຫ້າຍືດໄມ້ທີ່ຜິດກົດໝາຍ.

ລັດຖະບານຂອງປະເທດອາຊີຕາ

ເວັນອອກສັງງານໃຕ້ຄວນ:

- ປະຕິບັດຕາມຖະແຫຼງການບາຫຼືກ່ຽວກັບ FLEGT ທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນອາຊີຕາເວັນອອກສັງງານໃຕ້.

- ຕົກລົງຮ່ວມມືດ້ານພາສີ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ກົນໄກຕ່າງໆເພື່ອຕໍ່ສູງກັບແຫຼ່ງການຄ້າໄມ້ເຖືອນໃນຂົງເຂດ ເຊັ້ນ ການແຈ້ງລ່ວງໜ້າການຂຶ້ນສິ່ງໄມ້ຈາກປະເທດໜຶ່ງໄປຢັ້ງປະເທດໜຶ່ງ.



REFERENCES

1. Global Environment Outlook, United Nations Environment Programme, 2000
2. Olivier Cogels, Mekong River Commission, October 2005
3. UN Agency Blames Mekong Floods on Deforestation, Reuters, 25/09/2000
4. FAO Global Forest Resources Assessment 2005
5. Global Witness, Cambodia's Family Trees, 2007
6. Forest Trends, At the Supply Edge: Thailand's Forest Policies, Plantation Sector and Commodity Export Links With China, 2005
7. Forest Trends, Central Plan and Global Exports: Tracking Vietnam's Forestry Commodity Chains and Export Links to China, 2005
8. The Economist, Can We Help You? How China is Wooling a Poor Neighbour, 29th March 2007
9. Bangkok Post, Payoong Poaching Rife, 31/08/2006
10. East Asia FLEG Bali Declaration, September 2001
11. ASEAN Vientiane Action Programme, 2004
12. United Nations Development Programme, About Lao PDR, 2006
13. Ministry of Agriculture and Forestry, Lao PDR, Forestry Strategy to the year 2020, 2004
14. World Bank, Lao PDR Environment Monitor, 2005
15. Asia-Pacific News Agencies, Decline of Wood Extraction, 15/03/2006
16. General Statistics Office Vietnam, Statistics Yearbook 2006
17. Fordaq News: Exports of wood products could reach US\$ 2.4 billion in 2007, 10/01/2008
18. United States Department of Agriculture, Foreign Agriculture Service, GAIN Report VM500B, 2005
19. Fordaq News: Exports of wood products could reach US\$ 2.4 billion in 2007, 10/01/2008
20. Thai News Service, Vietnam Wood Exports to Fetch US\$ 3 billion in 2008, 21/02/2008
21. Dow Jones, Vietnam Targets Furniture Exports Up 32% At US\$ 2.5 Bln This Year, 13/06/2007
22. Fordaq News: Exports of wood products could reach US\$ 2.4 billion in 2007, 10/01/2008
23. United States Department of Agriculture, Foreign Agricultural Service, GAIN Report VM5079, 2005
24. CSL, The Furniture Industry in Vietnam, 2007
25. Vietnam News Brief Service, Customs Clear Hindrances for Woodwork Export, 11/09/2007
26. Dow Jones Commodities Service, Vietnam Targets Furniture Exports Up 32% At US\$ 2.5 Bln This Yr - 13/06/2007
27. United States Department of Agriculture, Foreign Agricultural Service, GAIN Report VM6075, 2006
28. Vietnam: Exports of wood products could reach US\$ 2.4 billion in 2007 10/01/2008 Fordaq News
29. Vietnam Net Bridge, Wooden Products Exports Grow Well But Problems Exist, 17/01/2008
30. Global Witness, Made in Vietnam - Cut in Cambodia, 1999
31. EIA/Telapak - Stemming the Tide, 2005
32. Greenpeace - Forest Crime File: Wyevale Garden Furniture, March 2005
33. Pers comm., Malaysia Timber Industry Board, 2005
34. www.geocities.com/lumberg
35. www.ifc.org/ifcext/pressroom
36. EIA/Telapak, Above the Law, 2003
37. Global Witness, Made in Vietnam - Cut in Cambodia, 1999
38. Thai News Service, Woodwork Exports to Fetch 3 Billion in 2008, 21/02/2008
39. www.gima.org.uk/GIMANPD2007.pdf
40. www.yourpricefurniture.co.uk/erol.html#237X0
41. www.wiseaction.com/pdf/palm%20beach.pdf
42. European Union, Council Regulation EC 273/2005, 2005

* Map Source (Page 2) - Forest cover map of Continental Southeast Asia at 1:4 000 000 derived from SPOT4-VEGETATION satellite images, Stibig, H-J. and Beuchle, R. 2003, Publications of the European Communities, EUR 20856 EN, 30 pp

ENVIRONMENTAL INVESTIGATION AGENCY (EIA)

62/63 Upper Street

London N1 0NY, UK

Tel: +44 (0) 20 7354 7960

Fax: +44 (0) 20 7354 7961

email: ukinfo@eia-international.org

www.eia-international.org



EIA US

P.O.Box 53343

Washington DC 20009 USA

Tel: +1 202 483 6621

Fax: +202 986 8626

email: usinfo@eia-international.org

TELAPAK

Jalan Pajajaran No. 54

Bogor, Indonesia

Tel: +62 251 393 245 /715 9909

Fax: +62 251 393 246

telapak@telapak.org

www.telapak.org

